

Sfârșitul copilăriei

Arthur C. Clarke

PARTEA ÎNTÂI – PĂMÂNTUL ȘI OVERLORZII

Capitolul unu

Înainte de a zbura spre baza de lansare, Elena Liakova urma mereu același ritual. Nu era singurul cosmonaut care proceda așa, deși majoritatea evitau să vorbească despre asta.

Se întunecase deja când femeia părăsi clădirea administrației și trecu pe lângă pini, ajungând la faimoasa statuie. Cerul era senin, limpede precum cristalul, și tocmai răsărise o lună plină, sclipitoare, în mod automat, ochii Elenei se opriră asupra Mării Ploilor și mintea îi reveni la săptămânile de antrenament din Baza Armstrong, mai bine cunoscută acum sub denumirea Micul Marte.

— Ai murit înainte de nașterea mea, Iuri, pe vremea războiului rece, când țara noastră încă nu ieșise din umbra lui Stalin. Oare la ce te-ai fi gândit, dacă ai fi auzit toate graiurile străine care răsună acum în Satul Stelar? Eu cred că te-ai fi simțit foarte fericit...

Știu că te-ai fi simțit așa dacă ne-ai fi putut vedea acum — ai fi fost prea bătrân, dar poate încă în viață. Ce tragedie, ca tocmai primul om în spațiu să nu apuce să vadă cei dintâi pași pe Lună! Cred însă că și tu ai visat la Marte...

Iar acum suntem gata să pornim într-acolo, să inaugurăm Noua Eră visată de Konstantin Țiolkovski, acum o sută de ani. Când ne vom întâlni, voi avea multe să-ți povestesc.

Parcursese deja jumătate din drumul de întoarcere când un autobuz plin de turiști încântați se opri brusc. Ușile se deschiseră și pasagerii se revărsară afară, cu aparatele fotografice pregătite. Adjuncta comandantului expediției marțiene nu putu decât să apeleze la surăsul destinat publicului.

Apoi, înainte de a se putea face o singură fotografie, toți începură să strige și să arate către Lună. Elena se întoarse la timp ca s-o vadă dispărând înapoia uriașei umbre ce aluneca peste cer și pentru prima dată în viața ei simți teama de Dumnezeu.

Comandantul expediției, Mohan Kaleer, stătea pe buza craterului, privind peste oceanul de lavă înghețată, spre marginea opusă a căldării. Era greu de cuprins întreaga măreție a scenei, sau de imaginat forțele care acționaseră aici când mareele de rocă topită avansaseră și se extinseseră, creând cutele și terasele ce se întindeau în fața bărbatului. Tot ceea ce zărea, se putea pierde însă fără urmă în interiorul incredibilului vulcan pe care trebuia să-l înfrunte peste mai puțin de un an; Kilauea nu era decât un model miniatural al lui Olympus Mons, iar toate antrenamentele lor puteau fi complet inadecvate realității.

Își aminti cum, de Ziua Inaugurării 2001, președintele Statelor Unite reluase promisiunea făcută cu patruzeci de ani în urmă de Kennedy, "Trebuie să ajungem pe Lună!", proclamând că acesta va fi "Secolul Sistemului Solar". Înainte de atingerea anului 2001, pronosticase el încrezător, aveau să fi vizitat principalele corpuri cerești care se roteau în jurul Soarelui și aveau să-și fi stabilit baze permanente pe cel puțin unul din ele.

Razele soarelui de-abia răsărit dezvăluiau fuioarele de aburi ce se înălțau din crăpăturile lavei și dr. Kaleer își reaminti cețurile nocturne care se adunau în Labirintul Noptii. Da, îi venea ușor să-și închipuie că se găsea deja pe Marte, cu colegii săi din șase țări diferite.

De data aceasta, nici o națiune n-avea, de fapt nici nu putea, să reușească de una singură.

Se întorcea către elicopter, când o presimțire sau o mișcare întrezărită cu coada ochiului îl făcu să se oprească. Derutat, privi îndărăt, în crater; abia după un timp se gândi să ridice ochii spre cer. Atunci Mohan Kaleer știu, precum Elena Liakov în același moment, că istoria, așa cum o cunoscuseră oamenii, ajunsese la sfârșit. Monștrii scânteietori ce zburau dincolo de nori, la o înălțime pe care nu îndrăznea s-o ghicească, făceau ca vehiculele spațiale din punctul Lagrange să pară la fel de primitive ca și pirogile cioplite din trunchiuri de copaci. Pentru o clipă ce păru eternă, Mohan privi, așa cum privea întreaga omenire, navele uriașe ce coborau cu o neasemuită măreție.

Nu simți nici un regret că munca sa de-o viață era anulată. Trudise să ducă omul spre stele, iar acum acestea — îndepărtatele și indiferentele stele — veneau la el.

Acesta era momentul în care istoria își oprea răsufarea, iar prezentul era retezat de trecut, așa cum un ghețar se desprinde din banchizele ce i-au dat naștere, pentru a

străbate oceanele în mândra lui singurătate. Acum, nimic din ceea ce realizaseră epocile anterioare nu mai conta; un singur gând răsună întruna în mintea lui Mohan:

Rasa umană nu mai era singură.

Capitolul doi

Secretarul general al Națiunilor Unite stătea nemișcat lângă fereastra uriașă, privind în jos, către forfota străzii. Uneori se întreba dacă era bine pentru un om să lucreze la o asemenea înălțime, deasupra celorlalți semenii. Izolarea era foarte bună, însă se putea transforma cu ușurință în indiferență. Sau încerca doar să-și justifice ostilitatea față de zgârie-nori, sentiment rămas intact chiar și după douăzeci de ani petrecuți la New York?

Ușa dinapoia lui se deschise, dar Stormgren nu se întoarse. În cameră intra Pieter Van Ryberg. Urmă pauza aceea inevitabilă, în decursul căreia Pieter privea nemulțumit termostatul, deoarece era deja binecunoscut faptul că secretarului general îi plăcea să locuiască într-un congelator. Stormgren aștepta ca adjunctul să i se alăture, după aceea își desprindea ochii de la imaginea familiară și totuși fascinantă a străzii.

— Au întârziat, spuse el. Wainwright trebuia să fi sosit de cinci minute.

— Ne-au comunicat de la poliție: îl urmează un întreg alai și circulația s-a blocat. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

Van Ryberg se opri, apoi adăugă brusc:

— Ești sigur că faci bine primindu-l?

— Mă tem că acum este prea târziu să mai dau înapoi. Știi bine că am acceptat, deși n-a fost ideea mea.

Stormgren se îndreptă spre birou, jucându-se cu faimosul prespapier din uraniu. Nu era nervos, cel mult nehotărât, iar întârzierea lui Wainwright îl mulțumea, deoarece îi putea conferi un ușor avantaj, în relațiile umane, asemenea fleacuri jucau un rol mai important decât ar fi bănuțit orice om bazat pe logică și rațiune.

— Uite-i! făcu brusc Van Ryberg, lipindu-și fruntea de geam. Vin pe bulevard... cred că sunt vreo trei mii.

Stormgren își luă carnețelul și i se alătură. La aproape un kilometru depărtare, un grup mic însă hotărât înainta încet spre clădirea sediului. Manifestanții purtau lozinci, indescifrabile de la distanță, dar bărbatul le cunoștea bine conținutul. Începu să audă ritmul sacadat al glasurilor, ridicându-se deasupra zgomotelor traficului. Simți un val de dezgust. Lumea nu se săturase încă de demonstrații și sloganuri!

Mulțimea ajunsese dedesubtul clădirii; știau pesemne că erau priviți de sus deoarece, din loc în loc, prin văzduh se agitău pumni înțeleștați. Cu toate că gestul era conștient, nu reprezenta o sfidare adresată lui Stormgren. Așa cum pigmeii ar amenința un gigant, pumnii furioși se îndreptau spre cerul aflat la cincizeci de kilometri deasupra lor, către norul argintiu, strălucitor, care era nava-amiral a flotei Overlorzilor.

Foarte probabil, se gândi Stormgren, Karellen privea întregul spectacol și se distra copios, deoarece mingul acela n-ar fi avut loc niciodată fără instigarea Administratorului.

Avea să fie prima întâlnire dintre Stormgren și conducătorul Ligii Libertății. Secretarul general încetase să se mai întrebe dacă întâlnirea constituia o acțiune inteligentă fiindcă, de cele mai multe ori, planurile lui Karellen se dovedeau prea subtile pentru înțelegerea umană. Chiar dacă se termina fără nici un rezultat, reuniunea era binevenită. Dacă ar fi refuzat să-l primească pe Wainwright, Liga s-ar fi folosit de acest lucru pentru a-l ataca.

Alexander Wainwright era un bărbat înalt și prezentabil, care se apropia de cincizeci de ani. Stormgren îl cunoștea drept un om absolut cinstit și de aceea de două ori mai periculos. Totuși, sinceritatea lui te împiedica să-l displaci, indiferent de ceea ce credeai despre cauza pentru care milita și despre unii dintre discipolii săi.

După prezentările scurte și oarecum crispate ale lui Van Ryberg, Stormgren nu mai pierdu nici o clipă.

— Presupun, începu el, că scopul principal al vizitei dumneavoastră este de a protesta oficial împotriva planului Federației. Așa este?

Wainwright încuviință cu gravitate.

— Acesta este țelul meu, domnule secretar. După cum știți, de cinci ani încercăm să avertizăm rasa umană de pericolul care o amenință. Sarcina aceasta n-a fost ușoară, deoarece majoritatea oamenilor par mulțumiți să-i lase pe Overlorzi să conducă lumea după bunul lor plac. Cu toate acestea, petiția noastră a fost semnată de peste cinci milioane de persoane din toate țările globului.

— Nu reprezintă un procent prea important dintr-un total de două miliarde și jumătate...

— Este totuși o cifră ce nu poate fi ignorată. Iar pentru fiecare persoană care a semnat, există multe altele având rezerve serioase în legătură cu înțelepciunea, ca să nu mai vorbesc de legalitatea acestui plan al Federației. Chiar și Administratorul Karellen, cu toate puterile de care dispune, nu poate șterge dintr-o trăsătură de condei un mileniu de istorie.

— Cine poate ști ceva despre puterile lui Karellen, făcu Stormgren. Când eram puști,

Federația Europeană era doar un vis, dar până am ajuns adult, a devenit o realitate. Iar *asta* se întâmpla înainte de sosirea Overlorzilor. Karellen sfârșește ceea ce am început noi.

— Europa constituie o entitate culturală și geografică, pe când lumea, nu — aceasta e diferența.

— Pentru Overlorzi, replică sarcastic Stormgren, Pământul apare pesemne mult mai insignifiant față de ceea ce însemna Europa pentru părinții noștri. Iar unghiul lor de vedere, trebuie să recunoaștem, este mai larg decât al nostru.

— Nu argumentez neapărat împotriva Federației ca obiectiv *final*, deși mulți dintre susținătorii mei n-ar fi de acord cu acest lucru. Dar ideea respectivă ar trebui să vină dinăuntru, nu să fie impusă din exterior. Trebuie să ne modelăm singuri destinul! În problemele umane nu trebuie admise intervenții externe!

Stormgren suspină. Toate acestea le mai auzise de o sută de ori și știa că nu putea oferi decât vechiul răspuns, pe care Liga Libertății refuzase să-l accepte. El avea încredere în Karellen, pe când ei, nu. Aceasta era diferența fundamentală și nu avea ce să facă. Din fericire, nici Liga nu putea face nimic.

— Permiteți-mi să vă mai pun câteva întrebări, rosti el. Puteți nega faptul că Overlorzii au adus lumii securitate, pace și prosperitate?

— Este adevărat. Dar ne-au răpit libertatea. Omul nu poate trăi...

—... numai prin stomac. Da, știu, însă aceasta e prima epocă în care toți indivizii au avut siguranța hranei. Oricum, ce libertate am pierdut noi, prin comparație cu ceea ce ne-au oferit Overlorzii pentru prima dată în istoria umanității?

— Libertatea de a ne controla propriile vieți, sub îndrumarea Domnului!

În sfârșit, își spuse Stormgren, s-a ajuns la subiect. Oricât de disimulat, conflictul era în esență de natură religioasă. Wainwright nu te lăsa niciodată să uiți că fusese cleric. Deși nu mai purta sutană, aveai permanent impresia că o zărești pe el.

— Luna trecută, explică secretarul general, o sută de episcopi, cardinali și rabini au semnat o declarație, afirmându-și suportul față de politica Administratorului. Religiiile globului sunt împotriva voastră.

Wainwright negă furios din cap.

— Mulți conducători sunt orbi, au fost corupți de Overlorzi. Când își vor da seama de pericol, va fi prea târziu. Omenirea își va pierde inițiativa și va deveni o rasă utilizată în experimente.

Urmă o tăcere, apoi Stormgren rosti:

— Peste trei zile, o să-l întâlnesc pe Administrator. Îi voi comunica obiecțiile voastre, deoarece datoria mea este să transmit opiniile lumii întregi. Dar vă pot asigura că nu va urma nici o schimbare.

— Mai este ceva, adăugă încet interlocutorul său. Avem mai multe obiecții împotriva Overlorzilor, dar în primul rând detestăm misterul cu care se înconjoară. Sunteți singurul om care a vorbit cu Karellen, totuși *nu l-ați văzut niciodată!* Este de mirare că-i suspectăm motivele?

— În ciuda tuturor celor făcute pentru omenire?

— Da, în ciuda lor. Nu știu ce detestăm mai mult: atotputernicia lui Karellen, sau izolarea lui? Dacă n-are nimic de ascuns, de ce nu se arată niciodată? Data viitoare când veți vorbi cu el, domnule Stormgren, să-l întrebați asta!

Stormgren tăcu. Nu avea ce răspunde, nimic prin care să-și convingă interlocutorul. Uneori se întreba dacă el însuși era convins.

Desigur, din punctul lor de vedere, fusese o operație mărunță, dar pentru Pământ constituise cel mai important eveniment petrecut vreodată. Navele uriașe începuseră să se scurgă din adâncurile neștiute ale spațiului, fără nici un avertisment. Ziua aceea fusese descrisă în literatură de nenumărate ori, însă nimeni nu crezuse că avea să se întâmple cu adevărat. Când, în sfârșit, se iviseră zorii, forme strălucitoare și tăcute pluteau deasupra fiecărei țări, reprezentând simbolul unei științe la care omul nu putea aspira decât după secole. Timp de șase zile, navele rămăseseră nemișcate deasupra orașelor, nelăsând să se bănuiască dacă știau ceva despre existența umanității. De altfel nici nu era nevoie să se bănuiască; nu se putuseră opri întâmplător deasupra New York-ului, Londrei, Parisului, Moscovei, Cape Town-ului, Romei, Tokyo-ului sau Canberrei...

Unii oameni întrezăriseră adevărul chiar înainte de sfârșitul acelor zile ce înghețaseră inimile. Aceasta nu reprezenta prima tentativă de contact a unei rase care nu știa nimic despre Om. În interiorul navelor tăcute și nemișcate, experți psihologi studiau probabil reacțiile omenirii. Urmau să acționeze atunci când curba tensiunii avea să atingă maximul.

În cea de-a șasea zi, Karellen, Administratorul Pământului, și-a anunțat întregii lumi prezența, printr-o transmisie radiofonică efectuată simultan pe toate frecvențele și lungimile de undă. Vorbea o engleză atât de perfectă încât controversa pe care a stârnit-o avea să dăinuie timp de o generație, pe ambele țărmuri ale Atlanticului. Conținutul discursului fusese însă și mai descumpănitor decât forma lui. În mod evident, constituia opera unor supergenii, dovedind o cunoaștere completă și absolută a problemelor umanității. Nu exista nici o îndoială: erudiția și virtuozitatea lui Karellen, aluziile voalate la

cunoștințe dintre cele mai ezoterice, toate erau deliberate, pentru a convinge omenirea că se găsea în prezența unei covârșitoare puteri intelectuale. Când Karellen încheiase, popoarele Pământului știuseră că zilele precarei lor suveranități luaseră sfârșit. Pe plan local, guvernele interne aveau să-și mențină puterile, dar în domeniul mult mai larg al afacerilor internaționale, deciziile nu le mai aparțineau. Argumente, proteste... toate erau lipsite de sens.

Părea greu de conceput ca țările lumii să accepte fără murmur o asemenea limitare a puterilor. Rezistența activă prezenta însă dificultăți de nedepășit, deoarece distrugerea navelor Overlorzilor, dacă ar fi fost posibilă, ar fi spulberat orașele deasupra cărora se aflau. Cu toate acestea, una din puterile majore încercase... Probabil sperase să împuște doi iepuri dintr-un foc, pentru că ținta lor plutea deasupra capitalei unei țări vecine și dușmane.

Pe măsură ce imaginea uriașei nave se mărise într-una pe monitoarele din camera secretă de comandă, micul grup de ofițeri și tehnicieni fusese pesemne frământat de emoții. Dacă reușeau, cum aveau să reacționeze navele rămase? Puteau fi distruse și ele, lăsând omenirea să-și urmeze drumul? Sau Karellen avea să se răzbune nemilos pe atacatori?

Ecranul se întunecase brusc în momentul exploziei proiectilului și imaginea comutase automat pe o cameră de luat vederi aeriană, aflată la mulți kilometri depărtare. În fracțiunea de secundă scursă, globul de foc trebuia să se fi format deja, acoperind întregul cer cu strălucirea lui orbitoare.

Totuși nu se întâmplase absolut nimic. Nava gigantică plutea nevătămată, scăldată în razele Soarelui. Nu numai că proiectilul nu reușise s-o distrugă, dar nimeni nu putea înțelege ce se întâmplase cu el. În plus, Karellen nu întreprinse nici o acțiune represivă împotriva vinovaților și nici măcar nu lăsă să se înțeleagă că știa de atac. Îi ignorase disprețuitor, lăsându-i să tremure la gândul unei pedepse care nu sosi niciodată. Fusese un tratament mai efektiv și demoralizator decât orice altă metodă prin forță. Peste câteva săptămâni, guvernul respectiv demisionase, mărturisind acțiunea.

Existase de asemenea și o rezistență pasivă înaintea politicii Overlorzilor. De obicei, Karellen îi lăsa pe opoziționiști în pace, până când aceștia descopereau că, refuzând să coopereze, își făceau singuri rău. O singură dată, Administratorul întreprinsese o acțiune directă împotriva unui guvern recalcitrant.

Timp de peste o sută de ani, Republica Africa de Sud fusese centrul conflictelor rasiale. Ambele părți încercaseră realizarea unei înțelegeri, dar fără succes — temerile și prejudecățile erau prea înrădăcinate. Guvernele succesive se deosebiseră numai prin gradul lor de toleranță; țara era otrăvită de ură și războaie civile.

Când devenise clar că n-avea să se facă nici o încercare de oprire a discriminărilor, Karellen dăduse un avertisment. Mesajul conținea o zi și o oră — numai atât. Urmase o oarecare îngrijorare, însă nu teamă sau panică; nimeni nu credea că Overlorzii aveau să întreprindă o acțiune violentă sau distrugătoare ce ar fi putut afecta atât vinovați, cât și inocenți.

Nici cei implicați nu credeau. Ceea ce s-a întâmplat a fost că, după ce a trecut meridianul Cape Town, Soarele s-a stins brusc. Se mai zărea doar o pată purpurie, care nu radia lumină sau căldură. Printr-un procedeu necunoscut, undeva în spațiu, lumina Soarelui fusese polarizată de două câmpuri încrucișate, astfel încât radiația nu-l mai putea străbate. Regiunea afectată fusese un cerc cu suprafața de cinci sute de kilometri pătrați.

Demonstrația durase treizeci de minute. Fusese îndeajuns: în ziua următoare, guvernul țării anunțase restabilirea drepturilor civile ale tuturor cetățenilor.

Excluzând asemenea incidente izolate, rasa omenească îi acceptase pe Overlorzi ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor. Șocul inițial se diminuase într-un timp surprinzător de scurt și fiecare revenise la ocupațiile anterioare. Schimbarea cea mai profundă pe care ar fi remarcat-o un brusc trezit Rip Van Winkle ar fi fost o așteptare tăcută, o uitătură mintală furișă, în vreme ce omenirea se pregătea ca Overlorzii să se arate și să coboare din navele lor strălucitoare.

Cinci ani mai târziu, oamenii continuau să aștepte. Asta, gândi Stormgren, era cauza necazurilor...

Când ajunsese la baza de lansare, Stormgren fu întâmpinat de obișnuita mulțime de spectatori și videocamere. Secretarul general schimbă câteva fraze cu adjunctul, își luă geanta diplomatică și păși printre privitori.

Karellen nu-l lăsa niciodată să aștepte prea mult. Din mulțime se auzi un "Oooh!" și o sferă argintie coborî din cer cu o viteză uluitoare. O rafală de vânt flutură hainele bărbatului când naveta se opri la o distanță de cincizeci de metri, plutind delicat la câțiva centimetri deasupra solului, parcă temându-se de atingerea cu Pământul. În timp ce se îndrepta spre ea, Stormgren văzu familiara carcasă fără nituri sau suduri, apoi peste o clipă, înaintea lui apără deschiderea care descumpănise pe cei mai renumiți savanți din lume. Păși în singurul compartiment, discret luminat, al navei, iar intrarea se închise de parcă n-ar fi existat niciodată, întrerupând orice contact cu exteriorul.

Se deschise peste cinci minute. Nu existase nici o senzație de mișcare, dar Stormgren știa că se află la cincizeci de kilometri deasupra solului, adânc în interiorul navei lui Karellen. Se găsea în lumea Overlorzilor; în jurul lui, aceștia își desfășurau activitățile misterioase. Se apropiase de ei mai mult decât oricare alt om; totuși despre aspectul lor fizic nu cunoștea nimic în plus față de cei din lumea de jos.

Sala micuță din capătul coridorului scurt nu era mobilată, cu excepția unui scaun și a unei mese, așezate în fața ecranului de vizionare. Așa cum se intenționase, nu ofereea absolut nici un indiciu asupra constructorilor ei. Ca de obicei, ecranul era pustiu. Uneori, Stormgren visa că acesta învia brusc, dezvăluind secretul care frământa întreaga lume. Dar visul nu se împlinise niciodată; misterul rămânea ascuns înapoia dreptunghiului de beznă. Deși, în același timp, acolo se aflau putere și înțelepciune — și poate în primul rând, o uriașă și amuzantă afecțiune față de ființele mici care trăiau pe Pământ.

Din difuzorul mascat se auzi glasul calm, niciodată grăbit, cunoscut atât de bine lui Stormgren, cu toate că lumea îl auzise doar o singură dată. Gravitatea și rezonanța lui ofereau singurele indicii asupra aspectului fizic al lui Karellen, lăsând impresia coplesitoare de *mărime*. Karellen era uriaș, poate cu mult mai mare decât un om, ba chiar unii savanți, după ce analizaseră înregistrarea discursului său, sugeraseră că glasul aparținea unei mașini. Lucrul acesta Stormgren nu-l putea crede niciodată.

— Da, Rikki, ți-am ascultat interviul. Ce este cu domnul Wainwright?

— E un om cinstit, chiar dacă mulți dintre cei care-l urmează nu sunt. Ce să facem cu el? Liga în sine nu este periculoasă, dar unii din extremiștii ei propovăduiesc în mod deschis violența. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi pun paznici în jurul locuinței... Sper să nu fie necesar.

Administratorul evită subiectul, în maniera iritantă, afișată uneori.

— Detaliile Federației Mondiale au fost anunțate acum o lună. S-a înregistrat vreo creștere substanțială a celor șapte la sută care nu mă aprobă sau a celor doisprezece la sută care n-au deocamdată o părere?

— Încă nu. Dar nu *asta* este important. Mă neliniștește sentimentul general, existent chiar și printre susținătorii voștri, că a sosit momentul dezvăluirii misterului.

Suspînul lui Karellen era perfect din punct de vedere tehnic, deși parcă îi lipsea convingerea.

— La fel crezi și tu, nu-i așa?

Întrebarea fusese atât de retorică încât Stormgren nu se obosi să răspundă.

— Mă întreb dacă într-adevăr îți dai seama, vorbi el cu sinceritate, cât de dificilă devine sarcina mea în condițiile acestea?

— N-aș zice că o favorizează pe a mea, răspunse Karellen. Aș dori ca oamenii să înceteze să mă considere un fel de dictator și să-și aducă aminte că sunt un simplu funcționar civil, încercând să pună în aplicare o politică colonială ce n-a fost inițiată de el.

Asta, gândi Stormgren, era o definiție destul de interesantă. Se întrebă dacă era și adevărată.

— Nu poți, cel puțin, să ne oferi un *motiv* pentru izolarea aceasta? Deoarece n-o înțelegem, ne irită și dă naștere la nenumărate zvonuri.

Karellen hohoti cu râsul lui adânc, prea răsunător ca să fie pe de-a întregul omenesc.

— Ce se mai zvonește că sunt? Mai este la modă teoria cu robotul? Mai bine să fiu un maldăr de cipuri, decât ceva asemănător unui centiped — ah, da, am văzut caricatura de ieri din *Chicago Times*! Mă gândesc să solicit originalul.

Bărbatul își umezi buzele. Se gândi că în unele momente Karellen își privea sarcinile cu prea multă ușurință.

— Este o chestiune *serioasă*, rosti el reprobator.

— Dragul meu Rikki, făcu Overlordul, dacă mai am câte ceva din puterile mintale de altădată, asta se datorează numai faptului că *nu* iau rasa umană în serios!

Stormgren nu reuși să-și ascundă zâmbetul.

— Declarația ta nu mă prea ajută. Când o să mă întorc, trebuie să-i conving pe toți că, deși nu te vei arăta, n-ai nimic de ascuns. Nu va fi ușor. Curiozitatea este o trăsătură umană dominantă. N-o vei putea înfrunța pe vecie.

— Dintre toate problemele apărute de la sosirea noastră pe Pământ, ea a fost cea mai dificilă, recunoscui Karellen. Ne-ați acordat încrederea voastră în alte probleme... puteți s-o faceți și acum!

— Eu te cred, încuviință secretarul general, dar nu și Wainwright și oamenii lui. Îi poți învinui că interpretează în mod greșit refuzul tău de a te arăta?

Urmă o pauză. Apoi, Stormgren auzi un sunet slab (un *scârțâit*?) ce putea fi provocat de mișcarea corpului Administratorului.

— Știi de ce Wainwright și cei aiidoma lui se tem de mine, nu-i așa? întrebă Karellen. Glasul său era sumbru acum — o orgă măreață în altarul unei catedrale: Oameni ca el vei găsi în toate religiile lumii. Ei știu că noi reprezentăm rațiunea și știința și, oricât de încrezători ar fi în convingerile lor, se tem că le vom detrona zeii. Nu neapărat prin forță deliberată, ci într-o manieră mai subtilă. Știința poate distruge religia, ignorând-o sau destrămându-i miturile. Din câte cunosc, nimeni n-a demonstrat vreodată existența lui Zeus sau Thor, totuși acum mai au doar puțini adepți. Cei ca Wainwright se tem, de asemenea, că noi cunoaștem adevărul asupra originii creației lor. Ei se întreabă: de cât

timp supraveghem omenirea? L-am văzut pe Mahomed fugind în Egipt sau pe Moise dând evreilor tablele legilor? Cunoaștem oare tot ce este fals în credința lor?

— *Și cunoașteți?* șopti Stormgren mai mult pentru sine.

— Asta, Rikki, este teama ce-i chinuie, deși niciodată n-o vor recunoaște în mod deschis. Crede-mă, nu ne bucură să distrugem credințele oamenilor, dar este imposibil ca *toate* religiile lumii să aibă dreptate și ei știu asta. Mai devreme sau mai târziu, omul trebuie să afle adevărul, însă momentul acela n-a sosit încă. Referitor la izolarea noastră, despre care afirmi în mod corect că ne agravează situația, problema depășește atribuțiile mele. Regret în aceeași măsură ca și voi necesitatea păstrării misterului, dar există suficiente motive. Voi încerca totuși să obțin de la... superiorii mei o declarație care să vă satisfacă și să nu mai constituie motive de atac pentru Liga Libertății. Acum, te rog, să revenim la problemele noastre.

— Ei? întrebă nerăbdător Van Ryberg. Ai avut noroc?

— Nu știu, făcu Stormgren obosit și se trânti în fotoliu, aruncând dosarele pe birou. Karellen își consultă *superiorii*, cine sau ce or fi ei... Nu vrea să promită nimic.

— Ascultă, rosti brusc Pieter. M-am gândit la ceva... Ce motiv avem noi să credem că înapoia lui Karellen se mai găsește cineva? Dacă *toți* Overlorzii, așa cum i-ai botezat, se găsesc aici, în navele lor, în jurul Pământului? Poate că n-au unde să se ducă și ascund adevărul ăsta.

— E o teorie ingenioasă, zâmbi Stormgren. Dar este contrazisă de puținul pe care-l cunosc, sau cred că-l cunosc, despre lumea lui Karellen.

— Ce anume?

— Adeseori, se referă la misiunea lui de aici ca fiind ceva temporar, împiedicându-l să-și continue adevăratele preocupări, despre care presupun că sunt o formă de matematică. O dată, i-am citat comentariul lui Acton asupra corupției puterii absolute. Doream să văd cum reacționează. A râs în stilul lui cavernos și a spus: "Pericolul acesta nu mă privește pe mine. În primul rând, cu cât termin mai repede munca aici, cu atât pot reveni mai repede în lumea mea, la mulți ani-lumină depărtare. În al doilea rând, nu posed puteri absolute. Sunt doar Administrator. " Bineînțeles, putea minți. Nu pot fi niciodată sigur în privința asta.

— E nemuritor, nu-i așa?

— Da, după criteriile noastre, deși viitorul conține ceva de care pare să se teamă. Nu-mi imaginez ce poate fi. Asta-i cam tot ce știu despre el.

— Nu-i foarte clar. Ideea mea este că flota lui s-a rătăcit în spațiu și caută un nou cămin. Nu dorește să aflăm cât de puțini sunt. Poate că toate celelalte nave sunt automate, pustii. Poate că sunt numai o fațadă impunătoare.

— Ai citit prea mult science fiction.

Van Ryberg zâmbi timid.

— "Invazia spațială" nu se desfășoară așa cum se credea, nu? Ipoteza mea ar explica de ce Karellen nu se arată niciodată... Nu vrea să aflăm că nu există și alți Overlorzi.

Stormgren clătină amuzat din cap.

— Ca de obicei, teoria ta e prea ingenioasă ca să fie și posibilă. Deși putem doar să-i bănuim existența, în spatele Administratorului trebuie să se găsească o civilizație uluitoare, care cunoaște omul de multă vreme. Pesemne Karellen însuși ne-a studiat timp de secole, la de exemplu engleza lui...

— Ai descoperit dacă există *vreun lucru* pe care să nu-l cunoască?

— Ah, da, nu numai unul, dar amănunte minore. Cred că are o memorie absolut perfectă, totuși există unele chestiuni pe care nu s-a deranjat să le învețe. Un exemplu: engleza este singura limbă pe care o înțelege complet, deși în ultimii ani a prins destulă finlandeză ca să mă tachineze. Și să știi de la mine: finlandeza nu se poate învăța în pripă. Karellen citează capitole întregi din *Kalevala*, pe când eu — recunosc, rușinat — știu doar câteva versuri. Cunoaște, de asemenea, biografiile tuturor politicienilor în viață, iar uneori pot identifica referințele folosite. Cunoștințele lui în domeniul istoriei și științei par complete — știi cât de multe am învățat până acum de la el... Totuși, luate separat, nu cred că aptitudinile lui mintale depășesc realmente sfera posibilităților umane. Cu toate acestea, nici un om n-ar putea realiza *toate* lucrurile de care este el capabil.

— Asta am spus-o și eu, încuviință Van Ryberg. Putem discuta la nesfârșit despre Karellen, dar în cele din urmă vom ajunge la aceeași întrebare: De ce dracu' nu se arată? Până n-o va face, eu voi continua să teoretizez, iar Liga Libertății să amenințe...

Înălță ochii spre tavan.

— Într-o noapte întunecoasă, domnule Administrator, sper că un reporter va ajunge cu o rachetă la nava ta și va intra pe ușa din spate, cu o videocamera. Ce *bombă* ar fi!

Karellen nu dădu nici un semn că ar fi ascultat discuția. De altfel, bineînțeles, nu asculta niciodată.

În primul an al sosirii lor, Overlorzii interveniseră asupra vieții oamenilor mai puțin decât s-ar fi bănuie. Umbra li se zărea pretutindeni, dar era o umbră neutră. Deși puține erau orașele mari ale Pământului unde să nu se poată vedea una din navele argintii scânteind la zenit, după scurt timp, ele au fost neglijate la fel ca Soarele, Luna sau norii. Majoritatea oamenilor erau doar vag conștienți că nivelul lor de trai, în continuă creștere, se datora Overlorzilor. Când se gândeau la asta, și o făceau tot mai rar, își dădeau seama că navele tăcute aduseseră, pentru prima dată în istorie, pacea mondială și le erau recunoscători.

Toate acestea reprezentau însă beneficii puțin spectaculoase, acceptate și uitate rapid. Overlorzii rămăneau izolați, ascunzându-și chipul înaintea oamenilor. Karellen putuse impune respect și admirație, dar nu câștiga nimic în plus atât timp cât continua cu politica aceea. Era ușor să ai rețineri față de niște olimpici care se adresau umanității numai prin faxul de la sediul Națiunilor Unite. Discuțiile dintre Karellen și Stormgren nu se dezvăluiau niciodată publicului, iar uneori Stormgren însuși se întreba de ce Administratorul le considera necesare. Poate că simțea nevoia contactului cu o ființă umană; poate înțelegea că Stormgren avea nevoie de forma respectivă de sprijin personal. Dacă aceasta era explicația, secretarul general o aprecia; nu-i păsa că Liga Libertății îl denumea cu dispreț "curierul lui Karellen".

Overlorzii nu discutaseră niciodată cu guverne sau state. Preluaseră Organizația Națiunilor Unite așa cum o găsiseră, dăduseră instrucțiuni în vederea instalării echipamentelor necesare comunicațiilor și-și difuzaseră ordinele prin intermediul secretarului general, în mai multe rânduri, delegatul rus arătase, pe bună dreptate, că în acest fel nu se respectau prevederile Cartei. Se părea că lui Karellen nu-i păsa de asta.

Uluitor câte fapte rele, abuzuri și nebunii putuseră fi înlăturate de mesajele venite din cer. Odată cu sosirea Overlorzilor, națiunile aflaseră că nu mai trebuiau să se teamă unele de celelalte și se bănuia — chiar anterior atacului eșuat — că armele existente pe planetă erau cu siguranță neputincioase înaintea unei civilizații ce călătorea între stele. Dintr-o dată, piedica majoră în calea fericirii omenirii fusese înlăturată.

Overlorzii păreau indiferenți față de formele diferite de guvernământ, atât timp cât nu erau opresive sau corupte. Pe Pământ continuau să existe democrații, monarhii, dictaturi, comunism și capitalism. Situația aceasta constituia o sursă de mirare pentru multe suflete simple, convinse că modul lor de trai era unicul posibil. Alții credeau că Administratorul aștepta momentul prielnic introducerii unui sistem ce avea să înlătore toate societățile existente — și de aceea nu-l preocupau reformele politice minore. Însă acestea, precum și alte speculații referitoare la Overlorzi, erau doar simple bănueli. Nimeni nu cunoștea motivele extraterestrelor și nimeni nu știa către ce viitor păstoreau omenirea.

Capitolul trei

În ultimul timp, Stormgren avea un somn agitat; curios, deoarece în scurt timp urma să părăsească pentru totdeauna grijile funcției sale. Slujise omenirea timp de patruzeci de ani, iar alți cinci ani pe stăpânii ei. Puțini oameni cunoscuseră o viață cu atâtea ambiții împlinite. Poate că acesta era necazul; în anii pensionării, oricâți ar fi fost ei, nu mai avea alte țeluri cărora să se dedice. De când murise Martha, iar copiii își întemeiaseră propriile familii, legăturile lui cu lumea păreau că se destrămaseră. Se putea, de asemenea, să fi început să se identifice cu Overlorzii, detașându-se astfel de omenire.

Aceasta avea să fie o altă noapte de nesomn, cu creierul învârtindu-se mereu, precum o mașină dereglată. Știa că n-avea nici un rost să mai încerce să doarmă, așa încât coborî din pat. Îmbracă halatul și ieși în grădina de pe terasa apartamentului. Toți subalternii săi aveau locuințe mult mai luxoase, dar apartamentul acela era suficient pentru necesitățile lui Stormgren. Atinsese o poziție unde nici avutul personal, nici ceremoniile oficiale nu mai puteau adăuga nimic.

Noaptea era caldă, aproape sufocantă, cu cerul senin, iar o Lună strălucitoare atârna jos, spre sud-vest. La zece kilometri depărtare, luminile New York-ului sclipeau pe linia orizontului.

Stormgren își plimbă ochii peste orașul adormit, suind apoi înălțimile pe care numai el, dintre toți oamenii în viață, le urcase. În ciuda depărtării, putea zări învelișul navei lui Karellen scânteind sub razele Lunii. Se întreabă ce făcea Administratorul în momentul acela, deoarece nu credea că Overlorzii dormeau vreodată.

Sus de tot, un meteor sclipi pe boltă. Dăra luminoasă rămase vizibilă puțin timp, apoi dispăru, lăsând numai stelele. Părea o metaforă brutală: peste o sută de ani, Karellen avea să continue să conducă omenirea către un țel cunoscut doar lui, dar numai peste patru luni, un alt om urma să fie secretar general. Pe Stormgren nu-l afecta în mod deosebit acest lucru; ceea ce conta era puținul timp rămas pentru a afla ce anume se ascundea înăpoia ecranului întunecat.

De-abia în ultimele zile începuse să admită că taina Overlorzilor îl obseda. La început, încrederea sa în Karellen îl eliberase de îndoieli, dar acum, protestele Ligii Libertății începuseră să-și facă efectul. Era adevărat: toate lozincile și vorbăria despre înrobirea omului nu constituiau altceva decât propagandă. Puțini credeau cu adevărat în

ele sau doreau o reîntoarcere la zilele de altădată. Oamenii se obișnuiseră cu conducerea discretă a lui Karellen, totuși îi îmboldea curiozitatea să afle cine îi cârmuia. Și nu puteau fi învinuiți pentru asta.

Deși cea mai cuprinzătoare, Liga Libertății nu era decât *una* dintre organizațiile ce se împotriveau lui Karellen — și implicit oamenilor care cooperau cu extraterestrii. Obiecțiile și politica acelor grupări erau extrem de variate: unele îmbrăcau o formă religioasă, pe când altele exprimau doar sentimentul inferiorității. (Se simțeau, pe bună dreptate, aidoma indienilor culti din secolul nouăsprezece privind colonialismul britanic.) Străinii aduseseră Pământului pace și prosperitate, dar cine putea ști care avea să fie prețul? Istoria nu era încurajatoare; chiar și cele mai pașnice contacte între rase cu niveluri culturale foarte diferite duseseră, de multe ori, la dispariția societății inferioare. Precum indivizii, națiunile își puteau pierde entuziasmul în fața unei încercări căreia nu-i puteau face față. Iar civilizația Overlorzilor, învăluită în mister, reprezenta încercarea cea mai teribilă la care fusese supus vreodată omul.

Se auzi un "clic" slab dinspre faxul din încăperea alăturată, care imprimase rezumatul orar trimis de știrile Centrale. Stormgren intră în apartament și frunzări fără chef hârtiile. Pe cealaltă emisferă a globului, Liga Libertății inspirase un titlu nu foarte original: "OMUL ESTE CONDUS DE MONȘTRI?", întreba ziarul și continua: "Luând cuvântul astăzi, în cadrul unui miting la Madras, dr. C. V. Krishnan, președintele filialei orientale a Ligii Libertății, a declarat: «Explicația comportării Overlorzilor este foarte simplă. Aspectul lor fizic este atât de străin și repulsiv, încât ei nu îndrăznesc să se arate omenirii, îi cer Administratorului să nege această afirmație!»".

Stormgren azvârli dezgustat foaia. Chiar dacă acuzațiile ar fi fost reale, ce importanță avea? Ipoteza era veche, însă nu-l deranjase niciodată. Nu credea în existența unei forme biologice, oricât de stranii, care să nu poată fi acceptată cu timpul, ba poate chiar să fie considerată frumoasă. Importantă era mintea, nu trupul. Dacă-l putea convinge pe Karellen de asta, poate că Overlorzii și-ar fi modificat politica. Cu siguranță nu puteau fi nici pe jumătate atât de hidoși pe cât îi arătau desenele și caricaturile ce umpluseră ziarele, la scurt timp după sosirea lor!

Dorea totuși să vadă cum aveau să se termine lucrurile. Recunoștea cu sinceritate că, principal, era o chestiune de curiozitate umană. Îl știa pe Karellen ca ființă rațională, dar nu avea să fie mulțumit până când n-avea să-i descopere înfățișarea.

În dimineața următoare, când Stormgren nu apără la ora obișnuită, Pieter Van Ryberg fu surprins și puțin îngrijorat. Deși secretarul general obișnuia să întreprindă mai multe vizite de lucru în drum spre sediu, anunța de obicei secretariatul. În dimineața respectivă, înrăutățind și mai mult lucrurile, sosiseră o mulțime de mesaje extrem de urgente, adresate lui Stormgren. Van Ryberg telefonă la șase-șapte ministere, încercând să-l găsească, apoi renunță dezgustat.

Pe la amiază, începu să se alarmeze și trimise o mașină la locuința lui Stormgren. Peste zece minute, tresări, auzind țipătul unei sirene; o mașină de poliție apără dinspre șoseaua Roosevelt. Pesemne că agențiile de știri aveau amici în mașina respectivă, deoarece, pe când Van Ryberg o privea apropiindu-se, radiourile anunțau lumii că el nu mai era adjunct, ci secretar general al Națiunilor Unite.

Dacă ar fi avut mai puține griji, Van Ryberg s-ar fi amuzat studiind reacția presei față de dispariția lui Stormgren. În ultima lună, ziarele din întreaga lume se împărțiseră în două facțiuni bine definite. Pe de o parte, presa occidentală aproba planurile lui Karellen de a-i face pe toți oamenii cetățeni ai lumii. Pe de altă parte, statele orientale se simțeau rănite în mândria lor națională. Unele dintre ele fuseseră independente mai mult de o generație, iar acum se simțeau frustrate de toate realizările obținute. Overlorzii erau criticați în mod unanim și energic; după o perioadă inițială de prudență extremă, presa descoperise că putea fi dură cu Karellen fără să pățească nimic. Acum excela în atacuri violente.

Cele mai multe atacuri, deși verbale, nu reprezentau opinia maselor mari. De-a lungul frontierelor, care în curând urmau să fie desființate pentru totdeauna, paza fusese dublată, dar soldații se priveau cu o prietenie încă nerostită. Politicienii și generalii puteau tuna și fulgera, însă milioanele tăcute și răbdătoare simțeau că un capitol lung și sângeros al istoriei avea să se încheie nu peste multă vreme.

Iar acum dispăruse Stormgren, nimeni nu știa unde... Tumultul încetă brusc; lumea își dădu seama că pierduse singurul om prin care Overlorzii, din motive necunoscute, se adresaseră Pământului. Muțenia îi cuprinse pe ziariști și reporteri; în tăcerea lăsată se auzea doar glasul Ligii Libertății, proclamându-și îngrijorată neaměstecul.

Când Stormgren se trezi, era beznă. Pentru câteva clipe, fu prea somnoros ca să remarce ciudăţenia faptului. După aceea, se ridică şi se întinse către întrerupătorul de lângă pat.

Pe întuneric, mâna lui întâlni un zid rece din piatră. Încrămeni, cu mintea şi trupul paralizate de surpriză. Apoi, neştiind ce să creadă, îngenunche pe pat şi porni să exploreze peretele necunoscut cu vârful degetelor.

De-abia începuse, când se auzi un "clic" şi o fâşie din beznă dispăru. Zări o siluetă, pe un fundal slab luminat, după aceea uşa se închise la loc, lăsându-l iarăşi în întuneric. Totul se petrecuse atât de repede încât nu izbutise să vadă nimic din camera în care se afla.

Peste o clipă, fu orbit de lumina puternică a unei lanterne. Raza îi poposi pe chip, îl fixă un moment, apoi coborî, luminând patul, care nu era decât o saltea simplă, aşezată pe câteva scânduri.

Din beznă se auzi un glas blând, vorbind o engleză perfectă, dar cu un accent pe care nu-l putea identifica.

— Ah, domnule secretar, mă bucur că v-aţi trezit. Sper că vă simţiţi *bine*...

Ceva din ultima propoziţie îi atrase atenţia lui Stormgren şi întrebările îi muriră pe buze. Privi în întuneric şi întrebă calm:

— Cât timp am fost inconştient?

— Câteva zile, chicoti interlocutorul său. Ni s-a promis că nu vor apărea efecte secundare. Îmi pare bine să văd că aşa este.

Atât pentru a câştiga timp, cât şi pentru a-şi testa reacţiile, Stormgren coborî picioarele peste marginea patului. Purta pijamaua, însă aceasta era mototolită şi părea foarte murdară. Când se mişcă, simţi o ameţeală uşoară; nu neplăcută, dar suficient pentru a se convinge că într-adevăr fusese drogat.

Se întoarse către raza lanternei.

— Unde mă aflu? rosti tăios. Wainwright ştie?

— Nu te enerva, i se răspunse din întuneric. Deocamdată n-o să discutăm despre toate astea. Cred că ţi-e destul de foame. Îmbracă-te şi să mergem la masă.

Pata luminoasă traversă camera şi, pentru prima dată, Stormgren îşi dădu seama de dimensiunile acesteia. De fapt, nu era tocmai o încăpere; pereţii păreau din stâncă goală, tăiată grosolan, înţelese că se găsea sub pământ, posibil la mare adâncime. Iar dacă fusese inconştient câteva zile, se putea afla oriunde pe glob.

Lanternă lumină un teanc de haine aşezate pe o valiză.

— Astea ar trebui să-ţi ajungă, vorbi glasul. Lenjeria constituie o problemă aici, de aceea ţi-am luat vreo două costume şi nişte cămăşi.

— Frumos din partea voastră, replică Stormgren.

— Ne pare rău de absenţa mobilierului şi a luminii electrice. Din anumite considerente, locul acesta e adecvat, dar lipsesc unele conforturi.

— Adecvat pentru ce? întrebă Stormgren îmbrăcând o cămaşă. Atingerea ţesăturii familiare îi conferi o senzaţie de siguranţă.

— Doar... adecvat, răspunse necunoscutul. Apropo, deoarece vom petrece destul timp împreună, îmi poţi spune Joe.

— În ciuda naţionalităţii, remarcă secretarul. Eşti polonez, nu-i aşa? Cred că ţi-aş putea pronunţa numele adevărat. N-ar fi mai dificil decât majoritatea numelor finlandeze.

Urmă o pauză şi raza de lumină tremură puţin.

— Ar fi trebuit să mă aştept, făcu Joe resemnat. Probabil c-ai mai avut de-a face cu chestii de astea...

— E un talent util unui om cu funcţia mea. Cred c-ai fost crescut în Statele Unite, dar n-ai părăsit Polonia până când...

— Ajunge, îl opri Joe ferm. Se pare c-ai terminat cu îmbrăcatul... mulţumesc!

Uşa se deschise şi, îndreptându-se într-acolo, Stormgren se simţi încântat de mica lui victorie. Când Joe păşi în lateral, lăsându-l să treacă, se întrebă dacă era înarmat. Mai mult ca sigur; oricum, avea tovarăşi prin apropiere.

Coridorul era slab iluminat cu lămpi de gaz dispuse din loc în loc şi, pentru prima dată, Stormgren îl putu distinge pe Joe. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, având probabil peste o sută de kilograme. Totul părea imens la el, începând cu hainele cazon, care puteau proveni de la cel puţin şase forţe armate, şi până la inelul cu sigiliu de pe mâna stângă. Un individ cu dimensiunile lui n-avea pesemne nevoie de armă. Nu va fi dificil de dat în urmărire, îşi spuse Stormgren, dacă avea să scape de aici. Totuşi îl descuraja puţin faptul că şi Joe era probabil perfect conştient de acest lucru.

Pereţii din jurul lor, deşi betonaţi pe unele porţiuni, erau cel mai adesea stâncă goală. Secretarul bănuia că se găsea într-o mină părăsită şi se gândi la alte câteva temniţe mai eficiente. Până atunci, posibilitatea răpirii sale nu-l neliniştise prea mult. Crezuse că, orice s-ar fi întâmplat, uriaşele resurse ale Overlorzilor aveau să-l găsească şi să-l elibereze. Acum nu mai era la fel de sigur. Trecuseră deja câteva zile... şi nu se întâmplase nimic. Poate că şi puterea lui Karellen avea limitele ei, iar dacă într-adevăr era îngropat în vreun continent îndepărtat, toată ştiinţa Overlorzilor nu-l mai putea descoperi.

În jurul mesei din încăperea slab iluminată se aflau alţi doi bărbaţi. La apariţia lui Stormgren, ridicară ochii cu interes, chiar cu puţin respect. Unul îi întinse un platou cu

sandvișuri. Deși se simțea extrem de flămând, ar fi preferat o masă mai rafinată, însă era limpede că nici temnicerii lui nu mâncaseră mai bine.

În timp ce mesteca, îi studie pe cei trei. Joe constituia de departe personajul cel mai interesant, și nu numai datorită aspectului fizic. Ceilalți doi, în mod vădit ajutoarele lui, erau indivizi șterși, a căror origine, Stormgren ar fi putut-o deduce dacă i-ar fi auzit vorbind.

Îi turnară vin într-un pahar nu prea curat, și bău. Simțindu-se mai întremat, se întoarse către polonezul uriaș:

— Bun..., rosti el. Poate că acum îmi veți spune despre ce-i vorba și ce vreți să obțineți prin asta...

Joe își dresă glasul, apoi vorbi:

— Aș vrea să lămurim un lucru. N-avem nici o legătură cu Wainwright. Va fi la fel de surprins ca și toți ceilalți.

Stormgren se așteptase la așa ceva, deși se întreba de ce Joe dorea să-i confirme suspiciunile. Bănuise de mult timp existența unei mișcări extremiste în sânul Ligii Libertății.

— Ca simplă curiozitate, întrebă el, cum m-ați răpit?

Nu crezuse că avea să i se răspundă și rămase oarecum surprins de promptitudinea, ba chiar nerăbdarea celui alt de a-i explica.

— A semănat mai degrabă cu un film polițist, începu încântat Joe. Nu eram siguri dacă nu ești supravegheat de Karellen, așa încât am folosit niște precauții deosebite. Te-am adormit cu gaz introdus prin instalația de climatizare... asta a fost ușor. După aceea, te-am transportat într-o mașină. Nici o greutate. Pot spune că astea n-au fost făcute de oamenii noștri. Am angajat... ăăă... niște profesioniști. Karellen poate că i-a descoperit, de fapt nu cred că i-a fost greu, dar l-am tras pe sfoară. După ce a părăsit locuința ta, automobilul a intrat într-un tunel rutier, la mai puțin de o mie de kilometri de New York. A ieșit prin partea opusă, purtând un bărbat drogat, foarte asemănător ție. După un timp, un camion mare, încărcat cu lăzi din metal, a ieșit în direcția opusă și s-a îndreptat spre un aeroport unde lăzile au fost încărcate într-un avion, cu acte absolut legale. Sunt convins că proprietarii lăzilor ar fi îngroziți dacă ar afla ce utilizare au avut.

Între timp, primul automobil a urmat o rută ocolită spre granița canadiană. Poate Karellen a pus deja mâna pe el... nu știu și nici nu-mi pasă. După câte vezi — sper să-mi apreciezi sinceritatea — tot planul nostru se bazează pe o singură ipoteză. Suntem aproape siguri că Administratorul poate să vadă și să audă orice se petrece pe suprafața Pământului dar, dacă nu folosește vrăji, nu poate vedea *sub pământ*. De aceea, nu va afla despre transferul din tunel sau, cel puțin, va afla prea târziu. Evident, ne-am asumat niște riscuri, însă mai existau una sau două variante sigure, pe care nu vreau să le amintesc. S-ar putea să mai avem nevoie de ele.

Joe relatase acțiunea cu atâta satisfacție încât Stormgren nu-și putu stăpâni un zâmbet. În același timp, se simțea îngrijorat. Planul fusese ingenios și era posibil să-l fi înșelat pe Karellen. Stormgren nu știa nici măcar dacă Overlorzii îi supravegheau locuința. Nici Joe nu părea sigur. Poate de aceea fusese atât de deschis: testase reacțiile prizonierului său... Bine... indiferent de starea lui reală, trebuia să se arate încrezător.

— Sunteți niște proști, rosti el disprețuitor, crezând că-i puteți păcăli atât de ușor pe Overlorzi. De fapt, ce vreți să obțineți?

Joe îi oferă o țigară, pe care Stormgren o refuză, apoi își aprinse una și se așeză pe marginea mesei. Se auzi un scârțâit amenințător și bărbatul se ridică repede.

— Motivele noastre, începu polonezul, ar trebui să fie evidente. Am considerat că discuțiile sunt inutile și trebuie recurs la alte măsuri. Au existat și până acum mișcări ilegale și, cu toate resursele lui, Karellen va afla că n-o să-i fie ușor cu noi... Trebuie să luptăm pentru independență. Nu mă-nțelege greșit... Nu va fi nimic violent, cel puțin la început, dar Overlorzii sunt nevoiți să folosească intermediari umani, iar noi le putem face viața destul de grea.

Începând cu mine, gândi Stormgren. Se întrebă dacă Joe îi oferise mai mult decât un fragment al întregii istorii. Chiar credeau că metodele acelea gangsterești îl puteau influența câtuși de puțin pe Karellen? Pe de altă parte, era adevărat că o mișcare de rezistență bine organizată putea pricinui destule neplăceri. Joe pusese degetul pe un punct vulnerabil al politicii Overlorzilor. În ultimă instanță, ordinele acestora se transmiteau prin intermediari umani. Dacă aceștia erau terorizați, întregul sistem se putea prăbuși. Era doar o posibilitate, deoarece Stormgren rămânea încrezător: Karellen avea să găsească o soluție.

— Și ce doriți să faceți cu mine? întrebă el într-un târziu. Sunt ostatic, sau ce... ?

— Nu te îngrijora, te vom trata cu toată grija. Așteptăm oaspeți peste câteva zile. Până atunci, te vom întreține cât putem mai bine.

Adăugă câteva fraze în poloneză și unul dintre bărbați scoase un pachet nou de cărți de joc.

— Le-am adus special pentru tine, explică Joe. Am citit ieri în *Time* că ai fost un bun jucător de pocher. Brusc, vocea îi deveni gravă: Sper că ai destui bani în portofel. Nu ți l-am scotocit. La urma urmei, nu putem accepta cecuri...

Destul de surprins, Stormgren își privi fix temnicerii. Apoi, pe măsură ce sesiza

umorul situației, simți brusc că toate grijile și necazurile funcției i se ridicaseră de pe umeri. De acum încolo, era treaba lui Van Ryberg... Indiferent ce s-ar fi întâmplat, el nu putea interveni absolut cu nimic, iar acum cei trei erau nerăbdători să joace pocher.

Lăsă capul pe spate și răsă așa cum nu mai făcuse de ani de zile.

Nu exista nici o îndoială, se gândi Van Ryberg. Wainwright spunea adevărul. Poate că avea unele bănueli personale, însă nu știa cine îl răpise pe Stormgren. Nici nu era de acord cu acțiunea respectivă. Van Ryberg presupunea că, de un timp, extremiștii din Liga Libertății exercitau presiuni asupra lui Wainwright pentru a-l determina să adopte o politică mai activă. Acum luaseră acțiunea pe cont propriu.

Răpirea fusese perfect organizată, nu mai exista nici o îndoială. Stormgren se putea afla oriunde pe Pământ și erau puține speranțe că-l puteau găsi. Totuși ceva trebuia făcut, hotărî Van Ryberg, și cât mai repede. În ciuda deselor lui ironii, adevăratele sale sentimente față de Karellen purtau amprenta unui respect copleșitor. Gândul apropierii de Administratorii umplea de groază, însă n-avea de ales.

Departamentul Comunicațiilor ocupa ultimul etaj al clădirii. Șiruri de faxuri, unele tăcute, altele tăcând preocupate, se întindeau cât vedeai cu ochii. Prin ele curgeau șuvoaie nesfârșite de statistici: cifre de producție, recensăminte și toate datele sistemului economic mondial. Undeva sus, în nava lui Karellen, trebuia să se afle echivalentul acelei încăperi uriașe și Van Ryberg se întrebă înfiorat cum arătau formele care se deplasau de colo până colo, strângând mesajele trimise Overlorzilor de pe Pământ.

Acum însă nu-l interesau mașinile și treburile de rutină indeplinite de acestea. Se îndreptă către odăița unde avusese acces numai Stormgren. La indicațiile lui Van Ryberg, ușa fusese forțată, iar șeful Departamentului îl aștepta acolo.

— Este un telex obișnuit, cu taste ca la mașinile de scris, îi explică acesta. Există și un fax, dacă doriți să trimiteți fotografii sau tabele cu date, dar spuneți că nu va fi nevoie de așa ceva.

Postul adjunct încuviință absent.

— Asta-i tot. Mulțumesc. Nu cred să întârzii prea mult. După aceea, adăugă el, încuiați și aduceți-mi cheile.

Așteptă până când bărbatul plecă, apoi se așeză în fața telexului. Știa că aparatul era utilizat rareori, deoarece toate problemele se rezolvau la întâlnirile săptămânale dintre Karellen și Stormgren. Telexul constituia un fel de legătură de urgență, așa încât bănuia un răspuns prompt.

După o clipă de ezitare, începu să bată mesajul cu degete stângace. Mașina bâzâi încetșor și cuvintele sclipiră câteva secunde pe ecranul negru. După aceea se rezemă de speteaza scaunului și așteptă.

Peste nici un minut, telexul bâzâi iarăși. Nu pentru întâia oară, Van Ryberg se întrebă dacă Administratorul dormea vreodată.

Mesajul era pe cât de scurt, pe atât de nefolositor.

NU DEȚINEM NICI O INFORMAȚIE. LAS TOTUL ÎN SEAMA TA. K.

Plin de amărăciune și lipsit de orice bucurie, Van Ryberg își dădu seama că măreție i se aruncase în spate.

În ultimele trei zile, Stormgren își analizase cu atenție temnicerii. Joe era cel cu adevărat important, ceilalți fiind nonentități, pleavă adunată în jurul oricărei mișcări clandestine. Pentru ei idealurile Ligii Libertății nu însemnau mare lucru; unicul lor țel îl reprezenta o viață cu cât mai puțină muncă.

Joe avea o individualitate mult mai complexă, deși uneori îi amintea lui Stormgren de un copil suprad dezvoltat. Interminabilele lor jocuri de pocher erau punctate cu dispute politice infocate și, în curând, secretarul general înțelese că uriașul polonez nu se gândise niciodată în mod serios la cauzele pentru care lupta. Sentimentele și un conservatorism extrem îi întunecau aprecierile. Îndelungata luptă pentru independența țării sale îl condiționase atât de complet încât continua să trăiască în trecut. Era un supraviețuitor boem, unul dintre cei care nu înțelegeau viața ordonată. După dispariția celor asemenea lui, dacă aveau să dispară vreodată, lumea ar fi devenit un loc mult mai sigur, dar mai puțin interesant.

Stormgren se convinsese: Administratorul nu reușise să-l descopere, încercase o cacealma, însă răpitorii lui nu căzuseră în plasă. Era sigur că-l țineau acolo pentru a vedea reacția lui Karellen, iar acum, deoarece nu se întâmplase nimic, puteau să-și urmeze planurile.

De aceea, nu fu surprins când, după câteva zile, Joe îi anunță vizita unor persoane din "afară". De la o vreme, cei trei manifestaseră o nervozitate crescătoare și Stormgren bănuise că liderii mișcării, văzând că totul era liniștit, veneau să-l ia.

Așteptau, adunați deja în jurul mesei, când Joe îl pofti în cameră. Stormgren observă amuzat că polonezul purta ostentativ un pistol uriaș, pe care-l vedea pentru întâia dată.

Ceilalți doi paznici dispărușeră și chiar Joe părea reținut. Secretarul își dădu imediat seama că se găsea în fața unor oameni de alt calibru, iar grupul dinaintea lui îi amintea un tablou, văzut cu mult timp în urmă, al lui Lenin și tovarășilor săi în primele zile ale revoluției ruse. Dețineau aceeași forță intelectuală, hotărâre fermă și duritate. Joe și oame-nii lui erau inofensivi; acești șase bărbați constituiau adevăratele creiere ale organizației.

Înclinând scurt din cap, Stormgren se îndreptă spre singurul scaun liber, încercând să pară stăpân pe sine. Pe când se apropia, bărbatul cel mai vârstnic, aflat de cealaltă parte a mesei, se aplecă înainte și-l fixă cu ochi cenușii, pătrunzători. Stormgren se simți stânjenit și vorbi primul — un lucru pe care nu-l dorise.

— Presupun că doriți să discutăm condițiile. La cât ați fixat răscumpărarea?

Observă că undeva în spate cineva stenografa convorbirea. Bărbatul îi răspunse cu un accent galez, muzical.

— O puteți considera și așa, domnule secretar general. Dar ne interesează informațiile, nu banii.

Deci asta era, se gândi Stormgren. Îl considerau prizonier de război, iar acum urma interogatoriul.

— Ne cunoașteți motivațiile, continuă celălalt cu glasul lui moale. Dacă doriți, ne puteți denumi "mișcare de rezistență". Considerăm că, mai devreme sau mai târziu, Pământul va trebui să lupte pentru independență, dar ne dăm seama că lupta aceasta se poate purta numai prin metode indirecte, cum sunt sabotajul și răzvrătirea. V-am răpit, pe de o parte ca să-i demonstrăm lui Karellen că privim lucrurile în mod serios și suntem bine organizați, dar în special pentru că sunteți singurul individ care ne poate spune ceva despre Overlorzi. Sunteți un om rezonabil, domnule Stormgren. Cooperăți cu noi și veți fi liber.

— Mai exact, ce doriți să aflați? întrebă precaut Stormgren. Ochii aceia extraordinari păreau că-i scotocesc mintea; nu mai

întâlnise niciodată așa ceva. După aceea, glasul muzical îi răspunse:

— Știți cine sau ce sunt Overlorzii în realitate?

— Credeți-mă, zâmbi secretarul, sunt la fel de curios ca și voi.

— Atunci ne veți răspunde la întrebări?

— Nu promit, dar o să încerc.

Joe se mișcă ușurat și ceilalți se aplecară înainte.

— Ne-am format o idee generală, continuă galezul, despre circumstanțele în care vă întâlniți cu Karellen. Dar poate că ni le puteți descrie... fără să uitați nimic important!

Nimic rău în asta, își spuse Stormgren. O făcuse de multe ori până atunci și avea să lase impresia cooperării. În jurul lui se aflau minți agere, care puteau descoperi ceva nou. Le convenea orice informație deținută de el, atâta vreme cât le-o împărtășea. Nu credea nici o clipă că-l putea afecta în vreun fel pe Karellen.

Se căută în buzunare și scoase un creion și un plic vechi. Desenând rapid, începu să vorbească:

— Știți desigur că până la nava lui Karellen sunt transportat de o navetă lipsită de elemente evidente de propulsie. Pătrunde în navă... sunt convins că ați văzut filmările prin translocator ale *acestui* moment. Ușa, dacă vreți s-o numiți așa, se deschide și intru într-o încăpere mică, cu o masă, un scaun și un ecran... dispuse astfel...

Împinse planul spre bătrânul galez, însă ochii cei străni nu se aplecară către hârtie. Continuau să fie fixați pe chipul lui Stormgren și, privindu-i, ceva păru că se schimbă în profunzimea lor. Brusc, încăperea deveni tăcută, dar înapoia lui îl auzi pe Joe ținându-și răsufierea.

Zăpăcit și nedumerit, Stormgren se uită spre ceilalți și înțelese. Mototoli plicul și-l azvârli pe jos.

Acum știa de ce ochii aceia cenușii i se păruseră atât de ciudați. Bărbatul dinaintea lui era orb.

Van Ryberg nu încercă să-l mai contacteze pe Karellen. Cele mai multe probleme: transferul de informații statistice, rezumatele presei mondiale și toate celelalte continuaseră în mod automat. La Paris, consilierii juridici continuau să se lupte cu Constituția Mondială, dar deocamdată chestiunile respective nu-l priveau pe el. Administratorul dorea rezoluția finală peste două săptămâni; dacă nu era gata până atunci, Karellen avea să acționeze așa cum credea el de cuviință.

Și în continuare, nici o veste despre Stormgren...

Tocmai dicta o listă, când telefonul pentru urgențe începu să sune. Ridică receptorul și ascultă stupefiat, apoi îl azvârli și se repezi la fereastră. De pe străzi se înălțau strigăte de uimire, iar traficul se opri.

Era adevărat: nava lui Karellen, simbolul imuabil al Overlorzilor, nu se mai zărea pe cer. Își încordă privirea, însă n-o găsi. După aceea, brusc, i se păru că se lăsase noaptea. Coborând dinspre nord, cu carena neagră ca un nor de furtună, uriașa navă trecea deasupra zgârie-norilor New York-ului. Involuntar, Van Ryberg strânse umerii înaintea gigantului. Știuse dintotdeauna cât de imense erau vehiculele extraterestre, totuși una

era să le vezi departe în spațiu și alta să-ți treacă deasupra capului, precum niște nori duși de diavol.

O urmări în bezna eclipsei parțiale, până dispăru spre sud. Nu se auzea nici un sunet, nici măcar vârtejul aerului, și Van Ryberg își dădu seama că nava trecuse la mai puțin de un kilometru deasupra. Apoi clădirea se scutură, izbită de unda de șoc, iar undeva se auzi zăngănitul geamurilor sparte.

Înapoia lui, în încăpere, telefoanele începură să sune toate odată, dar Van Ryberg nu se clinti. Rămase rezemat de pervazul ferestrei, privind către sud, paralizat de prezența unei puteri fără limite.

În vreme ce vorbea, Stormgren avea impresia că mintea îi opera simultan pe două planuri. Pe de o parte încerca să-și sfideze răpitorii, însă pe de altă parte spera că-l vor putea ajuta să afle secretul lui Karellen. Era un joc periculos care, în mod surprinzător, îl atâta.

Galezul orb condusesese aproape permanent interogatoriul. Era fascinant să urmărești inteligența aceea, încercând una după alta variantele, probând și respingând ipotezele abandonate de Stormgren însuși, de multă vreme. În cele din urmă, se lăsă pe spate, suspinând.

— N-ajungem nicăieri, spuse el resemnat. Avem nevoie de mai multe fapte și asta înseamnă acțiune, nu argumentație.

Ochii fără privire păreau că-l fixează gânditori pe Stormgren. O clipă bătu darabana, nervos, pe masă; primul semn de nesiguranță observat la el. După aceea, continuă:

— Sunt surprins, domnule secretar, că n-ați încercat niciodată să aflați mai multe despre Overlorzi...

— Și ce sugerați? întrebă Stormgren cu răceală, căutând să-și ascundă interesul. V-am spus: în camera unde au loc discuțiile cu Karellen există o singură ușă, iar aceea duce înapoi pe Pământ.

— Poate că există instrumente care ne-ar putea lămurii, observă galezul. Nu sunt om de știință, dar putem analiza posibilitatea respectivă. Dacă vă eliberăm, ne puteți ajuta în acest sens?

— O dată și pentru totdeauna, rosti Stormgren furios, lăsați-mă să-mi explic limpede poziția! Karellen se zbate pentru o lume unită și nu voi face nimic ca să-i ajut dușmanii. Nu-i cunosc planurile finale, dar cred că sunt bune!

— Ce dovezi avem noi?

— Toate acțiunile întreprinse de la apariția navelor! Spuneți-mi un singur fapt care, în ultimă instanță, n-a constituit un beneficiu pentru omenire.

Secretarul general se opri o clipă, parcurgând rapid în minte evenimentele ultimilor ani, apoi zâmbi.

— Dacă doriți o singură dovadă a... să-i zicem, *bunăvoinței* Overlorzilor, amintiți-vă de dispoziția referitoare la cruzimea față de animale, anunțată la o lună după sosirea lor. Dacă aș fi avut vreo îndoială față de Karellen, restricția aceea mi-ar fi înlăturat-o, deși mi-a provocat mai multe necazuri decât oricare altă măsură întreprinsă de atunci.

Nu-i o exagerare, se gândi el. Episodul fusese extraordinar; prima revelație a repulsiei Overlorzilor față de cruzime. Aceasta, împreună cu dreptatea și ordinea păreau sentimentele dominante ale vieții lor — judecându-i după acțiunile întreprinse.

Ocazia respectivă fusese de altfel și singura în care Karellen se arătase mândru, cel puțin în aparență. "Vă puteți omori între voi, dacă doriți", spusese mesajul, "aceasta vă privește pe voi și legile voastre. Dar dacă ucideți animalele cu care împărțiți lumea, excepând cazurile de procurare a hranei și autoapărare! atunci deveniți răspunzători în fața mea."

Nimeni nu cunoștea precis limitele restricției, sau ce avea să facă Administratorul ca s-o întărească. N-a fost nevoie de o prea îndelungată așteptare...

Când matadorii și asistenții lor își făcură intrarea, Plaza de Toros era arhiplină. Totul părea normal; soarele sclipea pe costumele tradiționale, iar mulțimea își ovaționa favoriții, așa cum o făcuse de sute de ori până atunci. Totuși, din loc în loc, chipuri neliniștite priveau cerul și forma argintie și tăcută, aflată la peste cincizeci de kilometri deasupra Madridului.

Picadorii își ocupară locurile și taurul intră pufnind în arenă. Caii slăbănogi, cu nările dilatate de spaimă, avansară, îndemnați de călăreți. Prima sulită sclipi, lovi și în momentul acela se înălță un sunet, niciodată auzit pe Pământ până atunci.

Fusese strigătul a zece mii de oameni, simțind durerea aceleiași răni, zece mii de oameni care, revenindu-și din șoc, se descoperiră nevătămați. Fusese însă și sfârșitul luptei, precum și al tuturor luptelor cu tauri, deoarece vestea se răspândise rapid. Ar merita amintit că *afficionados* fuseseră atât de zguduiți încât numai unul din zece solicită banii înapoi, iar *Daily Mirror* din Londra agravă situația, sugerând spaniolilor să adopte crichetul drept nou sport național.

— Poate că ai dreptate, replică bătrânul galez. Poate că motivația Overlorzilor este corectă după normele lor, care, uneori, coincid cu ale noastre. Rămân totuși niște intruși.

Noi nu le-am cerut să vină aici și să ne răstoarne lumea, să distrugă idealuri — da, și națiuni — pe care generații întregi au luptat să le apere.

— Eu provin dintr-o națiune mică, nevoită să lupte pentru libertate, izbucni Stormgren. Cu toate astea, sunt de partea lui Karellen. Îl puteți săcăi, puteți chiar întârzia realizarea aspirațiilor lui, dar în cele din urmă toate astea nu vor însemna nimic. Fără îndoială, sunteți sinceri în spusele voastre. Vă înțeleg teama că tradițiile și culturile statelor mici vor fi copleșite în momentul realizării unui stat mondial. Totuși greșiți, n-are rost să ne agățăm de trecut. Chiar înainte de sosirea Overlorzilor, statul, ca suveran, murea. Overlorzii i-au grăbit sfârșitul. Acum, nimeni nu-l mai poate salva și nici nu trebuie să încerce.

Nici un răspuns. Bărbatul din fața lui nu se clinti. Stătea cu gura întredeschisă, cu ochii lipsiți de viață și nemișcați. În jurul lui, ceilalți erau la fel: nemișcați, împietriți în atitudini ciudate. Cu un icnet de spaimă, Stormgren se ridică în picioare și se retrase către ușă. Tăcerea fu brusc întreruptă:

— A fost un discurs frumos, Rikki, mulțumesc! Acum cred că putem pleca.

Stormgren se răsuci pe călcâie și privi în coridorul întunecos. Acolo, plutind la nivelul ochilor, se afla un glob mic — fără îndoială, sursa forțelor misterioase puse în mișcare de Overlorzi. Nu putea fi sigur, dar i se păru că aude un bâzâit slab, asemănător cu al unui stup de albine.

— Karellen! Slavă Domnului! Ce s-a întâmplat aici?

— Fii fără grijă, n-au pățit nimic. Îi poți spune paralizie, însă este ceva mult mai subtil. Pur și simplu, ei trăiesc de câteva mii de ori mai încet decât normal. Nu vor ști niciodată ce s-a întâmplat.

— Îi lași aici până vine poliția?

— Nu. Am o idee mai bună. Îi las să plece.

În mod surprinzător, Stormgren se simți ușurat. Privi pentru ultima oară încăperea strâmtă și bărbații incremenți. Joe stătea într-un picior, privind în gol. Brusc, secretarul general izbucni în râs și se scotoci prin buzunare.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, Joe, vorbi el. Cred c-o să-ți las o amintire.

Căută printre bucățelele de hârtie până găsi cifrele dorite. Apoi, pe o foaie relativ curată, scrisă cu atenție:

BANCA MANHATTAN

Plățiți lui Joe suma de o sută treizeci și cinci de dolari și cincizeci de cenți (135, 50 \$)

R. Stormgren

Când lăsă peticul de hârtie lângă polonez, vocea lui Karellen întrebă:

— Ce faci acolo?

— Noi, Stormgrenii, ne plătim întotdeauna datoriile. Ceilalți doi trișau, dar Joe a jucat cinstit. Cel puțin, nu l-am prins niciodată trișând.

Se simțea vesel și aproape cu patruzeci de ani mai tânăr. Se îndreptă spre ușă, iar globul metalic se deplasă lateral, lăsându-l să treacă. Bănuî că era un fel de robot; asta explica modul cum izbutise Karellen să-l descopere sub straturile de piatră și pământ.

— Mergi drept înainte o sută de metri, răsună glasul Administratorului. Apoi ia-o la stânga.

Se repezi înainte, deși știa că n-avea de ce se grăbi. Globul rămase plutind pe coridor, acoperindu-i probabil retragerea.

După un minut, găsi altă sferă, așteptându-l într-o nișă a coridorului.

— Ai de mers o jumătate de kilometru, i se adresă vocea. Ține-o mereu la stânga, până ne întâlnim din nou.

Pe drumul spre ieșire, mai întâlni șase sfere. La început, se întrebă dacă nu cumva robotul i-o lua înainte pe alt drum; după aceea, înțelese că era un lanț, asigurând un circuit complet până în adâncurile minei. La intrare, un grup de paznici alcătuiau o compoziție statuară, supravegheau de alt glob. La câțiva metri mai departe, se afla naveta cu care Stormgren călătorea întotdeauna la Karellen.

Se opri pentru un moment, clipind din ochi în lumina soarelui. Apoi zări ruinele instalațiilor miniere din jurul său și, mai departe, o linie ferată coborând panta. După câțiva kilometri, o pădure deasă acoperea poalele muntelui, iar hăt în depărtare se întrezărea sclipirea unui lac întins. Bănuî că se găsea undeva prin America de Sud, cu toate că-i venea greu să explice de ce anume încerca senzația respectivă.

Suind în navetă, Stormgren privi pentru ultima dată intrarea minei și oamenii incremenți în jurul ei. După aceea, ușa se închise înapoia lui și, cu un suspin de ușurare, bărbatul se lăsă pe spate în scaunul familiar.

Tăcu un timp, până își recăpătă suflarea, după care rosti:

— Ei bine?

— Îmi pare rău că nu te-am putut elibera mai devreme. Dar îți dai seama cât era de important să așteptăm până se strâneau toți șefii...

— Vrei să spui, izbucni Stormgren, că ai știut tot timpul unde mă găsesc? Dacă aș fi...

— Nu te pripă, făcu Karellen, lasă-mă să termin de explicat.

— Bine, încuviință Stormgren sumbru. Ascult... Începuse să-și dea seama că fusese o simplă momeală într-o capcană extrem de rafinată.

— De mai multă vreme ai asupra ta un... să-i zicem "spion", începu Karellen. Deși recentii tăi amici au presupus în mod corect că nu-i pot urma sub pământ, totuși te-am putut supraveghea până au coborât în mină. Transferul din tunel a fost ingenios, dar când primul automobil n-a mai emis semnalul de locație, planul lor s-a năruit și te-am găsit imediat. După aceea, a fost doar o chestiune de răbdare. Știam că atunci când vor fi convinși că te-am pierdut, liderii lor vor veni aici și voi putea să-i prind pe toți.

— Totuși i-ai lăsat să plece!

— Până azi, reluă Administratorul, nu știam cine dintre cele două miliarde și jumătate de locuitori ai acestei planete sunt adevărații conducători ai mișcării. Acum când îi cunosc, îi pot urmări oriunde pe Pământ și, dacă doresc, le pot vedea fiecare mișcare. Este mai bine decât dacă ar fi fost arestați. Orice acțiune duce la trădarea tovarășilor lor... Sunt realmente neutralizați și ei știu asta. Eliberarea ta le va părea inexplicabilă, deoarece ai dispărut pur și simplu din fața lor.

Rasul lui sonor umplu încăperea micuță.

— Toată afacerea a fost o comedie, însă a avut un scop serios. Nu mă refer la vârfurile organizației, ci la efectul moral asupra altor grupuri similare.

Stormgren rămase tăcut. Nu era complet mulțumit, dar înțelegea punctul de vedere al lui Karellen și-i trecuse o parte din mânie.

— Păcat că se întâmplă așa ceva în ultimele săptămâni ale mandatului meu, rosti el în cele din urmă, însă de azi îmi instalez o gardă permanentă în jurul locuinței. Data viitoare pot să-l răpească pe Pieter... Apropo, cum s-a descurcat?

— L-am urmărit cu atenție în ultima săptămână și în mod deliberat am evitat să-l ajut. În general s-a descurcat foarte bine, totuși nu este omul care să-ți ia locul...

— Mai bine pentru el, spuse secretarul puțin mahnit. Încă ceva... ai primit vreun răspuns de la superiorii tăi, referitor la desconspirarea secretului vostru? M-am convins acum că problema reprezintă atuul principal al celor care vi se împotrivesc. Mi-au spus-o iarăși și iarăși: "Nu ne putem încrede în Overlorzi până nu-i vedem. "

Karellen suspină.

— Nu. Nimic până acum. Știu însă care va fi răspunsul...

Stormgren nu mai insistă. Altădată ar fi încercat, dar acum, pentru

Întâia oară, în minte începea să i se contureze ideea vagă a unui plan. Își aminti cuvintele galezului. Da, poate că existau instrumente...

Ceea ce refuzase să facă sub constrângere, avea să încerce din proprie voință.

Capitolul patru

Stormgren n-ar fi crezut niciodată, chiar cu numai câteva zile în urmă, că avea să ia în serios planurile actuale. Probabil că răpirea, care privită retrospectiv semănase cu o dramoletă de mâna a treia, era în mare parte răspunzătoare de aceste planuri. Pentru prima dată în viață fusese expus unei acțiuni fizice violente — diferită de confruntările verbale din sala de conferințe. Fie că microbul îi pătrunsese în sânge, fie că senilitatea se apropia mai repede decât crezuse.

Simpla curiozitate constituia o motivație puternică; la fel și dorința de a se răzbuna pentru farsa jucată. Acum era foarte clar: Karellen îl folosisese drept momeală și, chiar dacă scopul scuză mijloacele, nu-l putea ierta imediat pe Administrator.

Pierre Duval nu păru surprins când Stormgren intră neanunțat în biroul său. Erau prieteni și nu reprezenta ceva neobișnuit ca secretarul general să-l viziteze pe șeful Biroului științific. Cu siguranță, lui Karellen nu i s-ar fi părut nimic anormal dacă, întâmplător, aparatele lui de observație ar fi fost îndreptate asupra acelei încăperi.

Cei doi bărbați discutară despre afaceri și bârfe politice, apoi, ezitând, Stormgren abordă subiectul dorit. În timp ce-l asculta, bătrânul francez se lăsă pe spate în scaun, ridicând sprâncenele încet, milimetru cu milimetru. O dată sau de două ori fu gata să spună ceva, dar se răzgândi de fiecare dată.

Când Stormgren termină, savantul privi nervos în jur.

— Crezi că ascultă? întrebă el.

— Nu știu dacă poate... Am asupra mea un "spion" — așa-i spune el — pentru protecție, dar care nu funcționează sub pământ. Acesta-i unul din motivele pentru care am venit aici, în vizuinele tale. Sunt izolate împotriva oricăror forme de radiație, nu-i așa? Karellen nu este un vrăjitor. Știe unde mă găsesc, însă numai atât.

— Sper să ai dreptate. Lăsând asta la o parte, n-o să ai neplăceri când va descoperi ce vrei să faci? Pentru că va afla... știi și tu...

— Îmi asum riscul. În plus, mă înțeleg bine cu el.

Fizicianul privea în gol, jucându-se cu creionul.

— Pare o problemă drăguță, rosti el simplu. Îmi place.

Scotoci într-un sertar și scoase un blocnotes uriaș, cel mai mare văzut vreodată de Stormgren.

— Bun, începu mângălind cu furie într-un soi de stenografie personală. Să fiu sigur

că știu totul... Spune-mi tot ce poți despre încăperea unde se desfășoară întrevederile. Nu omite nici un detaliu, oricât de banal ți s-ar părea.

— Nu sunt multe de zis. Pereții par a fi de metal... Înălțimea încăperii este de vreo patru metri, iar suprafața cam de opt metri pătrați. Ecranul are latura de un metru, iar imediat dedesubtul lui se găsește o masă... ar fi mai ușor dacă ți-aș desena.

Schiță cu repeziciune camera pe care o cunoștea atât de bine și împinse foaia spre Duval. În momentul acela își reaminti, cu un fior ușor, ultima dată când făcuse același lucru. Se întrebă ce se întâmplase cu galezul orb și cu tovarășii săi, și cum reacționaseră la dispariția lui.

Francezul studie încruntat desenul.

— Asta-i tot ce-mi poți spune?

— Da.

— Dar iluminatul? pufni dezgustat Duval. Doar nu stai pe întuneric? Și ventilația, încălzirea...

Stormgren surâse înaintea exploziei caracteristice.

— Plafonul este luminos și din câte mi-am dat seama aerul pătrunde prin grila difuzorului. Nu știu cum este evacuat, poate prin inversarea periodică a curentului... n-am observat. Nu există semne vizibile ale unei instalații de aer condiționat, totuși camera are permanent o temperatură normală.

— Adică vaporii de apă îngheață, dar nu și bioxidul de carbon? Secretarul se strădui să zâmbească la gluma veche.

— Cred că ți-am spus totul, sfârși el. Cabina din vehiculul care mă transportă la nava lui Karellen nu se deosebește de cea a unui ascensor decât prin prezența unei mese și a unui pat.

Vreme de câteva minute se lăsă liniște, timp în care fizicianul mângălea floricele microscopice pe blocnotes. Privindu-i, Stormgren se întrebă de ce un om ca Duval, a cărui minte era incomparabil mai scilpitoare decât a sa, nu ajunsese niciodată o celebritate în lumea științei. Își aminti comentariul caustic, și probabil neadevărat, al unui prieten din Departamentul de Stat: "Francezii produc cei mai capabili ratați din lume." Duval era tipul de om care întărea afirmația respectivă.

Fizicianul clătină satisfăcut din cap, se aplecă înainte și îndreptă creionul spre Stormgren.

— De ce crezi tu, Rikki, întrebă el, că ecranul lui Karellen este un ecran de televiziune?

— Așa mi s-a părut de la început... arată exact ca un aparat TV. Oricum, ce altceva ar putea fi?

— Când spui că *arată* ca un ecran de televiziune, te gândești — nu-i așa? — că seamănă cu un ecran de-al *nostru*.

— Sigur că da.

— Mă îndoiesc să fie tocmai așa. Sunt convins că aparatele Overlorzilor nu utilizează ceva în genul unui ecran fizic... probabil că ei materializează imaginile spațial. Totuși de ce s-ar complica Karellen cu un sistem TV? Soluția cea mai simplă este întotdeauna și cea mai bună. Nu ți se pare mult mai probabil ca acest "ecran" al tău să fie în realitate o *oglină cu spatele transparent*?

Stormgren fu atât de uluit încât pentru o clipă rămase tăcut, căzând pe gânduri. Nu pusese niciodată la îndoială explicațiile lui Karellen, totuși îi spusese ceva Administratorul despre utilizarea unui sistem TV? Așa crezuse el; totul fusese un truc psihologic, care funcționase perfect. Presupunând bineînțeles că ipoteza lui Duval *era* corectă. Se grăbea însă cu concluziile; deocamdată nu dovedise nimic.

— Dacă ai dreptate, zise el, nu-mi rămâne decât să sparg ecranul.

— Oamenii ăștia care n-au nici o tangență cu știința! suspină Duval. Crezi că ecranul este făcut dintr-un material care poate fi străpuns fără ajutorul unor explozii? Iar dacă reușești, ce șanse sunt ca Administratorul să respire același aer ca noi? N-ar fi plăcut pentru nici unul dintre voi, dacă el trăiește... Într-o atmosferă de clor, de pildă.

Stormgren se simți stânjenit. Trebuia să se fi gândit la asta.

— Atunci ce propui?

— Vreau să mă mai gândesc. Pentru început, trebuie să aflăm dacă ipoteza mea este corectă, apoi să vedem care ar fi natura ecranului. O să pun câțiva oameni la treabă. Apropo, presupun că ai o servietă atunci când îl vizitezi pe Karellen. Este aceeași de acum?

— Da.

— E suficient de mare. N-ar fi bine să atragem atenția, schimbând-o, mai ales dacă s-a obișnuit cu ea.

— Ce vrei să fac? întrebă Stormgren. Să car un aparat de raze X?

— Nu știu încă, zâmbi fizicianul, dar ne vom gândi la ceva. O să te anunț peste vreo două săptămâni. Chicoti: știi la ce mă duc cu gândul toate astea?

— Da, răspunse Stormgren prompt, la perioada când construiai aparate de radio clandestine pe timpul ocupației germane.

Duval păru dezamăgit.

— Presupun că ți-am mai spus-o, o dată sau de două ori. Dar mai este ceva...

— Ce anume?

— Când te vor prinde, *eu* n-am nici un amestec.
— Cum... ? După toată gălăgia pe care o făceai cândva despre responsabilitatea socială a omului de știință? Mi-este rușine de tine, Pierre!

Secretarul general lăsă jos teancul de foi dactilografiate și suspină:

— Slavă cerurilor că-i gata în sfârșit! Mi se pare straniu că viitorul omenirii este conținut în câteva sute de pagini... Statul Mondial! Nu credeam că voi apuca să-l văd vreodată!

Puse dosarul în servietă, al cărei fund se găsea la numai zece centimetri de dreptunghiul întunecat al ecranului. Din când în când, inconștient, degetele îi alunecau nervoase peste încuietorile servietei; nu dorea să apese declanșatorul ascuns, înainte de sfârșitul întrevederii. Exista posibilitatea unui eșec, deși Duval jurase că nimeni nu putea detecta nimic.

— Spuneai că ai noutăți pentru mine, continuă el cu o nerăbdare greu reținută. E vorba despre...

— Da, rosti Karellen. Acum câteva ore am primit hotărârea.

Ce putea însemna asta? se întrebă Stormgren. Evident, nu era posibil ca Administratorul să fi comunicat cu planeta lui de origine, aflată la o depărtare necunoscută, de ani-lumină. Sau poate — asta fusese ipoteza lui Van Ryberg — consulta un calculator extrem de complex, capabil să prevadă efectele oricărei acțiuni politice.

— Nu cred, urmă Overlordul, că Liga Libertății și asociații ei vor fi prea mulțumiți, dar poate că tensiunea se va mai reduce. Apropo, ce discutăm acum este neoficial. Rikki, mi-ai spus adesea că indiferent de aspectul nostru fizic, rasa umană se va acomoda repede cu noi. Asta denotă o lipsă de imaginație din partea ta. Poate că *tu* te-ai acomoda repede, însă nu trebuie să uiți că majoritatea oamenilor n-au primit deocamdată o educație după tiparele rațiunii și sunt îmbâcsiți de prejudecăți și superstiții, pentru eradicarea cărora ar fi necesare câteva decenii.

Ești de acord: cunoaștem câte ceva despre psihologia voastră. Știm destul de exact ce s-ar putea întâmpla dacă ne-am arăta lumii în actualul stadiu de dezvoltare. Nu pot intra în detalii, nici măcar față de tine, de aceea trebuie să-mi accepți analiza ca atare. Putem totuși face o promisiune care vă poate mulțumi: *Peste cincizeci de ani — două generații de acum înainte — vom coborî din nave și omenirea va putea să ne vadă, așa cum suntem.*

Stormgren tăcu un timp, absorbind cuvintele Administratorului, încerca prea puțin din satisfacția ce i-ar fi oferit-o mai devreme declarația lui Karellen. Într-adevăr, se simțea oarecum zăpăcit de succesul lui parțial și, pentru o clipă, planurile i se clătinară. Adevărul urma să iasă la lumină odată cu trecerea timpului; complotul lui era inutil și poate lipsit de înțelepciune. Dacă avea totuși să continue, o făcea numai din motivul egoist că el n-avea să mai fie în viață peste alți cincizeci de ani.

Karellen îi remarcase probabil șovăiala, deoarece continuă:

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar cel puțin problemele politice ale viitorului apropiat nu vor mai fi responsabilitatea ta. Te gândești poate că temerile noastre sunt exagerate, însă crede-mă: avem dovezi convingătoare ale pericolului reprezentat de orice altă variantă.

Stormgren se aplecă înainte, cu ochii strălucind:

— Deci *ați fost văzuți* de Om!

— N-am spus asta, răspunse Karellen prompt. Lumea *voastră* nu reprezintă singura planetă de care ne-am ocupat.

Finlandezul nu abandona atât de ușor.

— Există mai multe legende ce sugerează că Pământul a fost vizitat de alte rase, în trecut.

— Știu, am citit raportul Departamentului de Cercetări Istorice. Lasă impresia că Pământul ar fi fost un nod al căilor de comunicație din Univers.

— S-ar putea să fi existat unele contacte despre care voi nu știți, rosti Stormgren plin de speranță. Deși, dacă ne-ați studiat vreme de mii de ani, nu mi se pare posibil...

— Cam așa este, răspunse misterios Overlordul.

În momentul acela, Stormgren se hotărî.

— Karellen, vorbi el brusc, o să redactez declarația și ți-o voi trimite pentru aprobare. Îmi rezerv însă dreptul de a continua să te săcâi și, dacă se va ivi prilejul, voi încerca să-ți aflu secretul.

— Sunt conștient de asta, chicoti interlocutorul său.

— Și nu-ți pasă?

— Absolut deloc, atât timp cât nu vei folosi arme nucleare, gaze toxice sau orice altceva care ne-ar putea afecta prietenia.

Bărbatul se întrebă dacă Administratorul ghicise adevărul. Înapoia tachinărilor sale recunoscuse o undă de înțelegere, poate — cine știe? — chiar de încurajare.

— Mă bucur să aflu asta, vorbi el cât mai calm.

Se ridică în picioare și închise capacul servietei. Degetul mare îi alunecă peste încuietoare.

— O să redactez declarația, repetă, și ți-o trimit chiar astăzi, prin fax.

În timp ce vorbea, apăsă butonul și știu că temerile sale fuseseră inutile. Senzorii lui Karellen nu erau mai subtili decât ai Omului. Administratorul nu detectase nimic; nu simți nici o schimbare în glasul său, atunci când își luă rămas bun și rosti obișnuitele cuvinte-cod ce deschideau ușa încăperii.

Cu toate acestea, Stormgren continuă să se simtă aidoma unui hoț ieșind dintr-un magazin sub ochii supraveghetorului și răsuflă ușurat când peretele neted se închise înapoia lui.

— Recunosc, spuse Van Ryberg, că unele din ipotezele mele n-au fost satisfăcătoare. Despre asta ce crezi?

— Trebuie neapărat să răspund? suspină Stormgren.

Pieter îi ignoră resemnarea.

— Nu-i chiar ideea mea, urmă el cu modestie. Mi-a venit citind o povestire de Chesterton. Dacă Overlorzii ascund faptul că n-au nimic de ascuns?

— Mi se pare nițel cam complicat, făcu Stormgren ușor interesat.

— Uite ce vreau să spun, reluă Van Ryberg cu energie. Cred că din punct de vedere fizic ei sunt ființe omeneste, ca și noi. Și-au dat seama că vom tolera conducerea unor creaturi pe care ni le imaginăm diferite și superinteligente. Dar rasa umană, fiind ceea ce este, nu va accepta să fie condusă de ființe asemenea ei.

— Foarte ingenios... ca toate teoriile tale, reflectă Stormgren. Aș dori să le numerotezi, ca să pot face referire la ele. Obiecția mea asupra acesteia...

În momentul acela fu anunțată sosirea lui Alexander Wainwright.

Secretarul era curios ce gândea acesta. În același timp, se întreba dacă Wainwright discutase cu răpitorii. Puțin probabil, întrucât credea în afirmațiile lui referitoare la dezaprobarea violenței. Extremiștii mișcării se discreditaseră și avea să treacă mult timp până când lumea să mai audă de ei.

Conducătorul Ligii Libertății ascultă atent declarația lui Karellen. Stormgren spera că-i va aprecia gestul, deși fusese ideea Administratorului. Abia după douăsprezece ore, restul omenirii avea să afle promisiunea adresată nepoților lor.

— Cincizeci de ani, rosti gânditor Wainwright. Mult de așteptat...

— Poate pentru omenire, nu și pentru Karellen, răspunse Stormgren. Abia acum începea să-și dea seama de inteligența soluției Overlorzilor. Le oferea răgazul pe care-l considerau necesar și despica pământul sub Liga Libertății. Nu-și închipuia că Liga avea să capituleze, dar poziția ei urma să fie șubrezită în mod considerabil. Cu siguranță că și Wainwright înțelegea lucrul acesta.

— Peste cincizeci de ani, zise cu amărăciune bărbatul, răul va fi deja făcut. Cei care și-ar mai reaminti lupta noastră pentru independență vor fi morți — omenirea își va fi uitat strămoșii.

Cuvinte, cuvinte goale, gândi Stormgren. Cuvinte pentru care, odată, oamenii au luptat și au murit, și pentru care nu vor mai lupta și muri niciodată. Iar în felul acesta lumea va fi mai bună.

Privindu-i pe Wainwright plecând, Stormgren se întreabă câte necazuri avea să mai producă Liga în anii următori... Deși asta, își spuse el oarecum ușurat, devenea problema succesorului său.

Existau lucruri pe care numai timpul le putea vindeca. Ticăloșii puteau fi înlăturați, dar nu se putea face nimic împotriva oamenilor buni care erau induși în eroare.

— Uite servieta, spuse Duval. Este ca și nouă.

— Mulțumesc, răspunse Stormgren, inspectând-o totuși grijuliu. Acum poate că-mi spui și mie despre ce-a fost vorba și ce vom face în continuare.

Fizicianul părea mai interesat de propriile gânduri.

— Ce nu pot înțelege, făcu el, este ușurința cu care am obținut-o. Dacă aș fi fost în locul lui Kar...

— Dar n-ai fost. Treci la subiect, omule! Ce ai descoperit?

— Of, of, rasele astea nordice! suspină francezul. În servietă se afla un tip de radar cu putere minimă. Pe lângă undele radio de frecvență foarte mare, aparatul utiliza infraroșii: toate acestea fiind unde despre care suntem siguri că nu pot fi percepute de nici o creatură, indiferent ce fel de ochi ar avea.

— Ce vă face atât de siguri? întrebă Stormgren, ușor intrigat de problema tehnică.

— N-am putea fi *foarte* siguri, admise Duval. Dar Karellen te zărește în lumină naturală, nu-i așa? Deci în privința spectrului perceput, ochii lui trebuie să fie asemănători alor noștri. Oricum, aparatul a funcționat. Am dovedit că în spatele ecranului se află o încăpere largă. Ecranul are o grosime de trei centimetri și înapoia lui există un spațiu de cel puțin zece metri. N-am putut detecta un ecou de la peretele îndepărtat, dar nici nu ne așteptam, fiindcă n-am îndrăznit să folosim o energie prea mare. Totuși am obținut *asta*...

Împinse înaintea lui Stormgren o fotografie pe care se zărea o singură linie, ondulată. Într-un punct, linia urca puțin, aidoma unei înregistrări seismografice.

— Vezi vârful ăsta?

— Da... ce este?

— Karellen.

— Dumnezeu! Ești sigur?

— Aproape. Se găsea cam la doi metri dincolo de ecran. Dacă rezoluția ar fi fost ceva mai bună, am fi putut să-i calculăm chiar și dimensiunile.

Privind inflexiunea abia vizibilă a curbei, Stormgren încercă un sentiment ciudat. Până în momentul acela, nu existase nici o dovadă privind natura materială a lui Karellen. Dovada continua să fie indirectă, dar o acceptă imediat.

— Apoi, continuă Duval, a trebuit să calculăm transmisia luminii obișnuite prin ecran. Am stabilit deja o valoare — oricum nu contează nici dacă am greșit cu un factor de valoare zece. Ți dai seama, bineînțeles, că în realitate nu este o oglindă cu spate transparent. Pur și simplu, e o chestiune de iluminare. Karellen stă într-o cameră obscură, în vreme ce tu ești luminat, asta-i tot. Ei bine, o să schimbăm relația, chicoti el.

Scotoci în birou cu aerul unui iluzionist și scoase un fel de bliț. La un capăt, acesta se termina printr-o duză mare, conferindu-i aspectul unei flinte.

— Nu-i atât de periculos pe cât pare, zâmbi fizicianul. N-ai altceva de făcut decât să lipești duza de ecran și să apeși pe trăgaci. Blițul emite vreme de zece secunde o rază foarte puternică și în timpul acela îl poți deplasa, ca să examinezi întreaga încăpere. Lumina lui va trece prin ecran, dezvăluindu-l pe prietenul tău.

— Nu-l va răni pe Karellen?

— Nu, dacă vei mișca blițul de jos în sus. În felul acesta, ochii Administratorului se vor putea acomoda — presupun că are reflexe asemănătoare cu ale noastre și nu vrem să-l orbim.

Stormgren privi neîncrezător aparatul și-l cântări în mână. În ultimele săptămâni avea muștrări de conștiință. Karellen îl tratase întotdeauna cu o afecțiune vădită, în ciuda îngrozitoarei lui sincerități; iar acum, când se apropia momentul despărțirii, n-ar fi vrut să facă ceva care să întineze amintirea relațiilor lor. Dar îl avertizase, iar Stormgren era convins că, dacă ar fi depins numai de el, Karellen s-ar fi arătat de mult. Acum se hotărâse: la sfârșitul ultimei lor convorbiri, avea să vadă chipul Administratorului.

Dacă, bineînțeles, avea un chip...

Nervozitatea simțită inițial de Stormgren trecuse de mult. Karellen monopolizase conversația, folosind frazele acelea complicate de care era atât de mândru. Cândva stilul său i se păruse lui Stormgren cel mai minunat și, cu siguranță, cel mai surprinzător dintre talentele lui Karellen. Acum nu mai avea aceeași impresie, deoarece știa că, asemenea majorității însușirilor extraterestrelor, era simplul rezultat al puterii intelectului, nu o aptitudine ieșită din comun.

Când își încetinea gândirea la viteza graiului omenesc, Overlordul părea să aibă vreme pentru orice cantitate de compoziție literară.

— Nu trebuie să existe nici cea mai neînsemnată temere, din partea ta sau a succesorului tău, cu privire la Liga Libertății, chiar dacă aceasta își va reveni din impasul actual. Luna trecută, Liga a fost potolită și, deși va renaște, nu va reprezenta un pericol pentru anii următori. Dimpotrivă, deoarece întotdeauna este important să cunoști planurile opoziției, ea va fi o organizație foarte utilă. Sunt chiar gata s-o subvenționez, dacă va avea vreodată dificultăți financiare.

Nu pentru prima dată, Stormgren nu izbuti să ghicească dacă Administratorul glumea. Rămase impasibil și continuă să asculte.

— În curând, Liga va pierde un alt argument. Au existat multe critici, unele dintre ele puerile, referitoare la poziția specială deținută de tine în ultimii ani. La începutul Administrației le-am considerat utile, dar acum, când lumea evoluează conform direcțiilor generale prevăzute, ele pot înceta. Pe viitor, toate legăturile mele cu Pământul vor fi indirecte, iar biroul secretarului general poate redeveni ceea ce a fost inițial. În următorii cincizeci de ani vor apărea multe crize, însă vor fi depășite. Structura viitorului este destul de clară și într-o bună zi dificultățile acestea o să fie uitate — chiar și de o rasă cu o memorie atât de îndelungată cum sunteți voi.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o emfază specială și Stormgren simți că îngheață în scaun. Era convins, Karellen nu făcea erori accidentale; până și indiscrețiile lui erau calculate la zecimală. Nu avu însă răgazul să pună întrebări — la care, cu siguranță, n-ar fi primit răspuns — deoarece Administratorul schimbă din nou subiectul.

— M-ai întrebat deseori despre planurile noastre pe termen lung, continuă el. Înființarea Statului Mondial constituie bineînțeles un prim pas. Întemeierea lui te va prinde în viață, deși schimbările vor fi atât de imperceptibile încât puțini îi vor remarca apariția. După aceea va urma o perioadă de consolidare lentă, în timp ce vă veți pregăti pentru apariția noastră. Apoi va sosi ziua promisdă. Îmi pare rău că nu vei fi acolo.

Ochii lui Stormgren erau deschiși, dar privirea sa ținea dincolo de bariera

întunecată a ecranului. Privea în viitor, imaginându-și ziua la care n-avea să asiste niciodată; ziua când, în cele din urmă, navele uriașe ale Overlorzilor urmau să coboare pe Pământ și să se deschidă înaintea oamenilor.

— În ziua aceea, continuă Karellen, rasa omenească va simți ceva asemănător unui șoc psihologic. Nu va fi însă cu urmări. Oamenii acelor timpuri vor fi mai stăpâni pe ei decât proprii bunici. Noi vom reprezenta o parte integrantă a vieții lor și, atunci când ne vor vedea, nu le vom părea atât de... străni cum ți-am părea ție.

Karellen nu mai fusese niciodată atât de contemplativ, dar asta nu-l surprinse pe Stormgren. Era convins de faptul că nu cunoscuse decât câteva fațete ale personalității Administratorului; adevăratul Karellen era, și poate avea să rămână, necunoscut oamenilor. Bărbatul încercă iarăși senzația că adevăratele interese ale Overlordului se aflau altundeva; că el dirija Pământul doar cu o fracțiune a minții sale, cu aceeași lipsă de efort cu care un maestru al șahului tridimensional putea juca dame.

— Și după aceea? întrebă el încet.

— După aceea, o să putem începe *adevărata* muncă.

— M-am întrebat de multe ori ce ar putea fi munca aceasta. Epurarea lumii noastre și civilizarea omenirii este doar un mijloc, dar trebuie să aveți și un scop. Vom fi vreodată capabili să zburăm în spațiu și să vedem lumea voastră — poate chiar să vă ajutăm în unele probleme?

— Poți spune și așa, rosti Karellen, iar glasul său conținea o notă de tristețe evidentă, însă inexplicabilă, care-l tulbură pe Stormgren.

— Să presupunem totuși că experimentul vostru cu Omul eșuează. Noi am pățit asemenea lucruri în contact cu triburi primitive. Ați avut și voi astfel de cazuri, nu?

— Da, vorbi Karellen atât de încet încât Stormgren abia îl auzi. Și noi am avut eșecurile noastre.

— Ce faceți în cazurile astea?

— Așteptăm... și încercăm iarăși.

Urmă apoi o pauză, durând poate cinci secunde. Când Administratorul vorbi din nou, cuvintele lui au fost atât de neașteptate încât, pe moment, pământeanul nu reacționează.

— La revedere, Rikki!

Karellen îl păcălise; probabil era prea târziu. Paralizia lui Stormgren dură numai o clipă. După aceea, cu o singură mișcare îndelung practică scoase blițul și-l lipi de ecran.

Pinii ajungeau până aproape de lac, lăsând de-a lungul malului doar o fâșie de iarbă verde, lată de câțiva metri. În fiecare seară, dacă era cald, Stormgren, în ciuda celor nouăzeci de ani ai săi, se plimba încet prin iarbă, spre debarcader, privea soarele afundându-se în lac și se întorcea acasă înainte ca vântul tăios al nopții să coboare din pădure. Ritualul acesta simplu îi oferea multă fericire și dorea să-l urmeze cât aveau să-l țină puterile.

Departa, deasupra lacului, ceva se apropia dinspre vest, zburând jos și rapid. Avioanele erau rare prin partea locului, exceptând liniile transpolare ce treceau pe deasupra, la fiecare oră din zi sau din noapte. Prezența lor nu se făcea însă niciodată simțită, cu excepția ocazională a vreunei dăre de condensare în stratosferă. Aparatul de acum era un elicopter și se îndrepta în mod vădit către el. Stormgren privi în lungul țărmului și văzu că nu avea nici o șansă de scăpare. Înălță din umeri și se așeză pe banca de lemn de la capătul debarcaderului.

Reporterul se comportă atât de respectuos încât Stormgren rămase surprins. Începuse să uite că nu era doar un politician pensionar, ci și — în afara țării sale — o figură aproape legendară.

— Domnule Stormgren, începu reporterul, vă rog să mă scuzați că vă deranjez... Mă întreb dacă ați binevoi să comentați o chestiune, recent aflată, referitoare la Overlorzi.

Stormgren se încruntă ușor. Deși trecuseră atâția ani, continua să împărtășească neplăcerea lui Karellen față de denumirea "Overlorzi".

— Nu cred, spuse el, că mai pot adăuga ceva la ceea ce s-a scris deja.

Ziaristul îl urmărea cu o încordare curioasă.

— Bănuiam răspunsul acesta. De curând am aflat o istorie destul de ciudată... Se pare că acum treizeci de ani, un tehnician din Departamentul științific a realizat pentru dumneavoastră un echipament special. Ne întrebăm dacă ne puteți spune despre ce-a fost vorba...

Pentru o clipă, Stormgren rămase tăcut, întorcându-se cu gândurile spre trecut. Nu-l surprindea că secretul fusese descoperit. Ba chiar era de mirare că fusese aflat așa târziu.

Se ridică și porni de-a lungul debarcaderului, cu reporterul urmându-l la câțiva pași.

— Povestea asta, rosti el, conține o parte de adevăr. Cu prilejul ultimei vizite pe nava lui Karellen, am luat cu mine un aparat, în speranța că-l voi putea vedea pe Administrator. A fost mai degrabă o prostie, dar... În sfârșit, aveam numai șazececi de ani pe atunci.

Chicoti, apoi continuă:

— Te-ai deranjat degeaba până aici. Știi... n-a funcționat.

— N-ați zărit nimic?

— Nu, absolut nimic. Mă tem că va trebui să așteptați. La urma urmei, mai sunt doar douăzeci de ani.

Douăzeci de ani. Da, Karellen avusese dreptate. Până atunci lumea avea să fie pregătită, așa cum nu fusese cu treizeci de ani în urmă, când îi spusese lui Duval aceeași minciună.

Karellen crezuse în el și Stormgren nu-i înșelase încrederea. Era absolut sigur că Administratorul îi cunoscuse intențiile din capul locului și prevăzuse fiecare moment al actului final.

De ce altfel scaunul acela enorm fusese deja gol atunci când cercul de lumină poposisese asupra lui? În același moment, deplasase fascicolul, temându-se că era prea târziu. Ușa metalică, de două ori mai înaltă decât o ușă obișnuită, tocmai se închidea când o zărise, dar nu se închidea îndeajuns de repede.

Da... Karellen crezuse în el; nu dorise să-l lase să coboare în lungul amurg al vieții, obsedat de un mister pe care nu-l mai putea dezlega. Karellen nu îndrăznea să înfrunte puterile necunoscute de deasupra lui (oare și *acelea* aparțineau rasei sale?), însă făcuse tot ce-i stătuse în putință. Dacă le încălcase dispozițiile, n-o puteau demonstra niciodată. Era dovada finală, Stormgren știa asta, a afecțiunii pe care i-o purtase Administratorul. Deși putea fi afecțiunea unui om pentru un câine devotat și inteligent, nu însemna că era mai puțin sinceră, iar viața îi oferise lui Stormgren puține satisfacții mai mari ca aceea.

"Și noi am avut eșecurile noastre..."

Da, Karellen, era adevărat; oare fu ai fost cel care n-a reușit, înainte de zorile istoriei omenеști? Trebuie să fi fost un eșec de proporții, gândi Stormgren, pentru ca ecurile lui să se rostogolească de-a lungul timpului, hăituind copilăria fiecărei rase a omului. În cincizeci de ani, puteai oare depăși și învinge puterea tuturor miturilor și legendelor lumii?

Stormgren știa însă că n-avea să urmeze și un al doilea eșec. Când cele două rase urmau să se întâlnească din nou, Overlorzii își vor fi câștigat încrederea și prietenia omenirii și nici chiar șocul apariției lor nu mai putea strica toată munca. Împreună, ei aveau să se îndrepte spre viitor, și tragedia necunoscută care întunecase trecutul urma să se piardă pentru totdeauna în hăurile obscure ale preistoriei.

Iar Stormgren speră că atunci când Karellen va putea să umble din nou pe Pământ, avea să vină într-o bună zi în pădurile nordice și să se așeze lângă mormântul primului om care îi fusese prieten.

PARTEA A DOUA — VÂRSTA DE AUR

Capitolul cinci

— Aceasta este ziua, șopteau radiourile într-o sută de graiuri.

— Aceasta este ziua! declarau titlurile uriașe din peste o mie de ziare.

— Aceasta este ziua! gândeau tehnicienii, verificând și reverificând echipamentele adunate în jurul uriașului loc gol unde avea să coboare nava lui Karellen.

Rămăsese acum singura navă, deasupra New York-ului.

Într-adevăr, așa cum abia descoperiseră oamenii, celelalte nave dispăruseră. Cu o zi înainte, flota uriașă a Overlorzilor se dizolvase în neant, topindu-se precum ceața sub soarele dimineții.

Vehiculele de aprovizionare, venind și dispărând undeva în spațiul îndepărtat, erau reale, însă norii argintii ce plutiseră vreme de generații deasupra capitalelor Pământului fuseseră simple iluzii. Nimeni nu știa cum fuseseră realizate, dar se părea că toate nu reprezentaseră decât imagini ale navei lui Karellen. Fusese însă mai mult decât o simplă iluzie optică, deoarece păcălise radarele și trăiau încă oameni care puteau jura că le auziseră vuind, atunci când flota pătrunsese în cerurile Pământului.

Amănuntul devenise lipsit de importanță; mai interesant era că Administratorul nu mai simțea nevoia etalării forței. Abandonase armele psihologice.

— Nava se deplasează! sosi vestea, transmisă instantaneu în toate colțurile planetei. Se îndreaptă către vest!

Cu mai puțin de o mie de kilometri pe oră, coborând lin din înălțimile stratosferei, nava înainta spre șesul întins și spre a doua ei întâlnire cu istoria. Descinse în fața videocamerelor și a miilor de spectatori înghesuiți, dintre care doar puțini puteau vedea măcar tot atât cât si milioanele de oameni adunați înaintea televizoarelor.

Solul ar fi trebuit să se cutremure și să crape sub greutatea uriașă, dar nava continua să se afle sub acțiunea forțelor necunoscute ce o purtaseră printre stele. Sărută pământul cu gingășia unui fulg de zăpadă.

Peretele curbat la douăzeci de metri deasupra solului păru că tremură și se unduiește: acolo unde înainte fusese o suprafață netedă și lucioasă, apăru acum o deschizătură mare. În interiorul ei nu se întrezărea nimic, nici chiar de către ochii indiscreți ai transfocatoarelor. Era la fel de întunecoasă și umbrită precum intrarea unei peșteri.

Dinăuntru apăru o pasarelă largă și strălucitoare, care se întinse către sol. Semăna cu o bandă solidă de metal, cu balustrade de ambele părți. Nu avea trepte; era abruptă, părea lunecoasă aidoma unui tobogan, și oricine ar fi considerat-o, în egală măsură, imposibil de urcat sau coborât în vreo modalitate cunoscută.

Oamenii priveau portalul întunecos, în interiorul căruia nu se clintise încă nimic. Apoi, glasul lui Karellen, rareori auzit dar de neuitat, răsună dintr-un difuzor invizibil. Cuvintele lui au fost absolut neașteptate:

— La piciorul pasarelei sunt câțiva copii. Aș dori ca doi dintre ei să urce, ca să ieșim împreună.

Pentru o clipă se făcu liniște. După aceea, un băiețel și o fetiță se desprinseră din mulțime și pășiră, cătuși de puțin intimidati, spre pasarelă și istorie. Îi urmară alții, dar se opriră când Karellen chicoti:

— Doi ajung!

Anticipând aventură, copiii — nu puteau avea mai mult de șase ani — săriră pe banda metalică. Atunci se petrecu primul miracol.

Râzând fericiți către mulțimea de sub ei și către părinții îngrijorați, care își amintiseră probabil prea târziu de legenda lui Pied Piper, copiii începură să urce cu repeziciune panta abruptă. Totuși picioarele le erau nemișcate, iar în curând, deveni clar că și trupurile lor făceau un unghi drept cu ciudata pasarelă. Aceasta avea o gravitație proprie, ignorând-o pe cea a Pământului. Copiii se amuzau încă pe seama noutății și se întrebau ce anume îi purta în sus, când dispărură în navă.

Timp de douăzeci de secunde, o tăcere apăsătoare se lăsă asupra lumii, deși, după aceea, nimeni nu credea că intervalul fusese atât de scurt. Apoi întunericul deschizăturii păru că se deplasează înainte și în lumina soarelui apăru Karellen. Băiețelul îi stătea în stânga, iar fetița în dreapta. Amândoi erau prea ocupați să se joace cu aripile Administratorului pentru a simți tensiunea mulțimii.

Faptul că numai câțiva oameni au leșinat făcea dovada minuțioasei analize psihologice a Overlorzilor și a anilor de pregătire atentă. Cu toate că în întreaga lume au existat câțiva, puțini, care, pentru o clipă îngrozitoare, au simțit fiorul străvechi de spaimă, înainte ca rațiunea să-l anuleze pentru totdeauna.

Nu era nici o greșală. Aripile membranoase, coarnele scurte, coada ascuțită... toate se aflau acolo... Cel mai teribil dintre mituri înviase dintr-un trecut necunoscut. Acum stătea zâmbitor, într-o măreție de abanos, cu soarele sclipind pe trupul uriaș și cu câte un copil încrezător în fiecare parte.

Capitolul șase

Cincizeci de ani reprezintă timp suficient pentru a schimba aproape complet o lume și pe locuitorii ei. Este necesară numai cunoașterea profundă a ingineriei sociale, imaginea clară a țelului final și... puterea.

Overlorzii dețineau toate acestea. Deși țelul rămânea necunoscut, cunoștințele și puterile erau vădite.

Puterea îmbrăca multe forme, dintre care puține identificabile de oamenii ale căror destine le conduceau acum Overlorzii. Forțele ascunse în navele lor uriașe fuseseră evidente oricui. Dar înapoia etalării aceleia de forță latentă existau alte arme, mai subtile.

— Toate problemele politice, îi spusese cândva Karellen lui Stormgren, pot fi rezolvate prin aplicarea corectă a puterii.

— Mi se pare o remarcă destul de cinică, replicase nesigur Stormgren. Sună puțin în genul: "Puterea are totdeauna dreptate". În trecutul nostru, folosirea puterii s-a dovedit lipsită de succes pentru rezolvarea problemelor.

— Corect! N-ați deținut niciodată puterea adevărată sau știința necesară aplicării ei. Precum în orice altă problemă, există moduri de abordare eficiente sau ineficiente. Să presupunem, de exemplu, că una dintre națiunile voastre, condusă de un lider fanatic, ar fi încercat să se răscoale împotriva mea. În fața unei asemenea amenințări, răspunsul cel mai ineficient l-ar fi constituit utilizarea câtorva miliarde de unități energetice sub forma unor bombe atomice. Dacă aș fi folosit suficiente bombe, soluția ar fi fost completă și finală. În același timp, ar fi fost, așa cum am spus, absolut ineficientă.

— Și care era soluția eficientă?

— Cea care necesită mai puțină energie decât bateria unui aparat de radio dar multă dibăcie în aplicare. Importantă este *aplicarea* puterii, nu mărimea ei. Cât crezi că ar fi durat cariera lui Hitler ca dictator al Germaniei dacă, oriunde ar fi mers, un glas i-ar fi vorbit întruna în ureche? Sau dacă o frază muzicală stereotipă, suficient de intensă pentru a acoperi toate celelalte sunete și a face somnul imposibil, i-ar fi răsunat zi și noapte în creier? Observă — nimic brutal. Totuși, în ultimă instanță, la fel de eficient ca o bombă cu tritiu.

— Înțeleg, rostise Stormgren. Dar nu poate exista vreo ascunzătoare?

— Nu există nici un loc unde să nu-mi pot trimite... mașinăriile, dacă doresc într-adevăr s-o fac. De aceea, nu va trebui niciodată să folosesc metode realmente drastice pentru a-mi menține poziția.

Flota lui nu fusese decât un simbol, iar lumea știa acum că toate navele, cu o singură excepție, fuseseră plăsmuiți. Totuși, prin simpla prezență, schimbaseră istoria Pământului. Acum, sarcina lor luase sfârșit și succesul rămăsese în urmă.

Aprecierile lui Karellen fuseseră corecte. Șocul repulsiei trecuse rapid, deși mai existau destui indivizi care se mândreau cu eliberarea de superstiții dar nu puteau privi un Overlord. Există ceva straniu aici, dincolo de rațiune sau logică. În evul mediu, oamenii credeau în Diavol, și se temeau de el. Însă acum era secolul douăzeci și unu; la urma urmei, putea să existe o memorie rasială?

În mod universal se acceptase că Overlorzii, sau ființe ale aceleiași specii, intraseră într-un conflict violent cu omul primitiv. Întâlnirea avusese loc pesemne în trecutul foarte îndepărtat, pentru că în istoria scrisă nu rămăsese nici o urmă a ei. Acesta era un alt mister, iar Karellen nu oferea nici un ajutor pentru rezolvarea lui.

Deși se arătaseră omului, Overlorzii își părăseau rareori nava. Poate considerau Pământul lipsit de confort deoarece aripile și înălțimea lor dovedeau că veneau de pe o planetă cu gravitație mult mai mică. Nu fuseseră niciodată zăriți fără o centură ticsită cu instrumente complicate, despre care se credea că le controlau greutatea și le permiteau să comunice între ei. Lumina soarelui îi stânjenea și nu i se expuneau mai mult de câteva secunde. Când erau nevoiți să stea mult timp în loc deschis, purtau ochelari negri, ce le confereau un aspect ridicol. Deși se părea că puteau respira aerul terestru, uneori purtau asupra lor recipiente mici cu gaz din care aspirau în răstimpuri.

Poate că problemele acestea de natură pur fiziologică le determina rezerva. Numai o mică parte a rasei umane întâlnise un Overlord în carne și oase și nimeni nu știa câți anume se găseau la bordul navei lui Karellen. Niciodată nu fuseseră zăriți mai mult de cinci simultan, dar pe orbită puteau să fie sute, sau chiar mii.

Din multe puncte de vedere, apariția lor determinase un număr suplimentar de întrebări. Originea continua să le fie necunoscută, iar biologia rămânea o sursă de nesfârșite speculații. Dezvăluiseră în mod liber informații asupra multor chestiuni, însă, în legătură cu altele, comportarea lor se putea descrie drept reținută. Totuși, în ansamblu, problema nu neliniștea pe nimeni, cu excepția savanților. Deși poate că prefera să nu-i întâlnească pe Overlorzi, omul obișnuit le era recunoscător pentru tot ceea ce făcuseră pentru lume.

După criteriile vremurilor anterioare, se instaurase Utopia. Ignoranța, bolile, sărăcia și frica încetaseră să mai existe. Memoria războiului se topea în trecut, așa cum un coșmar dispăre la ivirea zorilor; în curând, avea să fie dincolo de experiența oricărui om în viață.

Cu energiile omenirii direcționate pe făgașe constructive, fața lumii fusese refăcută. Era, aproape literal, o nouă lume. Orașele, acceptabile pentru generațiile anterioare, fuseseră reconstruite, sau părăsite și transformate în muzee, atunci când încetaseră să mai servească unor scopuri utile. Multe fuseseră deja abandonate, deoarece întreaga structură a industriei și comerțului se schimbase complet. Producția se automatizase: fabricile-robot livrau bunuri de consum în fluvii aproape nesfârșite, iar necesitățile obișnuite ale vieții ajunseseră, practic, gratuite. Oamenii munceau pentru obiectele de lux dorite, ori nu munceau deloc.

Era o Singură Lume. Denumirile vechi ale țărilor se mai utilizau, dar nu reprezentau decât diviziuni poștale. Pe Pământ nu exista nimeni care să nu poată vorbi engleza, să nu poată citi, să nu aibă un televizor sau să nu poată vizita cealaltă emisferă a planetei în numai douăzeci și patru de ore...

Practic, delictelor încetaseră. Deveniseră lipsite de scop și imposibile. Când nimeni nu duce lipsă de nimic, n-are sens să furi. În plus, toți infractorii potențiali știau că nu pot scăpa de supravegherea Overlorzilor. La începutul administrației lor, interveniseră cu atâta eficiență de partea legii și ordinii, încât lecția nu fusese uitată niciodată.

Crimele pasionale, deși nu dispăruseră complet, deveniseră extrem de rare. Acum, când multe dintre problemele ei psihologice dispăruseră, omenirea era mult mai sănătoasă și mai puțin irațională. Iar ceea ce, în vremurile mai vechi, s-ar fi numit viciu, nu era considerat decât teribilism sau, în cel mai rău caz, lipsă de manieră.

Una din schimbările cele mai evidente fusese încetinirea ritmului nebunesc ce caracterizase secolul douăzeci. Viața era mai tihnită în comparație cu cea a generațiilor anterioare. Pentru unii, pierduse din picanterie, însă pentru cei mai mulți câștigase în seninătate. Occidentalii reînvățaseră ceea ce restul lumii nu uitase niciodată: timpul liber nu reprezenta câtuși de puțin un păcat, atâta vreme cât nu degenera în pură trândăveală.

Indiferent de probleme ar fi adus viitorul, timpul nu zorea deocamdată mâna omenirii. Educația era mai amănunțită și dura mai mult. Puțini părăseau școala înainte de douăzeci de ani, iar aceasta constituia doar o primă etapă, întrucât reveneau la douăzeci și cinci de ani, pentru altă perioadă de minimum trei ani, după ce călătoriile și experiența le lărgiseră orizonturile. Chiar și după aceea, se întorceau ca să urmeze cursuri asupra subiectelor care-i interesau.

Extinderea uceniciei omenești dincolo de trecerea în maturitatea fizică crease destule schimbări sociale. Unele dintre ele erau necesare de multe generații, însă generațiile anterioare refuzaseră înfruntările ori pretextaseră inexistența lor. În special, structura relațiilor sexuale, în măsura în care se poate vorbi de o asemenea structură, se modificase radical. Fusese pur și simplu zguduită de două invenții datorate, ca o ironie a sorții, numai

oamenilor, nu și Overlorzilor.

Prima fusese un anticoncepțional oral absolut sigur; a doua, o metodă infailibilă și la fel de precisă ca amprente, bazată pe analiza foarte detaliată a sângelui, permițând identificarea paternității oricărui copil. Efectul celor două invenții asupra societății umane poate fi descris doar ca devastator, măturând ultimele rămășițe ale concepțiilor puritane.

O altă schimbare importantă o constituia mobilitatea extremă a noii societăți. Grație perfecționării transportului aerian, oricine putea merge oriunde dorea, în timpul cel mai scurt. În văzduh exista incomparabil mai mult spațiu decât pe șosele, și secolul douăzeci și unu repetase, la o scară sporită, reușita americană de a pune o întreagă națiune pe roți. Acum se dăduseră aripi omenirii!

Deși nu literal. Aerocarul, ori avionul obișnuit, nu avea deloc aripi și nici măcar o suprafață vizibilă de control. Dispărușeră până și elicele greoaie ale vechilor elicoptere. Omul nu descoperise totuși antigravitația; doar Overlorzii păstrau secretul acela suprem. Aerocarele erau propulsate de forțe pe care frații Wright le-ar fi înțeles. Pilotarea se făcea cu ajutorul unor jeturi reactive, în mod direct sau prin metode mai subtile, de tipul controlului la limita fuselajului. Aerocarele mici și omniprezente anulară ultimele bariere dintre oameni, așa cum n-ar fi putut-o face nici o lege sau dispoziție a Overlorzilor.

Dispărușeră și lucruri mult mai profunde. Societatea era absolut laică. Dintre credințele existente înainte de sosirea extraterestrilor mai supraviețuise doar o formă de budism purificat, poate cea mai austeră dintre toate religiile. Crezurile bazate pe miracole și revelații se prăbușiseră complet. Se destrămaseră lent, simultan cu dezvoltarea sistemului educațional, dar Overlorzii nu interveniseră în privința respectivă. Deseori, Karellen fusese întrebat despre vederile sale asupra religiei, însă răspunsese stereotip că orientările omului îl privesc numai pe om, atât timp cât nu amenință libertatea altora.

Poate că vechile credințe ar fi supraviețuit câteva generații, dacă n-ar fi existat curiozitatea umană. Se știa că Overlorzii aveau acces la trecut, iar istoricii apelaseră nu o dată la Karellen pentru a lămuri unele controverse străvechi. Poate că Administratorul se plictisise de asemenea întrebări, însă probabil își dădea perfect seama de efectul generozității sale.

Aparatul împrumutat Fundației Istoria Lumii nu se deosebea de un monitor TV decât prin sistemul complicat de determinare a coordonatelor spațio-temporale. Se afla probabil în legătură cu o mașină mult mai complexă, situată pe nava lui Karellen, funcționând pe baza unor principii inimaginabile. Tot ce aveai de făcut era să reglezi butoanele și se deschidea o fereastră în trecut. Aproape întreaga istorie pământeană din ultimii cinci mii de ani devenea accesibilă într-o clipă. Aparatul nu funcționa dincolo de limita respectivă, arătând doar pete neclare. Putea fi o cauză obiectivă sau o cenzură deliberată a Overlorzilor.

Deși dintotdeauna fusese clar oricărei minți raționale că nu *toate* scrierile religioase ale lumii pot avea dreptate, șocul fusese neașteptat de profund. Aparatul constituia o revelație pe care nimeni n-o putea nega sau contesta; aici, văzute prin intermediul magiei necunoscute a Overlorzilor, se aflau adevăratele începuturi ale marilor crezuri ale popoarelor. Cele mai multe erau nobile și înălțătoare, dar asta nu era suficient. În câteva zile, nenumărați profeți ai omenirii își pierduseră divinitatea. Sub lumina puternică și lipsită de pasiune a adevărului, dispărușeră ca roua dimineții credințe în care milioane de oameni speraseră de două mii de ani. Toate faptele, bune sau rele, produse vreodată de ele au fost brusc măturate în trecut și n-au mai putut atinge mințile oamenilor.

Omenirea își pierduse zeii cei vechi; acum era suficient de matură pentru a nu avea nevoie de alții.

Deși puțini remarcaseră, prăbușirea religiei fusese însoțită de declinul științei. Existau mulți tehnologi, dar puțini savanți mai extindeau frontierele cunoștințelor umane. Curiozitatea nu pierise, timp exista din belșug, însă inimile nu se mai îndreptau spre cercetarea științifică fundamentală. Părea inutil să-ți petreci viața căutând taine pe care Overlorzii le descoperiseră probabil cu ere în urmă.

Declinul fusese parțial camuflat de înflorirea puternică a științelor descriptive: zoologia, botanica și astronomia bazată pe observații. În domeniile acestea nu mai activaseră niciodată atâția amatori, adunând fapte pentru propria lor plăcere — dar existau puțini teoreticieni care să coreleze informațiile.

Sfârșitul tuturor rivalităților și conflictelor însemnase și sfârșitul practic al artelor creatoare. Există un număr vast de artiști amatori și profesioniști, totuși, vreme de o generație, nu se înregistrase nici o lucrare cu adevărat remarcabilă în domeniul literaturii, muzicii, picturii sau sculpturii. Lumea continua să trăiască din gloria unui trecut ce nu mai putea reveni.

Nimeni nu-și făcea griji, cu excepția câtorva filozofi. Oamenii erau prea interesați în savurarea noii libertăți pentru a mai avea timp să privească dincolo de satisfacțiile prezentului. Aici se afla în sfârșit Utopia; noutatea ei încă nu fusese asaltată de dușmanul suprem al tuturor utopiilor — plictiseala.

Poate că Overlorzii dețineau o soluție și pentru sâstisire, așa cum aveau pentru toate celelalte probleme. La o generație după apariția lor, nimeni nu le știa scopul final. Omenirea ajunsese să se încreadă în ei și să accepte fără întrebări altruismul suprauman care-i ținuse atâta timp pe Karellen și tovarășii săi exilați de la căminele lor.

Dacă, într-adevăr, era vorba de altruism. Deoarece mai existau câțiva oameni care se întrebau dacă întotdeauna politica Overlorzilor avea să coincidă cu adevăratul progres al omenirii.

Capitolul șapte

Când Rupert Boyce trimise invitațiile la serată, distanțele totale implicate erau impresionante. Amintindu-i numai pe primii invitați, aceștia erau: familiile Foster din Adelaide, Shoenberger din Haiti, Farran din St. Petersburg, Moravia din Cincinnati, Ivanko din Paris și Sullivan din zona Easter Island, cam la patru kilometri sub ocean. Pentru Rupert era un compliment deosebit faptul că, deși invitase treizeci de oaspeți, la petrecere apărură peste patruzeci de musafiri. Doar Krausii nu veniră și asta numai datorită faptului că uitaseră de fusul de schimbare al datei și ajunseseră cu douăzeci și patru de ore mai târziu.

Pe la amiază se adunase un număr impresionant de aerocare și ultimii sosiți aveau destul de mult de mers pe jos, odată ce găseau un loc de aterizare. Vehiculele variau de la Flitterbugul de o persoană la Cadillacuri, adevărate palate zburătoare pentru întreaga familie, în epoca aceasta însă, condiția socială a invitaților nu putea fi apreciată pe baza mijlocului de transport folosit.

— Casa este *foarte urâtă*, rosti Jean Morrel, în vreme ce Meteor-ul cobora, spiralând. Pare o cutie peste care a călcat cineva.

George Greggson, un tip de modă veche în privința aterizărilor automate, reglă decelerația înainte de a răspunde:

— Cam greu de apreciat din unghiul *ăsta...* De pe sol ar putea arăta cu totul altfel. Oh!

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit și Fosterii. Le-aș recunoaște oriunde culorile alea.

— Dacă nu vrei, n-ai decât să nu vorbești cu ei. *Ăsta-i* unul din avantajele petrecerilor lui Rupert — te poți ascunde printre musafiri.

George alege un loc de aterizare și opri între un alt Meteor și un vehicul pe care nici unul din ei nu izbuti să-l identifice. Părea capabil de viteze mari și, se gândi Jean, foarte inconfortabil. Unul din prietenii cu înclinații tehnice ai lui Rupert, hotărî ea. Probabil îl construise singur, deși parcă exista o lege interzicând așa ceva...

Când coborâră, căldura îi izbi precum suflul unui arzător. Le absorbea toată umiditatea și bărbatul avu impresia că-și simte pielea trosnind. Bineînțeles, era și vina lor. Plecaseră din Alaska de trei ore și ar fi trebuit să-și amintească să regleze climatizarea cabinei.

— Ce mai loc să trăiești! gâfâi Jean. Credeam că există un control al climei...

— Așa-i, făcu George. Cândva aici era deșert și... privește acum! Haide, înăuntru o să fie bine.

Glasul lui Rupert le bubui vesel în urechi. Gazda lor stătea lângă avion, cu câte un pahar în fiecare mână, privindu-i de sus cu o expresie ștrengărească. Îi privea de sus pentru simplul motiv că avea patru metri înălțime; de asemenea, era semitransparent. Puteai privi prin el fără mare dificultate.

— Nu-i frumos să-ți sperii invitații! protestă George. Se întinse spre paharele la care de-abia reușea să ajungă. Bineînțeles, mâna îi trecu prin ele. Sper că ai ceva mai substanțial pentru noi, când ajungem în casă!

— Nu te speria! răsă Rupert. Spuneți ce vreți și va fi gata până sosiți.

— Două beri mari, răcite în oxigen lichid, răspunse prompt George. Ajungem imediat.

Rupert încuviință, așeză un pahar pe o masă invizibilă, manevră un buton la fel de invizibil și dispăru.

— Hei! făcu Jean. Este prima dată când văd un aparat din astea. Cum de-a pus Rupert mâna pe el? Știam că le au numai Overlorzii.

— Nu știi că Rupert obține *întotdeauna* ceea ce dorește? replică bărbatul. Pentru el, e jucăria cea mai grozavă. Poate sta confortabil în cameră și să călătorească prin toată Africa. Nici căldură, nici insecte, nici oboseală... iar frigiderul mereu la îndemână. Mă întreb ce-ar fi zis Stanley și Livingstone despre chestia asta.

Soarele îi obligă să-și întrerupă discuția până la adăpostul casei. Când se apropiară de ușa din față (greu de distins în peretele de sticlă), aceasta se deschise singură, în sunet de alămuri. Jean bănuî, în mod corect, că până la sfârșitul zilei avea să i se urască de atâta fanfără.

În răcoarea plăcută a holului îi întâmpină noua doamnă Boyce. Pentru a respecta adevărul, ea reprezenta principalul motiv al afluenței de oaspeți. Poate că jumătate din ei ar fi venit oricum să vadă casa lui Rupert; cei care șovăiau fuseseră convinși de zvonurile referitoare la actuala sa soție.

Un singur epitet o putea descrie în mod corespunzător: tulburătoare. Chiar și într-o lume unde frumusețea devenise aproape obișnuită, bărbații întorceau capetele atunci când ea intra într-o încăpere.

Era, bănuî George, un sfert negresă, cu trăsăturile chipului aproape grecești, iar

părul lung și lucios. Numai culoarea întunecată a pielii — banalul termen "ciocolatiu" părea singurul potrivit — îi dezvăluia originea.

— Sunteți Jean și George, nu-i așa? întrebă femeia, întinzând mâna. Mă bucur să vă cunosc! Rupert se ocupă de băuturi, haideți să-i întâlniți și pe ceilalți musafiri.

Glasul era un contralto bogat, trimitând fiori prin șira spinării lui George. Privi nervos spre Jean, care izbuti să forțeze un zâmbet fals, iar în cele din urmă își regăsi vocea.

— Foarte... foarte drăguț din partea ta, rosti el neconvingător. Abia așteptam să venim la petrecerea asta.

— Rupert dă *întotdeauna* niște petreceri minunate, interveni Jean. Modul în care accentuase cuvântul "întotdeauna" îi dezvăluia însă

În mod clar gândurile: "întotdeauna când se însoară". George roși puțin și o privi reprobator, dar aparent gazda nu sesizase înțepătura. Femeia era prietenia întruchipată și-i conduse în salonul principal, pe jumătate ocupat de o selecție reprezentativă a prietenilor lui Rupert, care stătea în fața unei console asemănătoare unui panou de comandă; George presupuse că era dispozitivul care-i proiecta imaginea. Rupert era preocupat să sperie alți doi musafiri abia sosiți, dar se opri pentru a-i saluta pe Jean și George, scuzându-se în același timp că oferise altora paharele lor.

— O să mai găsiți destule pe aici, flutură el mâna spre înapoi, în vreme ce efectua reglaje cu mâna cealaltă. Simțiți-vă ca acasă. Pe cei mai mulți invitați îi cunoașteți deja... Maia o să vi-i prezinte pe ceilalți. Mă bucur că ați venit.

— Și noi îți mulțumim pentru invitație, făcu Jean fără multă convingere.

George se îndreptase deja spre bar și prietena lui îl urmă, salutându-i pe cunoscuți. Aproape trei sferturi din chipuri îi erau străine, lucru normal la o petrecere dată de Rupert.

— Hai să explorăm casa, îi spuse ea lui George după ce se învioraseră cu câte o băutură și-și salutaseră toți prietenii.

Bărbatul o urmă, abia reținându-și o căutătură spre Maia Boyce. În ochii lui se zărea o nostalgie ce n-o încânta deloc pe Jean. Înnăscuta poligamie masculină constituia într-adevăr o bătaie de cap. Pe de altă parte, dacă n-ar fi fost așa... Da, poate că la urma urmelor era mai bine.

George își reveni repede la normal, în timp ce investigau minunățiile noului cămin al lui Rupert. Locuința părea foarte mare pentru numai două persoane, dar perfect adecvată numeroșilor musafiri pe care urma să-i primească. Avea două niveluri, etajul fiind mai extins și umbrind parterul. Gradul automatizării era considerabil, iar bucătăria semăna cu carlinga unui avion.

— Săraca Ruby, comentă Jean. I-ar fi plăcut aici.

— Din câte am auzit, replică George, care n-o prea simpatizase pe fosta doamnă Boyce, e foarte fericită cu prietenul ei australian.

Chestiunea era bine cunoscută; Jean n-o putea nega, de aceea schimbă subiectul.

— E nemaipomenit de drăguță, nu-i așa?

George era suficient de atent ca să evite capcana.

— Da, nu-i rea, răspunse el indiferent. Bineînțeles, dacă-ți plac brunetele...

— Bănuiesc că ție nu-ți plac deloc, făcu candid Jean.

— Nu fi geloasă, scumpo, chicoti bărbatul mângâindu-i părul platinat. Hai mai bine să dăm o raită prin bibliotecă. Unde crezi că este?

— Undeva pe sus. Am vizitat toate camerele de la parter. În plus, se încadrează în ideea generală a casei: spațiile de locuit, dormit, servit masa și altele sunt legate de parter. Acum ne aflăm în sectorul distracțiilor și al recreării, deși continui să cred că-i de-a dreptul ciudat să ai piscină la etaj.

— Presupun că există un motiv, spuse George încercând o ușă. Rupert a avut niște consultanți pricepuți când a construit casa. Sunt convins că n-o putea face de unul singur.

— Ai probabil dreptate. Altfel, camerele n-ar fi avut uși, nici scările trepte. De fapt, n-aș avea curajul să intru într-o locuință proiectată numai de Rupert.

— la uite-o, rosti George cu mândria unui navigator care a zărit țărmlul, fabuloasa colecție Boyce în noul ei cămin! Mă întreb câte din ele a citit Rupert cu adevărat.

Biblioteca se întindea pe toată lățimea casei, dar rafturile uriașe, dispuse transversal, o împărțeau în șase compartimente mai mici. Conținea, dacă George își amintea exact, cincisprezece mii de volume: aproape toate cărțile importante publicate vreodată în domeniul nebulos al magiei, experiențelor psihice, telepatiei și tuturor categoriilor de fenomene neclare îngrămădite în domeniul paranormal, în epoca aceasta a rațiunii, părea un hobby extrem de ciudat.

Probabil că era pur și simplu o manifestare a evazionismului lui Rupert.

Bărbatul simți mirosul, imediat cum intră. Izul era slab însă pătrunzător, mai mult ciudat decât neplăcut. Jean îl remarcase și ea; își încrețise fruntea, străduindu-se să-l identifice. Acidul acetic, gândi George, ar fi avut aroma cea mai asemănătoare. Totuși mai era ceva...

Biblioteca se termina printr-o nișă în care se găseau o masă, două scaune și câteva perne orientale. Probabil aici se refugia Rupert să citească. Acum, sub lumina inexplicabil de slabă, se afla un cititor.

Jean își opri răsuflarea și strânse puternic mâna lui George. Reacția ei era poate

scuzabilă. Una e să privești la televizor și alta să întâlnești realitatea. George, arareori surprins, nu se pierdu cu firea.

— Sper că nu v-am deranjat, domnule, rosti el politicos. Nu știam că aici se află cineva. Rupert nu ne-a spus...

Overlordul lăsă cartea, îi privi atent, apoi reluă cititul. Gestul lui nu era deloc nepolitic, deoarece venea din partea unei ființe care putea simultan citi, vorbi și probabil face alte acțiuni. Totuși priveliștea era de-a dreptul schizofrenică pentru oameni.

— Mă numesc Rashaverak, răspunse el cu amabilitate. Mă tem că nu sunt prea sociabil, iar biblioteca lui Rupert este un loc care cu greu poate fi ocolit.

Jean izbuti să-și stăpânească un chicotit nervos. Neașteptatul lor tovarăș, observă ea, parcurgea o pagină în două secunde. Nu avea nici o îndoială că asimila tot ceea ce citea și se întrebă dacă ar fi putut citi câte o carte cu fiecare ochi. Bineînțeles, se gândi, apoi ar învăța Braille, așa încât să folosească și degetele. Imaginea mentală rezultată era prea comică și încercă s-o alunge, participând la conversație. La urma urmelor, n-avea zilnic ocazia de-a vorbi cu unul dintre stăpânii Pământului.

După ce făcură prezentările, George o lăsă să flecărească, sperând că n-avea să facă o remarcă lipsită de tact. Aidoma lui Jean, nici el nu mai întâlnise un Overlord în carne și oase. Deși aceștia participau la activități mondene alături de oficialități guvernamentale, savanți și alții, bărbatul nu auzise niciodată de prezența vreunui la o petrecere particulară obișnuită. O concluzie ar fi fost că petrecerea respectivă nu era atât de obișnuită pe cât părea. Aparatul Overlorzilor aflat în posesia lui Rupert întârea bănuiala aceasta și George începu să se întrebe Ce-Naiba-Se-Întâmplă. Trebuia să-l descoasă pe Rupert de îndată ce avea să fie posibil.

Deoarece scaunele erau prea mici pentru el, Rashaverak stătea pe podea, aparent comod, fiindcă ignorase pernele aflate în imediata apropiere. Drept urmare, capul său se găsea numai la doi metri deasupra podelei și George avu șansa unică să studieze biologia extraterestră. Din nefericire, știind la fel de puține lucruri și despre cea terestră, nu putea să afle alte detalii inedite. Doar izul acela aparte, dar în nici un caz neplăcut, constituia o noutate. Se întrebă ce miros aveau oamenii pentru Overlorzi și speră că nu prea dizgrațios.

Rashaverak nu avea nimic antropomorf. George putea înțelege de ce, văzuți din depărtare de către sălbatici ignoranți și îngroziți, Overlorzii fuseseră considerați oameni înaripați, ajungându-se de aici la portretul convențional al Diavolului. Coarnele mici (oare ce funcție aveau? se întrebă bărbatul) semănau cu descrierile făcute, totuși trupul nu aducea cu al unui om sau al oricărui animal cunoscut vreodată pe Pământ. Descinzând dintr-un arbore evoluționist complet străin, Overlorzii nu erau mamifere, nici insecte sau reptile. Nu se știa cu siguranță nici dacă erau vertebrate; învelișul lor extern dur putea foarte bine să fie singurul schelet.

Aripile lui Rashaverak stăteau pliate, astfel că nu se distingeau perfect, însă coada, aidoma unei bucăți de țevă flexibilă, se curba sub corp. Vârful ei cel faimos nu era ascuțit, fiind un romb lat și turtit. Scopul său, așa cum se acceptase în mod general, era de a conferi stabilitate în timpul zborului, similar penelor din cozile păsărilor. Pornind de la puține fapte cunoscute și avansând astfel de ipoteze, savanții ajunseseră la concluzia că Overlorzii proveneau de pe o planetă cu gravitație redusă și atmosferă foarte densă.

Brusc, dintr-un difuzor mascat se auzi vocea lui Rupert:

— Jean! George! Unde naiba v-ați ascuns? Veniți jos, la distracție! Musafirii au început să vă bârfească...

— Poate că ar fi bine să merg și eu, vorbi Rashaverak, punând cartea înapoi pe raft.

Făcu lucrul acesta cu ușurință, fără să se miște de pe podea, și George observă pentru întâia oară că mâna Overlordului avea două degete mari opuse, între care se aflau alte cinci degete. Nu mi-ar plăcea să fac aritmetică, gândi el, într-un sistem de numerație cu baza paisprezece.

Ridicat în picioare, Rashaverak constituia un spectacol impunător și, când se aplecă pentru a evita plafonul, deveni evident că dacă Overlorzii ar fi dorit să trăiască printre oameni, dificultățile practice ar fi fost considerabile.

În ultima jumătate de oră mai sosiseră invitați și salonul era acum de-a dreptul ticsit. Apariția lui Rashaverak aglomera și mai mult încăperea, fiindcă toți cei din camerele vecine alergică să-l vadă. În mod evident, pe Rupert îl încânta foarte mult senzația produsă, nu însă și pe Jean și George care rămaseră nebăgați în seamă. De fapt, puțini îi puteau zări, fiind mascați de statura Overlordului.

— Vino aici, Rashy, să-ți prezint câțiva prieteni! strigă Rupert. Stai pe canapeaua asta, să nu mai zgârii tavanul!

Cu coada petrecută peste umăr, Rashaverak traversă odaia aidoma unui spărgător de gheață, croindu-și drum printre sloiuri. Când se așeză alături de gazdă, salonul păru că devine mai larg și George suspină ușurat.

— Mă apucase claustrofobia când stătea în picioare. Mă întreb cum de l-a adus Rupert... ar putea fi o petrecere interesantă.

— Mi se pare ciudat și modul în care i se adresează, de față cu atâta lume. Deși lasă impresia că nu-i prea pasă. Foarte curios!

— Fac prinsoare *că-i pasă*. Necazul cu Rupert este că-i place să se dea în spectacol și e lipsit de tact. Apropo, asta îmi aduce aminte de câteva întrebări pe care le-ai pus lui

Rashaverak!

— Care anume?

— De pildă: "De cât timp sunteți aici?", sau "Cum vă înțelegeți cu Administratorul Karellen?", sau "Vă place pe Pământ?"... Draga mea! *Nu așa* se vorbește cu un Overlord!

— De ce nu? E momentul s-o faci cineva.

Înainte ca discuția să devină aprinsă, fură interpelați de Shoenbergeri. Femeile plecară într-o direcție, s-o bârfească pe doamna Boyce, iar bărbații porniră în altă direcție, făcând exact același lucru, deși din alt punct de vedere. Benny Shoenberger era unul dintre prietenii cei mai vechi al lui George și deținea o mulțime de noutăți în legătură cu subiectul respectiv.

— Pentru Dumnezeu, să nu spui nimănui..., începu el. Ruth habar n-are, dar *eu* i-am prezentat-o lui Rupert.

— Cred, comentă George cu invidie, că-i mult prea bună pentru Rupert. Deci legătura nu va putea dura. În curând se va plictisi de el.

Gândul acesta părea să-l dispună considerabil.

— Nu fi convins! Nu este numai frumoasă, ci și o ființă deosebită. Era momentul ca de Rupert să se ocupe cineva, iar ea este femeia cea mai potrivită.

Atât Rupert cât și Maia stăteau acum lângă Rashaverak, primindu-și oaspeții. Petrecerile lui Rupert aveau rareori un focar, ce! mai adesea divizându-se în șase-șapte grupuri independente, formate după preocupările comune. De data aceasta însă, toți invitații găsiseră un centru de atracție. Lui George îi părea rău pentru Maia. Ar fi trebuit să fie petrecerea ei, dar Rashaverak o eclipsase parțial.

— Auzi, făcu George, ciugulind dintr-un sandviș, de unde naiba l-a luat Rupert pe Overlord? N-am mai auzit de așa ceva, deși se pare că el consideră situația absolut normală. Când ne-a invitat, n-a pomenit nimic despre asta.

— Una din micile lui surprize, chicoti Benny. Mai bine întreabă-l chiar pe el. Dar să știi că nu-i prima dată... Karellen a fost invitat la Casa Albă, la Palatul Buckingham și...

— Ce naiba, asta-i *altceva*! Rupert e un cetățean absolut obișnuit.

— Poate că și Rashaverak este un Overlord neînsemnat. Ți-am zis, întreabă-l pe Rupert!

— Așa o să fac, numai să-l prind singur.

— S-ar putea să aștepți cam mult...

Benny avea dreptate, însă, deoarece petrecerea se încălzise, era mai ușor să fii răbdător. Ușoara paralizie provocată de apariția lui Rashaverak dispăruse. În jurul Overlordului mai exista un grup restrâns, dar în rest se petrecuse obișnuita fragmentare și toți invitații se comportau destul de natural. Sullivan, de pildă, descria unei audiențe fascinate ultimele sale cercetări submarine.

— Încă nu suntem siguri, spunea el, cât de mari ajung. Nu departe de baza noastră se află un canion unde trăiește una cu adevărat gigantică. Am zărit-o o dată și apreciez că atinge aproape treizeci de metri, cu tentaculele desfăcute. Săptămâna viitoare pornesc în urmărirea ei. Nu vrea nimeni un animal de casă?

O femeie emise un țipăt slab de oroare.

— Brr! Mă-ngrozește numai să mă gândesc la așa ceva! Trebuie să ai un curaj extraordinar.

Sullivan păru de-a dreptul surprins.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, comentă el. Bineînțeles că-mi iau măsurile de siguranță cuvenite, totuși n-am fost vreodată în pericol *real*. Caracatițele știu că nu mă pot mânca și atâta timp cât nu mă apropii prea mult, nici nu mă bagă în seamă. Majoritatea creaturilor marine te lasă în pace dacă nu le faci nimic.

— Cred totuși, interveni altcineva, că mai devreme sau mai târziu este inevitabil să nu dai peste una care să te considere comestibil.

— Ah, exclamă voios Sullivan, se mai întâmplă și așa ceva! Eu încerc să nu le fac nici un rău, fiindcă la urma urmelor doresc să devenim prieteni. Pur și simplu cuplez jeturile la valoarea maximă și într-un minut, cel mult două, m-am desprins. Dacă sunt prea ocupat ca să stau și să mă joc, le pot scutura cu câteva sute de volți. Asta pune capăt situației și nu mă mai deranjează niciodată.

Într-adevăr, gândi George trecând mai departe, la petrecerile lui Rupert puteai întâlni persoane extrem de interesante. Chiar dacă gusturile literare ale gazdei erau foarte specializate, cele ale prietenilor săi acopereau domenii din cele mai diverse. Fără să se obosească întorcând capul, zărea un regizor faimos, un poet minor, un matematician, doi actori, un inginer de la o uzină atomică, un editor al unui săptămânal ilustrat, un statistician de la Banca Mondială, un virtuoz violonist, un profesor de arheologie și un astrofizician. Nu exista nici un reprezentant al breslei lui George — scenografia pentru televiziune — lucru excelent, deoarece bărbatul voia să scape de discuțiile profesionale, îi plăcea munca lui; în epoca aceea, pentru întâia oară în istoria omenirii, nimeni nu făcea ceva care să nu-i placă, însă era tipul de om care, la sfârșitul zilei, putea închide definitiv după el ușa studioului.

În cele din urmă, reuși să-l încolțească pe Rupert în bucătărie, unde amesteca niște cocteiluri. Era păcat să-l coboare pe pământ tocmai acum când avea o privire pierdută, dar George putea fi nemilos când era necesar.

— Ia ascultă, începu el cocoțându-se pe cea mai apropiată masă. Cred că ne datorezi niște explicații.

— Hm, făcu Rupert gânditor, plimbându-și limba prin gură. C'ed c-am pus p'ea mu't gin...

— Nu ocoli discuția, prefăcându-te beat, pentru că te cunosc prea bine. De unde vine prietenul tău Overlordul și ce caută aici?

— Nu ți-am spus? exclamă Rupert. Credeam că le-am povestit tuturor... Nu erai acolo... ah, te ascundeai în bibliotecă. Chicoti într-o manieră pe care George o găsi insinuantă. Știi, biblioteca l-a adus aici pe Rashy.

— Ce chestie!

— Cum adică?

George se opri, dându-și seama că problema trebuia abordată cu mult tact. Rupert era foarte mândru de colecția lui.

— Ăăăă, ei bine... gândindu-te câte cunosc Overlorzii despre știință, nu te-ai fi așteptat să se intereseze de fenomene psihice și alte prostii de astea.

— Prostii sau nu, replică Rupert, pe ei îi preocupă psihologia umană, iar eu dețin câteva cărți din care se pot învăța multe. Înainte de a mă muta aici, un adjunct al Administratorului m-a contactat, întrebându-mă dacă le pot împrumuta cincizeci dintre cele mai rare volume ale mele. Un bibliotecar de la British Museum le povestise despre mine. Îți poți imagina ce i-am răspuns.

— Habar n-am!

— Ei bine, i-am răspuns foarte politicos că mi-au trebuit douăzeci de ani ca să adun toate cărțile. Erau oricând bineveniți să le citească, dar trebuiau s-o facă *aici*. Așa a apărut Rashy, care citește cam douăzeci de cărți pe zi. Și eu sunt curios ce caută în ele.

Scenograful se gândi o clipă, apoi înălță dezgustat din umeri.

— Sincer vorbind, spuse el, încep să-mi schimb părerea despre Overlorzi. Credeam că au lucruri mai bune de făcut.

— Ești un materialist incorigibil, așa-i? Nu cred că pot fi într-un totu de acord. Totuși, privind chiar și din poziția ta, strict practică, există o explicație. Sunt sigur că și tu ai studia superstițiile oricărei rase primitive cu care ai intra în contact!

— Mda, făcu George nu prea convins.

Muchia mesei era prea tare, așa încât se ridică în picioare. Rupert amestecase mulțumit câteva cocteiluri și se pregătea să revină printre musafiri. Glasuri nemulțumite îi solicitau deja prezența.

— Hei, protestă George, vreau să te mai întreb ceva până nu dispari. De unde ai făcut rost de gadgetul ăla de televiziune bidirecțională, cu care ai vrut să ne sperii?

— Face parte din tranzacție. Am explicat cât de valoros poate fi într-o meserie ca a mea și Rashy a transmis sugestia mai departe.

— Scuză-mă dacă sunt cam greu de cap, dar *care* este noua ta meserie? Presupun totuși că are legătură cu animalele.

— Exact! Sunt superveterinar. Zona mea acoperă zece mii de kilometri pătrați de junglă și fiindcă pacienții nu vor veni la mine, trebuie să-i caut eu.

— Nu-ți ia cam mult timp?

— Bineînțeles, nu-i practic să te ocupi de plevușcă. Doar lei, elefanți, rinoceri și alte chestii de astea. În fiecare dimineață, trimit vizorul la o sută de metri altitudine, mă așez în fața ecranului și călătoresc prin ținut. Când găsesc pe cineva cu necazuri, iau aerocarul și sper că metoda mea nu va da greș. Uneori e mai greu. În general, lei și felinele merg ușor, dar ia încearcă să nimerești din zbor un rinocer cu un cartuș-injecție!

— RUPERT! răzni cineva din camera alăturată.

— Uite ce-ai făcut! Mi-am neglijat datoria de gazdă. Ia tu tava aia. Sunt paharele cu vermut și nu vreau să se amestece.

George ajunsese pe terasa acoperișului înainte de apusul soarelui. Din mai multe motive întemiate, avea o ușoară durere de cap și simțea nevoia să scape de zgomotul și confuzia din casă. Jean dansa mult mai bine decât el și refuzase să plece, lăsând impresia că se distra din plin. Asta îl necăjise pe George care, ușor cherchelit și simțindu-se neînțeles, hotărâse să ofteze la lumina stelelor.

Pe acoperiș se ajungea mergând cu liftul până la etaj și urcând după aceea pe scara în spirală ce ocolea conducta de aspirație a instalației de climatizare. Printr-un chepeng, se ieșea apoi pe terasă. Într-un capăt al acesteia era parcat aerocarul lui Rupert, zona centrală fiind o grădină — ce părea deja părăginită — iar restul o simplă platformă de observație cu câteva șezlonguri. George se trânti într-unul din ele și se uită în jur cu o privire imperială. Se simțea stăpân peste tot ceea ce vedea.

Folosind un eufemism, priveliștea era magnifică. Locuința lui Rupert fusese construită pe marginea unei văi care cobora spre est, către lacurile și mlaștinile aflate la cinci kilometri depărtare. Spre vest, terenul se întindea neted, iar jungla ajungea aproape la ușa casei. Înapoia junglei, la o distanță de cel puțin cincizeci de kilometri, se ridica un lanț muntos aidoma unui perete uriaș. Vârfurile munților erau pătate cu zăpadă și norii de

deasupra lor erau însângerați, pe când soarele cobora în ultimele minute ale călătoriei sale zilnice. Privind bastioanele acelea îndepărtate, George se simți extrem de treaz.

Stelele ce apăruseră cu o grabă atât de indecentă în momentul apusului i se păreau complet străine. Căută Crucea Sudului, dar fără succes. Deși cunoștea prea puțină astronomie și de-abia recunoștea câteva constelații, absența prietenilor familiari era neplăcută. Același lucru se putea spune și despre zgomotele răzbătând din jungla stânjenitor de apropiată. Ajunge cu aerul curat, gândi scenograful. O să mă întorc jos înainte ca vreun liliac-vampir, sau ceva la fel de neplăcut să înceapă să investigheze.

Tocmai se ridicase, când un alt musafir apăru prin chepeng. Se întunecase și George nu-l putu recunoaște, de aceea strigă:

— Hei! Te-ai plictisit și tu?

Companionul său invizibil răs.

— Rupert proiectează niște filme pe care le-am mai văzut...

— Vrei o țigară? întrebă George.

— Mulțumesc.

La flacăra brichetei — George ținea mult la asemenea antichități — își putu recunoaște tovarășul: un negru tânăr, extraordinar de chipeș, al cărui nume îl uitase imediat după prezentări, ca de altfel și pe ale celorlalți douăzeci de necunoscuți de la petrecere. Totuși ceva părea familiar la el și brusc ghici adevărul.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spuse el, dar nu cumva ești noul cumnat al lui Rupert?

— Exact. Mă numesc Jan Rodricks. Toată lumea spune că Maia și cu mine semănăm foarte mult.

Scenograful se întrebă dacă trebuia să-l compătimească pe Jan pentru noua lui rudă. Hotărî să-l lase să afle singur; la urma urmelor, *exista* totuși posibilitatea ca Rupert să se domolească de data aceasta.

— Eu sunt George Greggson. Participi pentru prima dată la una din faimoasele petreceri ale lui Rupert?

— Da. Întâlnești mulți oameni în felul ăsta...

— Și nu numai oameni, adăugă George. A fost întâia oară când am întâlnit un Overlord.

Jan ezită o clipă înainte de a răspunde și George se întrebă dacă nu cumva atinsese un punct sensibil. Răspunsul nu dezvălui însă nimic.

— Nici eu nu mai văzusem vreunul până acum, decât bineînțeles la televizor.

Aici conversația se împotmoli și după un moment George își dădu seama că tânărul dorea să fie singur. Oricum se făcuse frig, așa încât își luă rămas bun și coborî în casă.

Jungla era liniștită acum; rezemându-se de parapetul terasei, Jan nu auzea decât murmurul slab al casei, respirând prin plămânii ei mecanici. Se simțea foarte singur și așa dorea să fie. De asemenea, se simțea extrem de frustrat, iar lucrul acesta nu-l dorise deloc.

Capitolul opt

Nici un fel de Utopie nu-i poate satisface complet pe toți. Pe măsură ce condițiile materiale li se îmbunătățesc, oamenii ridică privirile și devin nemulțumiți de puterea și realizările care, odată, li s-ar fi părut mai presus de orice închipuire. Chiar dacă lumea exterioară le-a oferit tot ce a putut, dăinuie încă tânjeala inimii și căutarea minții.

Deși adesea își aprecia norocul, Jan Rodricks ar fi fost și mai nemulțumit într-o epocă anterioară. Cu un secol în urmă, culoarea lui ar fi reprezentat un handicap uriaș, poate covârșitor. Astăzi nu însemna absolut nimic. Inevitabila reacție care oferise negrilor de la începutul secolului douăzeci și unu o ușoară senzație de superioritate dispăruse deja. Termenul "negrotei" nu mai constituia un peiorativ în societate, fiind utilizat de toată lumea fără nici o stânjeneală. Cuvântul nu avea mai multă încărcătură emoțională decât etichetele de tipul republican, metodist, conservator sau liberal.

Tatăl lui Jan fusese un scoțian simpatic, care repurtase o oarecare celebritate ca iluzionist. Moartea lui, la vârsta de numai patruzeci și cinci de ani, fusese cauzată de consumul excesiv din produsul cel mai faimos al țării sale. Deși Jan nu-și văzuse niciodată tatăl beat, nu era sigur nici dacă-l văzuse treaz vreodată.

Doamna Rodricks predă un curs avansat de teoria probabilităților la Universitatea Edinburgh. Era tipic pentru mobilitatea extraordinară a Omului din veacul douăzeci și unu ca doamna Rodricks, care era neagră ca abanosul, să se fi născut în Scoția iar blondul ei soț să-și petreacă aproape toată viața în Haiti. Maia și Jan nu avuseseră niciodată o singură casă, ci pendulaseră între familiile lor precum două mingi de tenis. Educația primită fusese amuzantă, totuși nu corectase instabilitatea moștenită de amândoi pe linie paternă.

La douăzeci și șapte de ani, Jan mai avea în față câțiva ani de facultate înainte de a se gândi în mod serios la viitorul său. Absolvise examenele cu ușurință, urmând o programă ce ar fi părut extrem de stranie cu un secol înainte. Materiile principale fuseseră matematica și fizica, iar cele secundare filozofia și muzica. Chiar după normele exigente ale epocii, tânărul era un excelent pianist amator.

Peste trei ani avea să-și ia doctoratul în fizică inginerască, cu astronomia ca subiect secundar. Pregătirea examenului cerea multă trudă, dar Jan era aproape încântat de perspectiva aceasta. Studia la Universitatea din Cape Town, la poalele Munților Table, poate cel mai frumos lăcaș de învățământ superior din lume.

Nu avea griji materiale, totuși era nemulțumit și nu-și găsea leacul, înrăutățind și mai mult lucrurile, fericirea Maiei — deși el nu-i purta pică — accentuase motivul principal al necazului său.

Jan suferea încă de iluzia romantică — sursa atâtor suferințe și poezii — potrivit căreia fiecare om cunoaște în viață o singură iubire adevărată. La o vârstă destul de înaintată, inima îi fusese răpită de o femeie mai renumită prin frumusețe decât prin fidelitate. Rosita Tsien pretindea, și era perfect adevărat, că prin vinele ei curgea sângele împăraților Manchu. Avea mulți admiratori, majoritatea provenind de la Facultatea de științe din Cape Town. Jan căzuse victimă frumuseții delicate, de floare, a femeii și idila continuase destul timp pentru ca sfârșitul ei să-l roadă acum. Nu-și dădea seama unde greșise...

Bineînțeles, avea să depășească momentul respectiv. Și alți bărbați suferiseră dezastre similare fără urmări ireparabile, ba chiar ajunseseră la stadiul când puteau spune: "Sunt sigur că niciodată n-aș fi fost fericit cu o asemenea femeie!" O astfel de detașare se situa deocamdată într-un viitor îndepărtat și Jan continua să fie supărat pe viață.

Celălalt necaz părea mai greu de depășit, fiind legat de impactul Overlorzilor asupra propriilor ambiții. Jan era romantic nu doar cu inima, ci și cu mintea. Ca atâția alți tineri, după încheierea cuceririi spațiului aerian terestru, își lăsase visele și imaginația să rătăcească prin oceanele neexplorate ale spațiului cosmic.

Cu un secol în urmă, Omul pusese piciorul pe scara ce-l putea duce la stele. În momentul acela — să fi fost oare o coincidență? — ușa spre alte planete îi fusese trântită în față. Overlorzii impuseseră puține restricții asupra unor forme de activitate umană (războiul constituise poate excepția majoră), dar în domeniul zborurilor spațiale cercetarea practic încetase. Confruntarea cu știința extraterestră era disproporționată. Cel puțin pentru moment, Omul se îndreptase asupra altor activități. N-avea sens să construiască rachete când Overlorzii dețineau mijloace de propulsie infinit superioare, bazate pe principii despre care nu scăpau nici o aluzie.

Câteva sute de oameni călătoriseră pe Lună în scopul stabilirii unui observator astronomic. O făcuseră cu un aparat mic, împrumutat de la Overlorzi. Era evident că din vehiculul acela primitiv se puteau deduce prea puține lucruri, chiar dacă proprietarii săi îl oferiseră fără ezitare curioșilor savanți pământeni.

Astfel, Omul continua să rămână prizonierul planetei sale. Planeta era mult mai acceptabilă, însă și mult mai mică decât cu un secol în urmă. Când pusese capăt războiului, foametei și bolilor, Overlorzii pusese capăt și aventurii.

Luna răsărise, pictând cerul cu o lumină palidă și lăptoasă înspre est. Jan știa că acolo sus, înapoia meterezelor lui Pluto, se afla baza principală a Overlorzilor. Deși veniseră și plecaseră întruna de șaptezeci de ani, abia acum, în timpul vieții lui Jan, navele de aprovizionare abandonaseră orice precauție, călătorind sub ochii pământenilor. În telescoapele de cinci sute de centimetri, umbrele lor puteau fi zărite cu ușurință atunci când soarele le proiecta pe câmpiile lunare. Fiindcă tot ceea ce făceau Overlorzii prezenta un interes imens pentru omenire, sosirile și plecările navelor fuseseră urmărite cu atenție și începuse să se contureze un tipar al comportării lor (deși nu și motivul respectiv). Una din umbrele uriașe dispăruse cu câteva ore în urmă. Jan știa ce însemna asta: o navă începuse pregătirile premergătoare spre îndepărtata și tainică lor planetă natală.

Tânărul nu văzuse niciodată o navă lansându-se către stele. Când condițiile permiteau, vizibilitatea era bună pe jumătate din globul terestru, dar el avusese mereu ghinion. Nimeni nu știa cu exactitate când avea loc startul, iar Overlorzii nu se grăbeau să-l anunțe. Hotărî să mai aștepte zece minute, apoi să se întoarcă în casă.

Ce fusese asta? Doar un meteor alunecând în jos prin Eridan.

Jan se destinase și-și aprinse încă o țigară.

O terminase pe jumătate când, la depărtare de o jumătate de milion de kilometri, Propulsia Stelară se aprinse. Din inima strălucirii lunare, o scânteie micuță începu să urce către zenit. La început mișcarea ei era atât de lentă, încât putea fi percepută cu greu, dar viteza îi sporea cu fiecare secundă. Pe măsură ce se înălța, strălucea tot mai puternic, apoi dispăru brusc. Peste o clipă reapăru, mai strălucitoare și mai rapidă. Clipind într-un ritm aparte, suia tot mai repede pe cer, trasând o linie tremurândă de lumină printre stele. Chiar pentru cineva care nu cunoștea distanța reală, impresia de viteză îi tăia răsuflarea; când aflai că nava se găsea undeva dincolo de Lună, rămâneai uluit de vitezele și energiile implicate.

Jan știa că ceea ce zărea în momentul acela reprezenta un produs lipsit de importanță al energiilor. Nava în sine era invizibilă, aflându-se cu mult înaintea luminii ascendente. Așa cum un reactor ce zboară foarte sus lasă în urmă o dără de condensare, tot așa nava Overlorzilor își lăsa semnul caracteristic. Teoria general acceptată — asupra căreia mai existau puține îndoieli — era că accelerațiile imense ale Propulsiei Stelare produceau o distorsiune locală a spațiului. Tânărul mai știa că nu vedea decât lumina

stelor depărtate, adunată și focalizată în ochii lui atunci când condițiile erau favorabile de-a lungul traiectoriei. Aceea constituia dovada vizibilă a relativității: curbarea luminii în prezența unui câmp gravitațional colosal.

Acum, vârful dărei lungi și subțiri, aidoma unui creion, lăsa impresia că se mișcă mult mai încet, dar asta se datora perspectivei, în realitate, continua să accelereze, deși traiectoria părea mai scurtă. Jan cunoștea faptul că nava era urmărită de multe telescoape, deoarece savanții Pământului încercau să descopere secretele Propulsiei. Se publicaseră deja zeci de lucrări despre subiectul respectiv; fără îndoială, Overlorzii le citiseră cu cel mai mare interes.

Lumina fantomatică începea să pălească. Ajunsese doar un punct prin mijlocul constelației Carena, așa cum știuse și Jan că avea să se întâmple. Planeta Overlorzilor se afla undeva pe acolo, dar în sectorul respectiv al spațiului existau peste o mie de stele. Nu se putea aprecia distanța față de Sistemul Solar.

Asta fusese totul. Deși nava abia își începuse călătoria, ochii oamenilor n-o mai puteau urmări. Dar în mintea tânărului continua să ardă amintirea dărei sclipitoare, un far ce nu avea să pălească atât timp cât el avea ambiție și dorință.

Petrecerea luase sfârșit. Aproape toți oaspeții plecaseră pe calea aerului, împrăștiindu-se în cele patru colțuri ale lumii. Mai existau totuși excepții.

Una dintre ele o constituia Norman Dodsworth, poetul, care se îmbătase în mod penibil, totuși fusese îndeajuns de potolit și adormise înainte de a fi necesară o acțiune violentă. Fusese depus, fără delicatețe, pe pajiște, sperându-se că o hienă avea să-i ofere o trezire pe măsură. Practic vorbind, putea fi considerat absent.

Mai rămăseseră doar George și Jean. Nu fusese ideea scenografului; el voia să se întoarcă acasă. Nu-l încânta prietenia dintre Rupert și Jean, deși nu din motivele obișnuite. George se mândrea cu faptul că era un tip practic, cu capul pe umeri, și considera interesul care-i lega pe cei doi nu numai copilăros, ci chiar nesănătos în acea epocă a științei. I se părea de neconceput ca un om să mai poată avea cea mai mică încredere în paranormal, iar prezența lui Rashaverak acolo îi zguduise credința în Overlorzi.

Era evident acum că Rupert plănuia o surpriză, probabil cu ajutorul lui Jean. George se resemnase posomorât în fața nonsensului ce avea să urmeze.

— Am încercat mai multe variante până m-am stabilit la *asta*, începu mândru Rupert. Problema principală este reducerea frecării, pentru a obține libertatea completă de mișcare. Clasică masă lustruită și paharul nu-s rele deloc, dar se utilizează de sute de ani și eram convins că știința modernă poate realiza lucruri mai bune. Iată rezultatul! Aproiați-vă scaunele. Ești sigur că nu vrei să participi, Rashy?

Pentru o fracțiune de secundă se păru că Overlordul ezită, apoi clătină din cap. George se întrebă dacă învățase gestul de la pământeni.

— Nu, mulțumesc, răspunse el. Aș prefera să privesc. Poate altă dată.

— Perfect, ai timp să te răzgândești.

Chiar așa? gândi George, privind-și morocănos ceasul.

Rupert își adunase prietenii în jurul unei măsuțe rotunde și masive. Masa avea o tăblie din plastic pe care gazda o ridică, dezvăluind o îngrămădire strălucitoare de bile de rulmenți al căror scop George nu și-l putea imagina. Sutele de puncte scânteind în lumină formau un desen fascinant și hipnotic, amețindu-l ușor.

Pe când își apropiau scaunele, Rupert scotoci sub masă și scoase un disc cu diametrul de vreo zece centimetri, pe care-i așeză deasupra bilelor.

— Gata, rosti el. Îl atingeți cu degetele și se mișcă fără nici o rezistență.

George examină măsuța cu profundă neîncredere. Pe circumferința ei se aflau literele alfabetului — la intervale regulate, deși nu într-o ordine anume — iar printre ele, răspândite în mod aleator, se găseau cifrele de la 1 la 9 și două plăcuțe cu DA și NU. Acestea din urmă erau diametral opuse.

— Mi se pare o aiureală, murmură el. Mă mir că în vremurile noastre mai există oameni care s-o trateze cu seriozitate.

Se simți ceva mai ușurat după ce-și exprimase acest protest vag față de Jean și Rupert. Gazda pretindea că privea fenomenele respective cu un interes științific detașat. Era lipsit de prejudecăți, însă nu credul. Pe de altă parte, Jean... ei bine, uneori îl îngrijora pe George. Părea că crede cu adevărat în toate chestiile cu telepatie și privire interioară.

Abia după ce făcu remarca, scenograful își dădu seama că implicase o critică la adresa lui Rashaverak. Privi nervos în jur, dar Overlordul rămăsese impasibil. Ceea ce, bineînțeles, nu însemna absolut nimic.

Toți își ocupaseră acum pozițiile. În sensul acelor de ceas erau așezați: Rupert, Maia, Jan, Jean, George și Benny Shoenberger. Ruth Shoenberger stătea cu un carnet în mână, în afara cercului. Femeia avea unele obiecții față de participarea la asemenea ședințe, determinându-l pe Benny să emită remarci sarcastice la adresa celor care luau Talmudul în serios. Totuși nu se împotriva să asiste ca observator.

— Mai întâi, spuse Rupert, să lămurim lucrurile pentru beneficiul scepticilor ca

George. Indiferent dacă ședințele de acest fel au sau nu ceva paranormal, ele își păstrează viabilitatea. În ceea ce mă privește, cred că-i vorba de o explicație pur mecanică. Atunci când punem mâna pe disc, deși căutăm să nu-i influențăm mișcările, subconștientul ne joacă feste. Am participat la multe asemenea ședințe, dar niciodată n-am obținut răspunsuri pe care să nu le fi știut sau să le fi ghicit cineva din grup, deși uneori nu erau conștienți de acest lucru. Aș dori totuși să efectuăm experimentul în aceste condiții... ăăă, destul de speciale.

Condiția Specială îi privea în tăcere, dar nu și cu indiferență. Oare reacțiile sale erau ale unui antropolog urmărind un ritual religios primitiv? Chestiunea era aproape incredibilă și George se simțea teribil de stânjenit.

Dacă și ceilalți încercau aceleași sentimente, le ascundeau perfect. Doar Jean era agitată și îmbujorată, deși roșeața putea fi datorată și băuturii.

— Gata? întrebă Rupert. Perfect! Făcu o pauză teatrală, apoi vorbi fără să se adreseze cuiva: Este cineva acolo?

George simți discul tremurându-i ușor sub degete. Nu era de mirare, considerând presiunea exercitată asupra lui de cele șase persoane din cerc. Discul se deplasă într-un "8" mic, apoi se opri în mijlocul mesei.

— Este cineva acolo? repetă gazda. Cu un ton mult mai detașat, adăugă: De obicei, trec zece-cincisprezece minute înainte să înceapă. Dar uneori...

— Sst! făcu Jean.

Discul se mișcă. Se deplasă într-un arc larg între DA și NU. George se abținu cu greu să nu chicotească. Ce s-ar fi dovedit, se întrebă el, dacă răspunsul ar fi fost NU? Își aminti o glumă străveche: "Pleacă, lupule, nu-i nimeni acasă!"

Dar răspunsul a fost DA. Discul reveni rapid în mijlocul masei. Acum părea viu, așteptând întrebarea următoare. Fără să vrea, scenograful începu să se simtă impresionat.

— Cine ești? întrebă Rupert.

Nu urmă nici o ezitare, pe măsură ce literele erau dezvăluite una câte una. Discul se deplasa pe masă aidoma unui obiect însuflețit, atât de rapid încât, uneori, George abia își mai ținea degetele pe suprafața lui. Putea jura că el nu contribuia la mișcarea obiectului. Privi rapid în jur, fără să zărească ceva suspicios pe chipurile celorlalți. Arătau la fel de încordați și atenți ca și el.

— SUNTOTUL, scrise discul și reveni în punctul de echilibru.

— Sunt totul, repetă Rupert. Un răspuns tipic. Evaziv, totuși nu descurajator.

Înseamnă probabil că aici nu există nimic în afara minților noastre reunite.

Se opri o clipă, hotărând asupra următoarei întrebări.

— Ai un mesaj pentru cineva de aici?

— NU, răspunse discul prompt.

Gazda privi în jurul mesei.

— Rămâne la alegerea noastră. Uneori oferă informații, însă acum va trebui să-l întrebăm noi. Vrea cineva să înceapă?

— Va ploua mâine? făcu George în glumă.

Imediat discul începu să oscileze între DA și NU.

— Este o întrebare stupidă, comentă Rupert. Evident că va ploua *undeva*... Nu puneți întrebări cu răspunsuri ambigue.

George se simți zdrobit. Hotărî să lase pe altcineva să întrebe.

— Care este culoarea mea preferată? întrebă Maia.

— ALBASTRU, veni răspunsul prompt.

— Exact.

— Asta nu dovedește nimic, făcu George. Cel puțin trei dintre noi știau asta.

— Care-i culoarea preferată a lui Ruth? întrebă Benny.

— ROȘU.

— Așa este, Ruth?

Femeia ridică privirea din carnet.

— Da, însă Benny știa asta, iar el este în cerc.

— Nu știam, răspunse Benny.

— Memorie subconștientă, murmură Rupert. Se întâmplă deseori. Dar vă rog, nu s-ar putea să puneți niște întrebări mai *inteligente*? Acum când a început așa bine, n-aș vrea să stricăm totul...

Curios, dar banalitatea fenomenului începuse să-l impresioneze pe George. Era convins că nu există nici o explicație paranormală; după cum spusese și Rupert, discul reacționa numai la mișcările lor musculare subconștiente. Deși lucrul respectiv în sine era surprinzător: n-ar fi crezut niciodată că se pot obține răspunsuri atât de rapide și precise. La un moment dat, încercă să vadă dacă putea influența discul să formeze numele său. Reuși doar litera "G"; restul fiind un nonsens. Decise că era practic imposibil ca un singur individ să acționeze discul fără ca persoanele celelalte din cerc să-și dea seama.

După o jumătate de oră, Ruth notase peste o duzină de mesaje, unele dintre ele destul de lungi. Existau uneori greșeli sau erori gramaticale, însă puține la număr. Indiferent de explicație, scenograful se convinsese acum că nu participa conștient la obținerea rezultatelor, în câteva rânduri, în timpul formării unui cuvânt, anticipase litera următoare și de aici înțelesul comunicării. Dar de fiecare dată, discul se îndreptase într-o

direcție complet neașteptată. Uneori, deoarece nu exista nici o pauză între cuvinte, mesajul părea lipsit de sens, până se completa și Ruth îl recitea.

Întreaga ședință îi lăsa lui George impresia nefirească a contactului cu o minte independentă și decisă. Cu toate acestea, nu exista nici o dovadă *concludentă*.

Răspunsurile erau extrem de ambigue. Ce se putea înțelege, de exemplu, din:

CREDEȚI ÎN OMNATURA ESTE CUVOL.

Deși uneori sugerau niște adevăruri profunde, chiar tulburătoare.

AMINȚIȚIVĂ OMUL NU ESTE SINGUR LÂNGĂ OM ESTE LUMEA ALTORA.

Bineînțeles, știa asta; totuși puteai fi sigur că mesajul se referea doar la Overlorzi?

George devenise somnoros. Ar fi fost timpul, se gândi el, s-o ia spre casă. Totul era foarte ciudat, însă nu oferea nici o pistă, iar ce-i prea mult strică. Privi în jurul mesei. Benny părea că se simțea la fel. Maia și Rupert erau amândoi ușor trași la față, iar Jean, ei bine, ea luase totul prea în serios de la început. Expresia femeii îl îngrijoră pe George; parcă i-ar fi fost teamă să mai continue, dar în același timp și să se oprească.

Rămăsese Jan. George se întrebă ce gândea acesta despre excentricitățile cumnatului său. Tânărul nu pusese nici o întrebare și nu se arătase surprins de nici un răspuns. Aparent studia mișcarea discului ca orice alt fenomen științific.

Rupert se trezi din letargia în care căzuse.

— Încă o întrebare, spuse el, și încheiem. Ce zici, Jan? N-ai întrebat nimic.

Surprinzător, Jan nu ezită. Parcă ar fi avut întrebarea pregătită de multă vreme și așteptase ocazia. Privi silueta nemișcată a lui Rashaverak, apoi rosti clar și răspicat:

— Care stea este soarele Overlorzilor?

Rupert își stăpâni un fluierat de surpriză. Aparent, Maia și Benny nu reacționară. Jean închisese ochii și părea adormită. Rashaverak se aplecase înainte, pentru a privi peste umărul lui Rupert.

Discul începu să se miște.

Când în sfârșit se opri, urmă o pauză scurtă apoi Ruth întrebă cu glas nedumerit:

— Ce înseamnă NGS 549672?

Nu căpătă nici un răspuns, deoarece în aceeași clipă George strigă neliniștit:

— Dați-mi o mână de ajutor! Mă tem că Jean a leșinat...

Capitolul nouă

— Ce știi despre bărbatul acesta, Boyce? rosti Karellen.

Desigur, în realitate, Administratorul nu folosisese cuvintele respective, iar gândurile sale fuseseră mult mai subtile. Un auditoriu uman ar fi auzit o rafală scurtă de sunete modulate rapid, oarecum asemănătoare celor produse de un emițător Morse. Deși limbajul Overlorzilor fusese înregistrat în numeroase ocazii, înregistrările sfidau orice analiză datorită extraordinarei lor complexități. Viteza de comunicare făcea ca nici un interpret, chiar dacă ar fi stăpânit elementele graiului, să nu poată ține pasul cu extraterestrii angajați într-o discuție obișnuită.

Administratorul Pământului stătea cu spatele la Rashaverak, privind peste culorile Marelui Canion. La zece kilometri depărtare, deși neclari de la distanța aceea, pereții terasați recepționau întreaga putere a Soarelui. Câteva sute de metri în josul pantei, un trenuleț șerpuia încetitor în adâncimea văii. Curios, gândi Karellen, că atâtea ființe omenești continuau să caute posibilitățile de comportare primitivă. Dacă ar fi dorit, puteau ajunge în fundul canionului într-o fracțiune de secundă și mult mai confortabil. Totuși preferau să fie zdruncinați pe niște șine probabil tot atât de nesigure pe cât păreau.

Făcu un gest imperceptibil din mână. Peisajul dispăru, lăsând loc unui pustiu negru de o adâncime necunoscută. Reveni la problemele funcției sale.

— Rupert Boyce este un personaj oarecum ciudat, răspunse Rashaverak. Din punct de vedere profesional, răspunde de animalele dintr-o zonă importantă a principalei rezervații africane. Este destul de eficient și pasionat de munca lui. Deoarece trebuie să supravegheze câteva mii de kilometri pătrați, posedă unul din cele cincisprezece vizoare panoramice pe care le-am împrumutat până acum, desigur cu măsurile de protecție respective. Întâmplător, este singurul cu facilități complexe de proiecție. A pledat convingător în vederea obținerii aparatului și de aceea i l-am acordat.

— Care i-au fost argumentele?

— Dorea să apară înaintea diferitelor animale sălbatice, pentru ca ele să se obișnuiască cu imaginea lui și să nu-l atace când avea să fie prezent fizic... Pledoaria a avut destul succes în privința animalelor care se bizuie mai mult pe vedere decât pe miros, deși s-ar putea ca, în cele din urmă, să pățească un accident. Bineînțeles, exista un alt motiv pentru care i-am împrumutat aparatul.

— L-a făcut mai cooperant?

— Exact. Inițial îl contactasem fiindcă posedă una din cele mai complete biblioteci din lume în domeniul parapsihologiei și altor subiecte conexe. Când i-am cerut să mi le împrumute, m-a refuzat politicos dar ferm, așa încât trebuia să-l vizitez. Până acum am citit cam jumătate din bibliotecă. A fost un chin îngrozitor...

— Bănuiesc. Ai găsit ceva prin tot gunoiul ăla?

— Da: unsprezece cazuri evidente de trecere parțială și douăzeci și șapte probabile. Totuși materialul este atât de selectiv încât nu poate fi utilizat în scopuri comparative. În plus, dovezile sunt pline de misticism: probabil principala aberație a minții umane.

— Ce crede Boyce despre asta?

— Pretinde că este lipsit de prejudecăți și sceptic, dar este clar că n-ar fi investit atât timp și efort în domeniul respectiv fără să aibă o credință subconștientă. I-am spus-o și a admis posibilitatea. I-ar plăcea să găsească o dovadă convingătoare. De aceea întreprinde mereu experimentele acestea, deși pretinde că sunt doar niște jocuri.

— Ești sigur că nu bănuiește că interesul tău nu este exclusiv scolastic?

— Absolut! În multe privințe, este obtuz și mărginit. Din motivul acesta, încercările sale de cercetare în domeniu par mai degrabă patetice. În privința lui nu trebuie luată nici o măsură specială.

— Înțeleg. Ce-i cu fata care a leșinat?

— Ea reprezintă personajul cel mai important. Mai mult ca sigur, Jean Morrel a fost canalul prin care a sosit informația. Are însă vârsta de douăzeci și șase de ani. Considerând experiența noastră anterioară, e prea bătrână ca să fie ea însăși un Prim Contact. Deci este vorba de cineva aflat în strânsă legătură cu ea. Concluzia este evidentă. Nu mai avem mult de așteptat. Trebuie transferată în Categoria Purpuriu: femeia aceasta ar putea fi cea mai importantă ființă omenească în viață.

— Voi avea eu grijă. Ce-i cu tânărul care a pus întrebarea? A fost o simplă curiozitate, sau avea alt motiv?

— A ajuns acolo întâmplător— sora lui se măritase cu Rupert Boyce. Până atunci nu mai întâlnise nici unul din oaspeți. Sunt convins că întrebarea n-a fost premeditată, ci inspirată de condițiile neobișnuite și probabil de prezența mea. Considerând acești factori, nu-i deloc surprinzător că a acționat astfel. Interesul lui principal îl constituie astronomică: este secretarul grupului de călătorii spațiale al Universității Cape Town și în mod vădit intenționează să-și dedice viața studierii acestui domeniu.

— Cariera lui ar putea fi interesantă. Deocamdată cum crezi că va acționa?

— Fără îndoială, atunci când i se va ivi prilejul, va face unele verificări. Nu există încă nici o modalitate de a dovedi exactitatea informației aflate și, datorită provenienței speciale, este greu de crezut că o va face publică. Chiar dacă o va face, ne va afecta în vreun fel?

— Am evaluat ambele variante, răspunse Karellen. Deși în Directive este interzisă dezvăluirea bazei, informația nu poate fi utilizată împotriva noastră.

— De acord. Rodricks deține o informație al cărei adevăr este îndoielnic și lipsit de valoare.

— Așa se pare, aprobă Administratorul. Totuși să nu fim chiar atât de siguri. Ființele omenești sunt extrem de ingenioase și adesea foarte perseverente. Nu-i bine să le subapreciem, iar cariera domnului Rodricks va fi interesant de urmărit. O să mă mai gândesc la asta.

Rupert Boyce nu ajunsese niciodată la miezul problemei. După ce musafirii plecară, mai gălăgioși ca de obicei, strânse gânditor măsura. Ușoara amețelă alcoolică îl împiedica să analizeze în profunzime cele întâmplate și chiar faptele în sine erau puțin neclare. Avea ideea vagă că se petrecuse ceva important, care-i scăpase însă, și se întrebă dacă trebuia să discute cu Rashaverak despre acest lucru. Apoi decise că ar fi fost lipsit de tact. De fapt, cumnatul său stărnise necazul și Rupert se simți puțin neliniștit în privința tânărului. Totuși, fusese vina lui Jan? De fapt, putea fi vorba de vina cuiva? Destul de abătut, își aminti că el inițiasese experimentul. Hotărî, cu destul succes, să uite întreaga întâmplare.

Poate că ar fi putut face ceva, dacă s-ar fi găsit ultima pagină din carnetul lui Ruth, dar se părea că acesta dispăruse în confuzia din final. Jan pretindea că n-o luase el și... ei bine, cu greu îl puteai acuza pe Rashaverak. De asemenea, nimeni nu-și mai amintea cu exactitate ce indicase discul, decât doar că părea să fie ceva lipsit de sens.

Pe moment, persoana cea mai afectată fusese George Greggson. Nu putea uita spaima din clipa când Jean îi leșinase în brațe. În momentul acela, neajutorarea ei bruscă o transformase dintr-un companion amuzant într-o făptură tandră și afectuoasă. Din timpuri imemorabile, femeile leșinaseră — nu întotdeauna nepremeditat — și, invariabil, bărbații răspunseseră în modul dorit. Prăbușirea ei fusese complet spontană, dar nici dacă ar fi plănuit-o nu putea sosi într-un moment mai potrivit. Ulterior, George își dădu seama că în momentul acela luase una din cele mai importante hotărâri din viața lui. În mod clar, în ciuda ideilor și prietenilor bizari, Jean era fata care conta pentru el. George n-avea intenția să le abandoneze definitiv pe Naomi, sau Joy, sau Elsa, sau... *cum* o chema? Denise; totuși sosise timpul pentru ceva permanent. Era sigur că Jean avea să fie de acord, pentru că sentimentele ei fuseseră de la început destul de evidente.

Îndărătul deciziei se găsea un alt factor, de care bărbatul nu era conștient. Ședința de spiritism îi fisurase disprețul și scepticismul față de preocupările lui Jean. N-ar fi

recunoscut nicicând, dar acesta era adevărul și înlăturase ultima barieră dintre ei.

O privi pe față, zăcând palidă, însă liniștită în fotoliul aerocarului. Dedesubt se zărea beznă, deasupra stele. George n-avea habar unde se afla, însă nici nu-l interesa. *Asta* era treaba pilotului automat, care-i purta spre casă, până unde mai aveau, după indicația bordului, cincizeci și șapte de minute.

Jean îi zâmbi și-și retrase mâna din palma lui.

— Lasă-mă să-mi restabilesc circulația, făcu ea masându-și degetele. Aș vrea să mă crezi când îți spun că acum mă simt perfect.

— Atunci ce crezi că s-a întâmplat? Trebuie să-ți amintești *ceva*...

— Nu, absolut nimic. L-am auzit pe Jan întrebând, apoi îmi aduc aminte că toți tipau în jurul meu. Sunt sigură că a fost un fel de transă. De fapt...

Se opri, apoi hotărî să nu-i spună lui George că așa ceva i se mai întâmplase. Știa ce credea bărbatul despre lucrurile acelea și nu voia să-l irite și probabil să-l îndepărteze definitiv.

— De fapt... ce? întrebă scenograful.

— Nimic. Mă întreb ce-o fi gândit Overlordul despre ședință. Probabil că i-am oferit mai mult material decât solicitase.

Se înfioră ușor și ochii i se înnoiră.

— Mi-e teamă de Overlorzi, George. Nu vreau să spun că sunt răi, sau altă prostie de felul ăsta. Sunt convinsă că ne doresc binele și fac ceea ce consideră că este cel mai bine pentru noi. Mă întreb doar care sunt adevăratele lor planuri?

George se foi neliniștit.

— Oamenii întreabă *asta* încă de la apariția lor, zise el. Ne vor spune atunci când ne vor considera pregătiți și, sincer să fiu, nu sunt curios. În plus, am lucruri mai importante de făcut.

Se întoarse către față și-i luă mâinile într-ale sale.

— Ce-ar fi să mergem mâine la Arhive și să semnăm un contract pentru... să zicem cinci ani?

Jean îl privi cu atenție și decise că-i plăcea ceea ce vedea.

— Să zicem zece, propuse ea.

Jan își aprecie timpul disponibil. Nu-l zorea nimeni și dorea să se gândească atent. Parcă se temea să verifice și să distrugă atât de repede speranța fantastică ce-i încolțise în minte. Cât timp nu era sigur, putea măcar să viseze.

De altfel, înainte de a întreprinde orice acțiune, trebuia să viziteze biblioteca Observatorului. Bibliotecara îl cunoștea bine, atât pe el cât și preocupările sale, și fără îndoială nu urma să fie surprinsă de cerere. Probabil nu însemna mare lucru, dar Jan nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Peste o săptămână, avea să fie o ocazie mai bună. Devenise extrem de prudent, știa acest lucru, însă adăuga acțiunii un pic suspans. În plus, se temea de ridicol în aceeași măsură ca de orice acțiune întreprinsă de Overlorzi pentru a-l opri. Dacă urmărirea ceva care părea o absurditate, atunci nimeni nu mai trebuia să afle.

Avea un pretext perfect pentru a merge la Londra: aranjamentele fuseseră făcute cu săptămâni în urmă. Deși prea tânăr și lipsit de experiență pentru a fi delegat, el era unul din cei trei studenți observatori la congresul Uniunii Astronomice Internaționale. Ar fi fost păcat să scape prilejul, deoarece nu mai vizitase Londra din copilărie.

Știa că aveau să-l intereseze foarte puține din zecile de comunicări ce urmau să fie făcute la UAI, chiar dacă le-ar fi înțeles. Ca orice participant la un congres științific, urma să asiste la lucrările ce păreau interesante, petrecându-și restul timpului discutând cu participanții entuziaști sau cu simplii spectatori.

În ultimii cincizeci de ani, Londra se schimbaseră enorm. Acum era locuită de nici două milioane de oameni și de o sută de ori mai mulți roboți. Nu mai era un port celebru deoarece, fiecare țară fabricând tot ceea ce avea nevoie, structura comerțului mondial se modificase. Unele țări continuau să producă anumite bunuri de excepție, dar acestea erau transportate pe calea aerului până la destinație. Rutele comerciale, altădată convergând spre marile porturi, iar mai târziu spre aeroporturi, se dispersaseră în cele din urmă într-o pânză complicată de păianjen, care acoperea lumea întreagă, fără noduri principale.

Totuși unele lucruri nu se schimbaseră. Londra rămăsese un centru administrativ și cultural. Din acest punct de vedere, n-o întrecea nici o capitală europeană, nici chiar Parisul, care pretindea acest lucru. Un londonez de acum o sută de ani ar fi constatat că centrul orașului era aproape neschimbat. Peste Tamisa se arcuiau poduri noi, dar în aceleași locuri. Gările uriașe și mohorâte dispăruseră, surghiunite la periferii. Parlamentul rămăsese, ochiul lui Nelson privea în josul Whitehall-ului și cupola catedralei St. Paul se ridica deasupra lui Ludgate Hill, cu toate că acum existau clădiri mai înalte, amenințându-i semeția.

Iar garda continua să se schimbe în fața Palatului Buckingham.

Toate acestea, își spuse Jan, puteau să mai aștepte. Începuse vacanța, iar el fusese cazat împreună cu cei doi colegi într-unul din căminele universității. Nici Bloomsbury nu-

și schimbase specificul în ultimul secol; continua să fie un cartier de hoteluri și pensiuni, deși nu se mai înghesuiau și nici nu mai alcătuiau șiruri nesfârșite și identice de clădiri din cărămidă înnegrită de funingine.

Ocazia se ivi abia în a doua zi a congresului. Comunicările principale se țineau în sala mare a Centrului științific, nu departe de Concert Hali, care contribuise din plin la transformarea Londrei în metropola muzicală a lumii. Jan dorea să audieze comunicările din prima zi, despre care se spunea că aveau să răstoarne complet teoria actuală despre formarea planetelor.

Poate că așa era, însă nu pierdu nimic interesant plecând imediat după pauză. Se grăbi spre secretariat, ca să găsească sălile dorite.

Niște funcționari glumeți așezaseră Societatea Astronomică Regală la ultimul etaj al clădirii, gest apreciat de membrii Consiliului deoarece le oferea o priveliște magnifică asupra Tamisei și nordului orașului. Părea pustiu, dar Jan, strângând în palmă legitimația de membru ca pe un pașaport, găsi cu ușurință biblioteca.

Avu nevoie de aproape o oră până descoperi ceea ce îi trebuia și până învăță modul de folosire al uriașului catalog stelar, cu milioanele lui de date. Tremura ușor pe măsură ce se apropia de țintă și se bucură că în preajmă nu era nimeni care să-i remarce nervozitatea.

Așeză catalogul la locul lui și rămase o vreme nemișcat, privind în gol. Apoi porni încet pe coridoarele tăcute, trecu de secretariat (acum se găsea cineva acolo, despachetând colete cu cărți) și coborî scările. Evitase liftul, dorind să fie singur. Inițial avusese de gând să mai audieze o comunicare, dar acum asta nu mai reprezenta ceva important.

Gândurile continuau să-i fie învălmășite când se îndreptă spre parapet și privi drumul lipsit de grabă al Tamisei către mare. Lucrurile aflate ar fi fost greu de acceptat de orice individ deținând educația lui științifică. Nu putea fi niciodată sigur de adevărul lor, deși probabilitatea era covârșitoare. Mergând încet de-a lungul parapetului, recapitula faptele.

Unu: nici unul dintre invitații la petrecerea lui Rupert nu putea ști că Jan avea să pună întrebarea aceea. Nici el nu știuse; fusese o reacție spontană înaintea circumstanțelor. Deci nimeni nu-și putuse pregăti din timp un răspuns.

Doi: probabil că NGS 549672 nu însemna nimic pentru cineva nefamiliarizat cu astronomia. Deși marele catalog "National Geographic Survey" fusese completat cu cincizeci de ani în urmă, existența lui era cunoscută doar de câteva mii de specialiști. Și alegând aleatoriu un număr din el, nimeni nu putea preciza poziția stelei respective pe cer.

Dar, și aceasta era Trei — ceea ce aflase acum — steluța nesemnificativă cunoscută drept NGS 549672 se găsea acolo unde trebuia, în mijlocul constelației Carena, la capătul dărei strălucitoare, zărită de Jan însuși cu câteva nopți în urmă, ieșind din Sistemul Solar și îndreptându-se către adâncurile spațiului.

Orice coincidență era imposibilă. NGS 549672 *trebuia* să fie baza Overlorzilor. Recunoașterea faptului spulbera însă toate ideile binecunoscute lui, referitoare la metoda științifică. Foarte bine, să fie spulberate! Trebuia să accepte că, cumva, experimentul fantastic al lui Rupert accesase o sursă deocamdată necunoscută de cunoștințe.

Rashaverak? Părea explicația cea mai probabilă. Overlordul nu fusese în cerc, dar asta nu era important. Totuși pe Jan nu-l preocupa mecanismul parafizicii; îl interesa doar să utilizeze rezultatul.

Se cunoșteau prea puține lucruri despre NGS 549672; nu exista ceva care s-o distingă dintr-un milion de alte stele. Catalogul oferea magnitudinea, coordonatele și tipul spectral. Jan mai avea puțin de cercetat și doar câteva calcule de făcut; după aceea urma să știe, cel puțin aproximativ, la ce distanță față de Pământ se găsea lumea Overlorzilor.

Tânărul zămbi larg, întorcând privirea de la Tamisa la fațada alb-scânteietoare a Centrului științific. Știința însemna putere, iar el era singurul om de pe Pământ care cunoștea originea Overlorzilor. Nu știa deocamdată cum avea să folosească acest lucru; urma să rămână în mintea lui, așteptându-și momentul.

Capitolul zece

Rasa umană continua să trândăvească în lungă și însoțită după-amiază a păcii și prosperității. Avea să mai existe vreo iarnă? Părea puțin probabil. Epoca rațiunii, prematur proslăvită de conducătorii Revoluției Franceze cu două veacuri și jumătate în urmă, sosise acum cu adevărat. De data aceasta nu putea fi nici o greșeală.

Existau desigur și neajunsuri, dar erau acceptate ca atare. Trebuia să fii foarte bătrân ca să-ți dai seama că ziarele tipărite prin fax în fiecare locuință erau destul de banale. Dispăruseră crizele economice, altădată atrăgând titluri cu litere de-o șchioapă. Nu mai existau crime misterioase, derutând poliția și provocând într-un milion de inimi indignarea morală, care adeseori era de fapt invidie înăbușită. Delictelor actuale nu mai erau câtuși de puțin misterioase; ajungea să reglezi un ecran — și infracțiunea se derula ca un film. La început, existența unor astfel de instrumente crease panică chiar printre cei ce respectau legea. Reacția respectivă nu fusese anticipată de Overlorzi, care stăpâneau multe — dar nu toate — dintre subtilitățile psihologiei umane. A fost necesar să se explice în repe-

tate rânduri că nici un Tom Degețel n-avea să-și poată spiona confrății, iar puținele instrumente date pe mâinile omului urmau să se găsească sub un control strict. De exemplu, vizorul lui Rupert Boyce nu putea opera în afara limitelor rezervației, așa încât el și cu Maia erau singurele persoane din raza de acțiune a aparatului.

Ziarele ignorau puținele delictе cu adevărat serioase. La urma urmelor, oamenii binecrescuți nu se deranjează să citească despre gafele sociale ale altora.

Săptămâna medie de lucru avea acum douăzeci de ore, însă acestea nu erau sinecură. Rămăsese puțină muncă de rutină, de natură mecanică. Mințile oamenilor erau prea importante pentru a fi irosite cu sarcini ce puteau fi îndeplinite de câteva mii de tranzistoare, niște celule fotoelectrice și un metru cub de cipuri. Existau uzine care funcționau săptămâni întregi fără să fie vizitate de o singură ființă umană. Oamenii interveneau în situații speciale, în luarea deciziilor sau în proiectarea unor unități noi. Restul îl îndeplineau roboții.

Cu un veac în urmă, existența unui timp liber practic nelimitat ar fi ridicat probleme uriașe. Educația evitase cele mai multe asemenea probleme, deoarece un spirit cultivat este asigurat împotriva plictiselii. Standardul general de cultură se găsea la un nivel care altădată ar fi părut fantastic. Nu exista nici o dovadă a creșterii inteligenței rasei omenești dar, pentru întâia oară, fiecare deținea toate posibilitățile de a-și folosi creierul în mod complet.

Cei mai mulți pământeni dețineaau două locuințe în regiuni relativ opuse ale globului. Odată cu "deschiderea" zonelor polare, un procent însemnat al omenirii migra din Arctica în Antarctica la intervale de șase luni, căutând verile polare, lungi și fără nopți. Alții plecau în deșerturi, pe munți sau chiar în oceane. Pe planetă nu exista un singur loc care să nu poată fi utilat, confortabil, de știință și tehnologie.

Unele dintre locurile mai excentrice ofereau puținele știri senzaționale. Accidente se petrec chiar și în societatea cea mai ordonată. Poate era un semn bun faptul că oamenii simțeau că merită să riști și, ocazional să-ți rupi gâtul, de dragul unei cabane aciuatе sub Everest, sau ca să privești prin perdeaua de stropi a cascadei Victoria. Drept urmare, mereu, cineva era salvat de undeva. Devenise un fel de joc, aproape un sport planetar.

Oamenii puteau să-și irosească vremea cu astfel de lucruri pentru că aveau la dispoziție atât timp, cât și bani. Desființarea forțelor armate aproape dublase venitul mondial, iar creșterea producției făcuse restul. În concluzie, nivelul de trai al omului din secolul douăzeci și unu nu se putea compara cu cel al oricărui dintre predecesorii săi. Totul ajunsese atât de ieftin încât necesitățile stricte erau gratuite, fiind furnizate de servicii publice, cum fuseseră cândva mijloacele de comunicație, iluminatul public și canalizarea. Orice individ putea călători oriunde dorea, sau mânca orice poftea, fără nici un ban. Își câștigase acest drept, fiind membru producător al comunității.

Evident, existau și trântori, dar numărul celor hotărâți să-și petreacă viața în completă lenevie este mai mic decât se apreciază de obicei. Suportarea unor asemenea paraziți constituia o sarcină mult mai facilă decât întreținerea armatei de funcționari, vânzători, casieri și alții a căror principală funcție fusese de a transfera banii între oameni.

Se calculase că aproape un sfert din activitățile generale ale rasei umane îl reprezentau diferitele sporturi, începând cu cele sedentare, ca șahul, și terminând cu cele foarte riscante, ca schiatul pe pantele foarte abrupte ale munților. De aceea, dispariția sportivilor profesioniști reprezentase un efect neașteptat. Existau prea mulți amatori excepționali, iar condițiile economice duseseră la perimarea sistemului profesionist.

După sport, activitatea cea mai dezvoltată era cea de agrement. Timp de peste o sută de ani, fuseseră oameni care credeau că Hollywood-ul era centrul lumii. Acum puteau susține afirmația aceasta, deși majoritatea producțiilor anilor 2050 ar fi înălțat multe sprâncene nedumerite, în 1950. Progresul era prezent și aici; încasările nu mai reprezentau un indicator absolut.

Totuși, dincolo de distracțiile și divertismentele unei planete ce semăna tot mai mult cu un vast teren de joacă, existau persoane care mai găseau timp să repete o străveche întrebare rămasă fără răspuns:

"Și de aici, încotro?"

Capitolul unsprezece

Jan se rezemă de elefant, lăsându-și palmele pe pielea aspră aidoa scoarței de copac. Privi trompa uriașă și fildeșii curbați, încântat de dibăcia celui care-l împăiasе. Ce ființe stranii, se întrebă el, din ce lumi neștiute, vor privi într-o bună zi emisarul acela pământean?

— Câte animale ați trimis Overlorzilor? îl întrebă pe Rupert.

— Cel puțin cincizeci, deși asta-i cel mai mare. E magnific, nu-i așa? Până acum au fost doar fluturi, șerpi, maimuțe... chestii de-astea. Deși anul trecut a fost și un hipopotam.

— Pare o idee morbidă, zâmbi răutăcios Jan, dar presupun că au deja în colecție un grup frumos împăiat de *Homo Sapiens*. Mă întreb cine au fost fericiții?

— Ai probabil dreptate, rosti Rupert indiferent. Ar fi fost ușor de aranjat prin spitale.

— Ce s-ar întâmpla, continuă Jan gânditor, dacă s-ar oferi cineva, voluntar, ca specimen *viu*? Presupunând bineînțeles că i s-ar garanta întoarcerea.

Rupert râse, deși cu simpatie.

— Este o ofertă? Să i-o transmit lui Rashaverak?

Pentru o clipă, tânărul reflectă serios, apoi scutură din cap.

— Ăăăă, nu... Mă gândeam cu glas tare. Cu siguranță că m-ar refuza. Apropo, te mai vezi cu el?

— M-a căutat acum șase săptămâni. A găsit o carte pe care o urmăream de multă vreme. Drăguț din partea lui.

Jan ocoli încet monstrul împăiat, admirând talentul care-l încremenise pe vecie în clipa aceea de maximă vigoare.

— Ai aflat ce căuta? întrebă el. Personal, mi se pare greu de alăturat știința Overlorzilor cu interesul pentru ocultism.

Rupert îl privi suspicios, întrebându-se dacă nu cumva cumnatul său își bătea joc de el.

— Explicația lui părea plauzibilă. Ca antropolog, era interesat de orice aspect al culturii noastre. Amintește-ți: ei au avut mult timp la dispoziție. Din punctul de vedere al detaliilor, Overlorzii cunosc mai multe decât oricare cercetător uman. Parcurgerea bibliotecii mele n-a însemnat un efort deosebit pentru resursele lui Rashy.

Poate că acela era realmente adevărul, totuși Jan nu se simțea convins. Uneori se gândea să-i destăinuie lui Rupert secretul său, dar îl oprea prudența lui innăscută. Poate că atunci când avea să-și întâlnească prietenul Overlord, cumnatul lui ar fi scăpat vreo aluzie — tentația era prea mare.

— Întâmplător, făcu Rupert schimbând brusc subiectul, dacă ți se pare mare lucru, ar trebui să vezi oferta lui Sullivan. A promis că le va livra Overlorzilor cele mai mari animale de pe Pământ: cașalotul și calmarul. Vor fi împăiate într-o scenă de luptă. Ți dai seama ce spectacol!

Pentru o clipă, Jan nu răspunse. Ideea care-i venise era prea șocantă, prea fantastică pentru a fi luată în serios. Totuși, tocmai pentru că era atât de îndrăzneță, ar fi putut reuși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rupert neliniștit. Te-a lovit căldura? Jan se scutură, revenind la realitate.

— Nu, n-am nimic. Mă întrebam cum vor transporta Overlorzii un asemenea "pachețel"?

— Ah, unul dintre cargourile lor va coborî, se va deschide o trapă și coletele vor fi ridicate înăuntru.

— Exact așa mă gândeam și eu, încuviință tânărul.

Semăna cu cabina unei nave spațiale, fără a fi așa ceva. Cadrane și instrumente acopereau pereții; nu existau ferestre, doar un display mare în fața pilotului. Vehiculul putea transporta șase pasageri, dar în momentul acela Jan era singur.

Urmărea ecranul cu atenție, absorbind fiecare imagine a peisajului straniu și necunoscut ce-i trecea prin fața ochilor. Necunoscut — da, tot atât de necunoscut cât orice altceva ce putea întâlni dincolo de stele, dacă planul lui nebunesc avea să reușească. Intrase pe tărâmul unor creaturi de coșmar, devorându-se în beznă, nestingherite de la facerea lumii. Un tărâm deasupra căruia oamenii navigau de mii de ani, aflat la numai un kilometru sub carena corăbiilor; cu toate acestea, cu doar o sută de ani în urmă, cunoșteau despre el mai puține lucruri decât despre Lună.

Pilotul cobora spre imensitățile încă neexplorate ale Pacificului de Sud. Se călăuzea după semnalele emise de balizele de pe fundul oceanului. Continuau să fie tot atât de îndepărtați de acesta pe cât erau norii de suprafața Pământului.

Totuși nu se vedea mare lucru: videocamerele submarinului scrutau zadarnic apele. Tumultul produs de jeturile propulsoare speriaше probabil peștii mai mici; orice creatură ce s-ar fi apropiat pentru a investiga trebuia să fie suficient de mare încât să nu cunoască teama.

Cabina vibra sub acțiunea energiei care echilibra greutatea uriașă a apei de deasupra, menținând sfera de lumină și aer în interiorul căreia oamenii puteau trăi. Dacă energia s-ar fi oprit, își spuse Jan, aveau să rămână prizonierii unui sicriu metalic îngropat adânc în mărul oceanului.

— E momentul, vorbe pilotul.

Acționă câteva comenzi și submarinul se opri încetișor, pe măsură ce jeturile se stingeau. Plutea acum, menținându-și echilibrul aidoma unui aerostat.

Pilotul verifică poziția cu sonarul, apoi rosti:

— Înainte de a porni iarăși motoarele, să vedem dacă se aude ceva.

Difuzorul inundă cabina micuță cu un murmur continuu și infundat. Nu exista nici un sunet aparte pe care Jan să-l poată distinge de rest; doar un fundal permanent, contopind toate zgomotele singulare. Tânărul știa că în clipa aceea asculta discuțiile dintre miliardele de locuitori ai oceanului. Parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei păduri pulsând de

viață — numai că acolo ar fi recunoscut unele glasuri. Aici nici un fir nu putea fi izolat din țesătura sonoră. Era atât de străină, atât de îndepărtată de tot ce cunoscuse până atunci, încât își simți părul zbârlindu-se. Și totuși aceasta constituia o parte a lumii sale...

Țipătul traversă fundalul sonor aidoma unui fulger printre norii întunecați. Se destrămă repede într-o plângere tănguitoare, un bocet care se modula și apoi dispăru, fiind repetat peste o clipă de o sursă mult mai îndepărtată. Apoi izbucni un cor de strigăte, un vacarm ce-l determină pe pilot să reducă rapid volumul difuzorului.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost *asta*? găfâi Jan.

— Straniu, nu-i așa? Un banc de balene, la vreo zece kilometri depărtare. Știam că sunt pe aici și m-am gândit că ți-ar plăcea să le auzi.

Jan se înfioră.

— Și eu care crezusem întotdeauna că oceanul este tăcut! De ce sunt atât de gălăgioase?

— Bănuiesc că vorbesc între ele. Sullivan ți-ar putea spune — se zice chiar că poate recunoaște unii indivizi, deși eu nu cred. Hei, avem musafiri!

Pe ecran apăruse un pește cu maxilare incredibil de masive. Părea destul de mare, dar Jan nu cunoștea scara de amplificare a videocamerei și era greu de făcut o apreciere. De sub branhii îi atârna un tentacul lung, terminat printr-un organ necunoscut, în formă de clopot.

— Îl vedem în infraroșu, spuse pilotul. Uite-l și în lumină naturală.

Peștele dispăruse complet. Rămăsese numai tentaculul, strălucind fosforescent. Apoi, într-o clipă, silueta redeveni vizibilă, prinsă în cercul ei, de o rază de lumină.

— Este un pescar și aceea-i undița cu care prinde alți pești. Uluitor, nu-i așa? Nu înțeleg însă de ce momeala lui nu atrage și pești care l-ar putea înghiți *pe el*? În sfârșit... nu putem aștepta aici toată ziua. Să-l vezi cum fuge, când pornesc jeturile.

Cabina vibra iarăși și submarinul porni înainte. Peștele fosforescent își aprinse brusc toate luminile într-un semnal disperat de alarmă și dispăru ca un meteor în beznă abisului.

După alte douăzeci de minute de coborâre lentă, degetele invizibile ale scannerului anunțară primele impulsuri de pe fundul oceanului. La mare adâncime sub ei, se întindea un șir de coline scunde, cu coamele rotunjite. Neregularitățile, existente pesemne cândva, fuseseră de multă vreme erodate de curentul permanent al maselor de apă de deasupra. Curentul nu înceta niciodată, nici chiar aici, în mijlocul Pacificului, departe de marile estuare care înghițeau încet continentele. Curentul purta în el pantele măcinate ale Anzilor, corpurile miliardelor de ființe vii, pulberea meteoritălor ce rătăciseră prin spațiu pentru a-și afla odihna aici, în noaptea eternă, unde zăcea fundația viitoarelor țărâmurii.

Colinele rămăneau în urmă. Jan știa că ele reprezentau avanposturile unei câmpii întinse, situate la o adâncime prea mare pentru a apărea pe ecrane.

Submarinul își continua coborârea lină. Acum distingeau alte corpuri; datorită unghiului vizual, tânărul nu-și dădu seama imediat ce anume reprezentau. Apoi înțelese că în mijlocul câmpiei se înălța un munte.

Imaginea se limpezea treptat; de la distanța aceea, scanerul funcționa perfect și detaliile erau atât de distincte încât imaginea părea formată de unde luminoase. Jan putea vedea peștii ciudați urmărindu-se printre bolovani. La un moment dat, o creatură cu aspect înspăimântător și falci uriașe înotă pe lângă o fisură pe jumătate năruită. Cu o mișcare prea rapidă pentru a fi sesizată de ochiul omenesc, un tentacul lung țâșni din fisură și trase în beznă peștele zbătându-se.

— Aproape am ajuns, spuse pilotul. Peste câteva clipe, poți vedea laboratorul.

Treceau încet deasupra unei creste stâncoase; câmpia de sub ei începuse să se zărească și Jan estimă că se găseau la câteva sute de metri deasupra fundului. După aceea văzu, cam la un kilometru în față, o îngrămădire de sfere cocoțate pe tripoduri, legate laolaltă prin tuburi. Semănau perfect cu rezervoarele unei uzine chimice și într-adevăr fuseseră proiectate pe aceleași principii fundamentale. Singura diferență era faptul că acolo presiunile la care trebuiau să reziste se exercitau *din afară*, nu dinăuntru.

— Ce-i asta? izbucni brusc Jan.

Arată cu un deget tremurător sfera cea mai apropiată. Liniile ciudate de pe suprafața ei se dovedeau o rețea de tentacule gigantice. Cu cât submarinul se apropia, cu atât vedea mai bine că tentaculele se terminau într-o masă uriașă, carnoasă, în care se distingeau doi ochi enormi.

— Probabil Lucifer, rosti pilotul indiferent. Pesemne că-l hrănește cineva.

Apăsă o tastă și se aplecă peste pupitrul de comandă.

— S. 2 către Laborator. Ne apropiem. Goniți copilașul.

— Laboratorul către S. 2, veni prompt răspunsul. Faceți contactul. Lucey va pleca imediat.

Peretii curbați din metal începuseră să acopere ecranul. Jan zări o ultimă imagine a unui tentacul uriaș, plin de ventuze, retrăgându-se la apropierea lor. Se auziră un zângănit surd și o serie de scrâșnituri, în vreme ce clamele căutau punctele de contact de pe chepengul oval al submarinului. Peste câteva clipe, vehiculul era fixat de peretele bazei, cele două chepenguri fuseseră conectate și pasagerii se îndreptară către ecluză. Se aprinse semnalul PRESIUNI EGALE, chepengurile se desfăcură și calea spre Laboratorul

Suboceanic Unu se deschise.

Jan îl găsi pe profesorul Sullivan într-o cămăruță dezordonată, părând că slujește simultan ca birou, atelier și laborator. Profesorul privea cu un microscop în interiorul unui obiect asemănător unei bombe miniaturale. Era probabil o capsulă de presiune înaltă, conținând un specimen al vieții submarine ce înota fericit în condițiile sale obișnuite, de câteva tone pe centimetru pătrat.

— Hei, făcu Sullivan. Ce mai face Rupert? Și cu ce te putem ajuta?

— Rupert este bine, răspunse tânărul. Îți transmite salutări și spune că i-ar face plăcere să te viziteze, dacă n-ar suferi de claustrofobie.

— Atunci realmente nu i-ar plăcea aici, cu cinci kilometri de apă deasupra. Apropo, tu te simți bine?

— Nu mai rău decât într-un stratoreactor, înălță Jan din umeri. În ambele cazuri, dacă se defectează ceva, rezultatul este identic.

— Perfect adevărat, dar surprinzător cât de puțini oameni înțeleg asta.

Sullivan se juca cu microscopul, apoi privi întrebător spre musafirul său.

— Mi-ar face plăcere să-ți arăt baza noastră, spuse el, dar trebuie să recunosc că am rămas puțin surprins când Rupert mi-a transmis rugămintea ta. N-am putut înțelege de ce un fanatic al spațiului ar fi interesat de cercetările noastre. Nu te îndrepti în direcția greșită? Chicoti amuzat: Personal, n-am priceput de ce te-ai grăbit să vii aici. Vor trece câteva sute de ani până vom cartografia tot oceanul.

Jan inspiră adânc. Era mulțumit că Sullivan deschisese discuția, deoarece îi ușurase considerabil misiunea. În ciuda ironiilor ihtiologului, cei doi bărbați aveau multe lucruri în comun. N-avea să fie greu să înfiripeze o punte, să câștige simpatia și ajutorul lui Sullivan. Acesta era un om cu imaginație, altfel n-ar fi ajuns niciodată în lumea aceea subacvatică. Trebuia totuși să fie prudent, deoarece rugămintea lui era, folosind un eufemism, oarecum neobișnuită.

Ceva îi dădea încredere: chiar dacă Sullivan refuza să coopereze, cu siguranță n-avea să destăinuie nimănui secretul lui Jan. Iar acolo, în biroul micuț din adâncurile Pacificului, nu exista pericolul ca Overlorzii, oricâte puteri ar fi avut, să le poată asculta discuția.

— Professore Sullivan, începu el, cum te-ai simți dacă oceanul te-ar atrage, dar Overlorzii ți-ar interzice să te apropii de el?

— Fără îndoială, extrem de nemulțumit.

— Sunt convins. Să presupunem că într-o bună zi ai avea șansa de a-ți atinge visul fără ca ei să știe. Ce-ai face? Ai profita de ocazie?

Sullivan nu ezită.

— Bineînțeles.

L-am prins! gândi Jan. Acum nu mai poate da înapoi, doar dacă nu-i este teamă de Overlorzi. Și mă îndoiesc că Sullivan se teme de ceva. Se aplecă înainte și se pregăti să-și expună cazul.

Profesorul Sullivan nu era însă greu de cap. Înainte ca Jan să poată vorbi, buzele i se răsfrânsă într-un zâmbet sardonice.

— Deci *asta-i* jocul? șopti el. Foarte, foarte interesant. Acum, dă-i drumul și spune cum te-aș putea ajuta.

Capitolul doisprezece

Într-o epocă anterioară, profesorul Sullivan ar fi fost considerat un lux costisitor. Acțiunile sale costau tot atât de mult cât un război la scară redusă; într-adevăr, putea fi asemănat cu un general conducând o campanie continuă împotriva unui dușman care nu cunoștea odihna. Dușmanul lui era oceanul, aliat cu frigul, întunericul și, în primul rând, presiunea. Profesorul Sullivan deținea de partea lui talentul și inteligența inginerescă. Câștigase multe victorii, dar oceanul era răbdător: putea aștepta. Sullivan știa că, într-o bună zi, el avea să greșească. Era cel puțin consolată că n-avea să moară înecat. Moartea lui urma să fie mult mai rapidă.

Refuzase să-și asume vreun angajament față de Jan, însă știa de-acum răspunsul. I se oferea ocazia unei experiențe extrem de interesante. Din păcate, n-avea să-i afle niciodată rezultatul; dar așa ceva se întâmpla frecvent în cercetarea științifică și chiar el inițiasă programe ce urmau să se încheie peste câteva decenii.

Profesorul era un bărbat curajos și inteligent dar, analizându-și cariera, își dădea seama că nu avusese parte de gloria aceea care păstrează peste veacuri numele unui savant. Acum se ivise ocazia, total neașteptată și cu atât mai atrăgătoare, de a intra cu adevărat în manualele de istorie. Nu era o ambiție pe care s-o fi recunoscut vreodată și, ca să fim dreپți, l-ar fi ajutat pe Jan chiar dacă aportul lui avea să rămână necunoscut.

Jan însă cântărea din nou lucrurile. Inerția ideii sale îl adusese până acolo aproape fără nici un efort. Verificase unele detalii, totuși nu întreprinsese nici un pas pentru a

transforma visul în realitate. Peste câteva zile însă trebuia să decidă. Dacă profesorul Sullivan era de acord să coopereze, n-avea cum să mai dea înapoi. Trebuia să înfrunte viitorul, cu toate necunoscutele lui.

Ceea ce l-a decis în cele din urmă a fost gândul că dacă pierdea ocazia aceea incredibilă, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Restul vieții sale urma să fie petrecut în regrete zadarnice — și nimic nu era mai rău decât așa ceva.

Răspunsul lui Sullivan sosi după câteva ore și atunci știu că zarurile fuseseră aruncate. Încet, pentru că avea încă destul timp la dispoziție, începu să-și încheie treburile.

"Dragă Maia", începea scrisoarea, "ceea ce urmează va fi pentru tine, ca să zic așa, o mare surpriză. Când vei citi scrisoarea aceasta, eu n-o să mai fiu pe Pământ. Asta nu înseamnă că am plecat pe Lună, așa cum au făcut-o atâția alții. Nu, voi fi în drum spre planeta Overlorzilor. Voi fi primul om care a părăsit Sistemul Solar.

Am dat scrisoarea unui prieten care mă ajută; el o va păstra până când va ști că planul mi-a reușit, cel puțin în prima lui fază, și că este prea târziu ca Overlorzii să mai poată interveni. Voi fi atât de departe, călătorind cu o asemenea viteză, încât mă îndoiesc că voi putea fi ajuns de un ordin de întoarcere. Chiar așa fiind, pare de necrezut ca nava să revină pe Pământ. Nu mă consider o persoană atât de importantă.

Pentru început, să-ți explic ce m-a determinat să ajung aici. Știi că m-a preocupat dintotdeauna zborul spațial și m-am simțit permanent frustrat, deoarece nu ni s-a permis să călătorim pe alte planete sau să aflăm ceva despre civilizația Overlorzilor. Dacă n-ar fi fost intervenția lor, poate că până acum am fi ajuns pe Marte sau Venus. Recunosc: tot atât de probabilă ar fi fost și autodistrugerea cu bombe cu cobalt sau alte arme inventate în secolul douăzeci. Totuși uneori visez că am fi avut șansa să stăm pe picioarele noastre.

Probabil că Overlorzii au motivele lor să ne țină în creșă și pesemne sunt niște motive excelente. Dar chiar dacă le-aș fi cunoscut, nu cred că mi-ar fi schimbat prea mult ideile sau acțiunile.

Totul a început la petrecerea lui Rupert... (El nu știe asta, dar am ajuns aici grație lui.) Mai ții minte ședința aia aiurită de spiritism pe care a aranjat-o și care s-a încheiat când fata aceea — i-am uitat numele — a leșinat? Eu întrebam care este steaua Overlorzilor, iar răspunsul a fost «NGS 549672». Nu așteptam un răspuns, de aceea am tratat toată afacerea ca pe o glumă. Dar când mi-am dat seama că numărul respectiv figura într-un catalog stelar, m-am hotărât să-l caut. Am aflat că steaua se găsea în constelația Carena, iar unul dintre puținele lucruri pe care *le cunoaștem* despre Overlorzi este faptul că ei vin dintr-acolo.

Nu pretind că înțeleg cum ne-a parvenit informația. I-a citit cineva gândurile lui Rashaverak? Chiar în ipoteza aceasta, e greu de bănuir că el cunoștea cifra de referință a soarelui său, corespunzătoare cataloagelor noastre. Misterul este absolut și-l las pentru rezolvare celor ca Rupert, dacă vor reuși!

Datorită observațiilor noastre, știm multe lucruri despre viteza navelor Overlorzilor. Ele părăsesc Sistemul Solar cu o asemenea accelerație încât se apropie de viteza luminii, în mai puțin de o oră. Asta înseamnă că extraterestrii posedă o propulsie ce acționează în mod egal asupra fiecărui atom al navelor, astfel încât ceea ce există la bord nu este zdrobit instantaneu. Mă întreb de ce folosesc asemenea accelerații uriașe, când au atâta spațiu la dispoziție și ar putea accelera într-un timp mult mai lung. Teoria mea este că izbutesc să capteze câmpurile energetice din jurul stelelor, de aceea trebuie să execute opririle și pornirile cât mai aproape de stea. Dar asta-i cam totul...

Lucrul cel mai important este că știu acum cât de departe trebuie să călătorească și astfel pot exprima durata drumului. NGS 549672 e situată la patruzeci de ani-lumină de Pământ. Navele Overlorzilor ating peste 99 la sută din viteza luminii, deci călătoria va dura în jur de patruzeci de ani din timpul nostru. *Timpul nostru*; aici e toată șmecheria.

După cum poate știi, în apropierea vitezei luminii, se petrec lucruri ciudate. Timpul însuși curge cu o viteză diferită — mai încet — iar câteva luni scurse pe Pământ echivalează doar cu câteva zile pe navele Overlorzilor. Efectul acesta este fundamental și a fost postulat de marele Einstein cu o sută de ani în urmă.

Am făcut unele calcule, bazându-mă pe ceea ce cunoșteam despre Propulsia Stelară și pe câteva aplicații bine știute ale teoriei relativității. Din punctul de vedere al unui pasager într-o navă a Overlorzilor, călătoria spre NGS 549672 nu va dura *mai mult de două luni*, chiar dacă pe Pământ vor trece patruzeci de ani. Știu că pare un paradox, dar dacă poate fi vreo consolare, el a uluit mințile cele mai luminate ale omenirii, din momentul enunțării lui de către Einstein.

Poate că următorul exemplu îți va explica mai clar ceea ce se întâmplă: dacă Overlorzii mă vor trimite *imediat* înapoi pe Pământ, voi ajunge acasă îmbătrânit numai cu patru luni. Dar în vremea aceasta, pe Pământ vor fi trecut optzeci de ani. De aceea, înțelegi, Maia, orice s-ar întâmpla, scrisoarea aceasta este de adio...

După cum știi și tu, aveam puține legături care să mă rețină aici, așa încât pot pleca liniștit. Nu i-am spus încă mamei; ar deveni isterică și nu pot suporta asta. Este mai bine așa. Deși am căutat să mă apropiu de ea după moartea tatei... În sfârșit, n-are rost să reiau toată povestea!

Mi-am terminat studiile și am anunțat autoritățile că din motive familiale mă stabilesc în Europa. Totul a fost aranjat și n-ai nici un motiv de îngrijorare.

Cred că deja mă crezi nebun, deoarece pare imposibil ca un om să ajungă pe o navă a Overlorzilor. Totuși am găsit o cale. Am șansa care s-ar putea să fie unică, pentru că sunt convins: Karellen nu face aceeași greșeală de două ori. Cunoști legenda calului de lemn cu care soldații greci au intrat în Troia? În Vechiul Testament există o istorie și mai potrivită..."

— Oricum vei sta mult mai confortabil decât Iona, spuse Sullivan. Nu există nici o dovadă că el ar fi avut lumină electrică sau instalații sanitare. Vei avea însă nevoie de multe provizii și vād că ți-ai luat și oxigen. Într-un spațiu atât de mic, poți înghesui suficiente lucruri pentru două luni?

Trecu degetul deasupra schițelor îngrijite pe care Jan le întinsese pe masă. La un capăt, desenele erau fixate cu un microscop, iar la capătul celălalt, cu craniul unui pește necunoscut.

— Sper că oxigenul nu va fi necesar, răspunse tânărul. Știm că Overlorzii pot respira aerul nostru, dar se pare că nu-l agreează și s-ar putea să am dificultăți în atmosfera lor. În privința proviziilor, folosirea narcosaminei va rezolva problema. Este absolut sigură. Înainte de plecare, voi lua o doză care să mă adoarmă pentru șase săptămâni, plus-minus câteva zile. Până atunci, voi fi aproape de țință. De fapt, nu mă îngrijorează atât hrana și oxigenul, cât plictiseala.

Profesorul încuviință gânditor.

— Da, narcosamina este destul de sigură și poate fi dozată perfect. Totuși va trebui să ai suficientă hrană la îndemână. Când te vei trezi, vei fi lihnit de foame. Dacă o să mori de inaniție pentru că n-o să ai puterea să folosești un deschizător de conserve?

— M-am gândit la asta, replică Jan. O să consum ciocolată și glucoză.

— Bun, vād că ai analizat totul cu atenție, n-ai tratat chestiunea ca pe ceva din care te poți retrage dacă nu-ți convine cum se desfășoară lucrurile. Este viața ta, totuși nu mi-ar plăcea să știu că te-am ajutat să te sinucizi.

Luă craniul și se jucă cu el. Jan puse palma pe schițe, împiedicându-le să se ruleze.

— Din fericire, continuă Sullivan, echipamentul de care ai nevoie nu este ieșit din comun și atelierele noastre ți-l pot executa în câteva săptămâni. Iar dacă te răzgândești...

— Niciodată!

"Am analizat toate riscurile și se pare că planul este perfect. După șase săptămâni voi ieși, ca orice pasager clandestin, și mă voi preda, în momentul acela, după timpul *meu*, călătoria va fi pe sfârșite. Voi fi foarte aproape de planeta Overlorzilor.

Desigur, ce se va întâmpla atunci, o știu numai ei. Probabil voi fi trimis acasă cu următoarea navă, dar cel puțin mă pot aștepta să vād *câte ceva*. Am luat o videocamera și kilometri de peliculă; n-o să fie vina mea dacă nu le voi putea folosi. În cel mai rău caz, voi dovedi că omul nu poate fi ținut într-o eternă carantină. Voi crea un precedent care-l va obliga pe Karellen să întreprindă ceva.

Dragă Maia, asta este tot ce am vrut să-ți spun. Știu că n-o să-ți lipsesc prea mult; să fim cinstiți și să recunoaștem că n-am fost niciodată foarte apropiați, iar acum, după ce te-ai măritat cu Rupert, ești fericită în lumea ta. Cel puțin, eu așa sper...

Adio și noroc! Voi căuta să-ți întâlnesc nepoții; asigură-te că le vei povesti despre mine, da?

Fratele tău iubitor,

Jan"

Capitolul treisprezece

Când îl văzu prima dată, lui Jan îi veni greu să-și dea seama că nu privea asamblarea fuselajului unui avion de dimensiuni reduse. Scheletul metalic avea douăzeci de metri lungime, era perfect aerodinamic și fusese înconjurat de schele ușoare pe care lucrau sudorii.

— Da, îi răspunse Sullivan. Folosim tehnici aeronautice clasice și cei mai mulți muncitori provin din industria de avioane. Îți vine greu să crezi că poate exista o ființă de mărimea asta, nu-i așa? Sau că se poate sălta pe de-a întregul din apă, așa cum am văzut cu ochii mei.

Totul era fascinant, dar tânărul se gândea la altceva. Ochii lui cercetau scheletul uriaș, căutând o ascunzătoare potrivită pentru celula lui micuță: "sicriul cu aer condiționat" cum îl botezase Sullivan. De un lucru se convinsese: în privința spațiului exista loc și pentru zece pasageri clandestini.

— Scheletul pare complet, remarcă Jan. Când îi puneți pielea? Ați capturat deja

cașalotul, nu? Altfel cum ați fi realizat scheletul?

Sullivan păru extrem de amuzat de întrebare.

— N-avem nici cea mai mică intenție să capturăm vreun cașalot. Oricum, ei n-au ceea ce se numește de obicei "piele". În plus, ar fi greu să întindem un înveliș cu grosimea de douăzeci de centimetri peste tot scheletul. Nu..., va fi umplut cu plastic apoi vopsit cores-punzător. Când o să fie gata, nimeni nu va sesiza vreo diferență.

În cazul ăsta, gândi Jan, ar fi fost mai ușor pentru Overlorzi să fotografieze animalul și să-l reconstruiască chiar ei, pe planeta lor. Dar poate că navele se întorceau goale și un flecușteț ca un cașalot de douăzeci de metri trecea neobservat. Când ai asemenea puteri și resurse, nu te mai uiți la amănunte...

Profesorul Sullivan stătea lângă una din statuile uriașe care constituiseră o sfidare la adresa arheologiei, după descoperirea Insulei Paștelui. Rege, zeu, sau orice ar fi fost personajul, privirea lui goală părea că o urmărește pe a profesorului. Bărbatul era mândru de opera lui; îi părea rău că în curând avea să dispară pentru totdeauna din fața oamenilor.

Tabloul putea fi opera unui artist nebun, într-un delir provocat de droguri. Cu toate acestea, constituia o copie perfectă a vieții; aici, artistul fusese Natura însăși. Scena era una dintre cele pe care, până la perfecționarea televiziunii subacvatice, puțini oameni o zăriseră, iar atunci numai pentru câteva clipe, când luptătorii uriași se ridicau la suprafață. Asemenea bătălii se desfășurau în noaptea fără de sfârșit a adâncurilor oceanice, acolo unde cașaloții își vânau hrana. Iar hrana era una care refuza să se lase mâncată de vie...

Maxilarul inferior, prelung și acoperit cu dinți triunghiulari al cașalotului se căsca larg, pregătindu-se să se repeadă asupra victimei. Capul era aproape invizibil sub rețeaua contorsionată de brațe albe și carnoase cu care calmarul gigant lupta disperat pentru supraviețuire. Ventuze albicioase cu diametrul de peste douăzeci de centimetri se lipiseră de pielea cașalotului. Un tentacul fusese deja retezat și nu exista nici o îndoială în privința rezultatului final al încleștării. Când se luptau cele mai uriașe creaturi de pe Pământ, cașalotul învingea întotdeauna. Cu toată forța extraordinară a pădurii sale de tentacule, singura speranță a calmarului era să scape înainte ca maxilarul înfricoșător să-l rezeze în bucăți. Ochii lui mari și lipsiți de expresie, cu un diametru de o jumătate de metru, îl priveau pe ucigaș, deși probabil că cei doi nu se puteau zări în bezna abisului.

Întreaga scenă avea o lungime de peste treizeci de metri și fusese instalată într-o cușcă din aluminiu, de care se fixaseră cârligele macaralelor. Totul era gata, așteptându-i pe Overlorzi. Sullivan spera ca aceștia să vină cât mai repede; tensiunea devenise apăsătoare.

Cineva ieșise din birou în lumina strălucitoare a soarelui și-l căuta. Sullivan îl recunoscuse pe șeful de echipă și se îndreptă către el.

— Care-i treaba, Bill?

Bărbatul ținea o foaie de hârtie și părea încântat.

— Vești bune, profesore! Suntem onorați! Administratorul însuși dorește să vină și să privească scena înainte de imbarcare. Gândiți-vă ce publicitate ne facem! O să ne ajute când vom solicita fonduri. De când așteptăm așa ceva!

Profesorul Sullivan înghiți un nod. Nu se împotriviise niciodată publicității, dar acum n-avea chef de ea.

Karellen stătea lângă capul cașalotului, privind fruntea imensă și fălcile pline de dinți ascuțiți. Ascunzându-și neliniștea, Sullivan se întrebă ce gândea Administratorul. Comportarea lui nu dădea nimic de bănuit, iar vizita putea fi cu ușurință explicată drept una absolut normală. Totuși profesorul avea să fie extrem de fericit după plecarea Overlordului.

— Pe planeta noastră, spuse Karellen, n-avem animale atât de mari. Acesta este unul din motivele pentru care v-am solicitat realizarea unui montaj. Țăăă... compatrioții mei îl vor găsi fascinant.

— La gravitația voastră scăzută, observă Sullivan, credeam că aveți animale imense. La urma urmei, voi înșivă sunteți mult mai mari decât oamenii.

— Da, însă noi nu avem oceane. Iar în privința dimensiunilor, uscatul nu poate concura cu oceanul.

E adevărat, gândi Sullivan. Din câte știa, era un amănunt nou referitor la planeta Overlorzilor. Jan avea să fie foarte interesat.

În momentul acela, tânărul se găsea într-o baracă, la un kilometru depărtare, și privea neliniștit printr-un binoclu. Își repeta mereu că nu avea nici un motiv de teamă. Nici un fel de examinare a cașalotului, oricât de amănunțită, nu i-ar fi putut dezvălui secretul. Totuși, exista posibilitatea ca Overlordul să suspecteze ceva și să se distreze cu ei.

Aceeași bănuială incolți în mintea profesorului, când Karellen privi atent gâtul cavernos.

— În Biblia voastră, rosti Administratorul, există o istorie remarcabilă despre un profet evreu, Iona, care după ce fusese azvârlit de pe o corabie a fost înghițit de o balenă și

apoi transportat în siguranță la țărm. Crezi că există vreo bază de adevăr în legenda aceea?

— Presupun, răspunse prudent Sullivan, că a existat cazul unui pescar înghițit și după aceea regurgitat fără să fi fost vătămat. Cu siguranță, s-ar fi sufocat dacă ar fi stat în interiorul balenei mai mult de câteva secunde. Apoi, trebuie să fi fost extrem de norocos ca să scape nevătămat de fanoane. Pare o poveste incredibilă, dar nu *chiar* imposibilă.

— Foarte interesant, făcu Karellen. Rămase o clipă, privind maxilarul uriaș, după aceea trecu să se uite la calmar. Sullivan speră că nu-i auzise oftatul ușurat.

— Dacă aș fi știut prin ce voi trece, zise profesorul, te-aș fi dat afară din biroul meu imediat cum ai fi încercat să mă contaminezi cu nebunia ta!

— Îmi pare rău, se scuză tânărul. Acum însă am scăpat.

— Sper. Oricum, mult noroc! Dacă te răzgândești, mai ai vreo șase ore...

— Nu-i nevoie. Doar Karellen mă mai poate opri. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

Dacă o să mă întorc și o să scriu o carte despre Overlorzi, ți-o voi dedica.

— Mare scofală, făcu Sullivan ursuz. Până atunci, voi fi mort de mult.

Spre surprinderea și ușoara lui consternare, deoarece nu era un sentimental, observă că despărțirea începea să-l afecteze. În săptămâna în care lucraseră împreună, ajunsese să-l îndrăgească pe Jan. De asemenea, se temea că fusese complice la o sinucidere rafinată.

Ținu scărița când Jan urcă în botul imens, evitând grijuliu șirurile de dinți. La lumina lanternei, îl văzu pe tânăr întorcându-se și fluturând mâna, apoi dispărând în adânc. Urmă sunetul sasului deschizându-se, închizându-se, după aceea tăcere.

Sub lumina lunii ce transforma bătălia incremenită într-o scenă de coșmar, profesorul Sullivan reveni încet în biroul lui. Se întreba ce făcuse și ce avea să rezulte. Deși n-avea să afle niciodată deznodământul. Jan nu irosea mai mult de câteva luni din viață în călătoria spre planeta Overlorzilor. Însă dacă reușea, avea să fie de partea cealaltă a barierei Timpului, fiindcă pentru Sullivan asta însemna optzeci de ani în viitor.

Lumina se aprinse în cilindrul micuț de metal, imediat după ce Jan închise ușa pe dinăuntru. Nu-și permise nici o clipă de răgaz și începu imediat să verifice totul. Proviiziile și celelalte colete fuseseră încărcate cu câteva zile în urmă, dar o verificare finală îl calma, asigurându-l că nu uitase nimic.

Peste o oră era mulțumit. Se întinse pe salteaua elastică și-și recapitulă planul. Se auzea numai bâzâitul slab al ceasului-calendrar electric, care urma să-l anunțe când călătoria se apropia de sfârșit.

Știa că n-avea să simtă nimic acolo, în celula lui, deoarece forțele uriașe ce deplasau navele Overlorzilor erau perfect compensate.

Sullivan verificase lucrul acesta, atrăgând atenția că montajul său s-ar fi sfârșămat dacă era supus la mai mult de câteva g-uri. "Clienții" îl asiguraseră că din acest punct de vedere nu exista absolut nici un pericol.

Totuși avea să se producă o modificare considerabilă a presiunii atmosferice. Chestiunea era lipsită de importanță, pentru că modelele puteau "respira" prin câteva orificii. Înainte de a-și părăsi ascunzătoarea, Jan trebuia să egalizeze presiunile și presupunea că atmosfera din interiorul navei Overlorzilor era irespirabilă. O mască simplă pentru față și o butelie de oxigen urmau să rezolve problema respectivă; nu avea nevoie de ceva mai complicat. Dacă putea respira fără ajutor mecanic, cu atât mai bine.

N-avea rost să mai aștepte: își supunea la încercare nervii în mod inutil. Luă seringă micuță, deja încărcată cu soluția dozată atent. Narcosamina fusese descoperită în decursul cercetărilor privind hibernarea animalelor, dar nu era adevărat — așa cum se zvonise — că producea anabioză. Determina o încetinire puternică a proceselor vitale, totuși metabolismul continua la nivel redus. Parcă cineva ar fi acoperit focurile vieții, iar acestea mocneau acum în așteptare. După săptămâni sau luni de zile, când efectul înceta, focurile izbucneau din nou și omul se trezea. Narcosamina nu era nocivă. Natura o folosea de un milion de ani, protejându-și mulți copii de foametea iernilor.

Jan adormi. Nu simți nimic din legănatul cablurilor cu care uriașa cușcă metalică era ridicată în nava Overlorzilor. Nu auzi ecluzele închizându-se, pentru a se deschide abia după trei sute de milioane de milioane de kilometri. Nu auzi suieratul slab și îndepărtat al atmosferei terestre, când nava urcă rapid în elementul ei natural.

Și nu simți Propulsia Stelară pornind.

Capitolul paisprezece

Sala de conferințe se ticsea întotdeauna cu ocazia întâlnirilor săptămânale cu presa, dar acum înghesuiala era atât de mare încât reporterii abia puteau să scrie. Pentru a suta oară, blestemau conservatorismul și lipsa de considerație a lui Karellen. În oricare alt loc din lume, ei și-ar fi putut aduce videocamera, reportofoane și alte aparate. Însă aici trebuiau să se bazeze pe hârtie și creion, ba chiar, absolut incredibil, pe *stenografie*.

Desigur, existaseră mai multe încercări de a introduce reportofoane în mod clandestin. Fuseseră scoase din sală cu același succes, dar o simplă privire în interiorul lor fumegând dovedise inutilitatea tentativelor. Toți înțeleseseră atunci pentru ce fuseseră mereu preveniți ca spre binele personal să lase în afara încăperii ceasurile și alte obiecte

metalice.

Înrăutățind și mai mult lucrurile, Karellen însuși înregistra întreaga conferință de presă. Reporterii care se făcuseră vinovați de neatenție sau relatări neconforme — deși cazurile acestea erau foarte rare — fuseseră opriți pentru ședințe scurte și neplăcute cu adunării lui Karellen și li se ceruse să asculte cu atenție ceea ce spusese *în realitate* Administratorul. Lecția respectivă nu era una pe care s-o dorești repetată.

Straniu cum se răspândeau zvonurile... Nu se anunțase nimic în prealabil, totuși sala era arhiplină de fiecare dată când Karellen avea de făcut o comunicare importantă — lucru ce se întâmpla de două-trei ori pe an.

Peste mulțimea de murmure se lăsă tăcere când ușa se deschise și Karellen apărură pe podium. Iluminatul era slab, reproducând fără îndoială lumina îndepărtatului soare al Overlorzilor, iar Administratorul își abandonase obișnușii ochelari întunecați.

— Bună dimineața tuturor, răspunse el corului de saluturi, apoi se întoarse către silueta înaltă și distinsă din primul rând.

Domnul Golde era veteranul Clubului Presei; se îmbrăca și se comporta precum un diplomat de modă veche și nimeni nu ezita să-i încredințeze confidențe.

— Destul de multă lume, astăzi, domnule Golde. Ați rămas probabil în pană de știri...

Reporterul de la *The Times* zâmbi și-și dresă glasul.

— Sper să rezolvați acest lucru, domnule Administrator.

Îl privi atent pe Karellen. Afirmația potrivit căreia chipurile Overlorzilor, rigide ca niște măști, nu exprimau nici o emoție era falsă. Ochii mari și adânci, cu pupilele contractate chiar și în lumina aceea slabă, priveau fix în ochii curioși ai omului. Cele două orificii respiratorii de pe obraji, dacă curbele acelea prelungi și ascuțite puteau fi numite obraji, șuierau ușor în vreme ce ipoteticii plămâni ai lui Karellen lucrau în atmosfera, rarefiată pentru el, a Pământului. Golde abia putea distinge perdeaua de firisoare albe fluturând înainte și înapoi, răspunzând ciclului rapid de respirație al extraterestrului. Se presupunea că firisoarele jucau rolul unor filtre de praf, iar pe această ipoteză șubredă se construiseră teorii complicate referitoare la atmosfera planetei Overlorzilor.

— Da, am unele noutăți pentru dumneavoastră. După cum fără îndoială știți, una din navele noastre de aprovizionare a părăsit Pământul pentru a reveni la bază. Recent, am descoperit că la bordul ei se află un pasager clandestin.

O sută de creioane se opriră în aer și o sută de perechi de ochi îl fixară pe Karellen.

— Ați spus *pasager clandestin*, domnule Administrator? întrebă Golde. Ne puteți spune cine este și cum a ajuns la bord?

— Se numește Jan Rodricks și este student în inginerie la Universitatea din Cape Town. Alte detalii veți putea fără îndoială afla și singuri, prin extrem de eficientele dumneavoastră surse de informații.

Karellen surâse. Zâmbetul Administratorului era straniu. Efectul se datora în cea mai mare parte ochilor; gura inflexibilă, lipsită de buze, se mișca foarte puțin. Să fi fost, se întrebă Golde, unul din multele obiceiuri omenesti pe care Karellen le imitase cu talent? Deoarece, fără îndoială, efectul total era al unui zâmbet, iar mintea umană îl accepta ca atare.

— *Modalitatea* în care s-a strecurat la bord, continuă Administratorul, are o importanță secundară. Vă pot asigura, atât pe dumneavoastră cât și pe alți potențiali astronauti, că nu mai există posibilitatea de repetare a încercării.

— Ce se va întâmpla cu tânărul? insistă Golde. Va fi trimis înapoi pe Pământ?

— Cazul depășește jurisdicția mea, dar presupun că se va întoarce cu nava următoare. Acolo unde a ajuns, va descoperi condiții prea... străine confortului. În felul acesta am ajuns la subiectul principal acestei conferințe de presă.

Făcu o pauză și tăcerea deveni parcă și mai deplină.

— Printre elementele mai tinere și mai romantice ale omenirii au existat murmure referitoare la interzicerea accesului în spațiu. Interdicția respectivă era motivată: nu impunem restricții de dragul restricțiilor. Dar v-ați gândit vreodată, dacă îmi scuzați comparația nepoliticoasă, cum s-ar simți un om din epoca de piatră trezindu-se într-un oraș modern?

— În cazul nostru, protestă *Herald Tribune*, diferența nu este atât de uriașă. Noi suntem obișnuși cu știința. Bineînțeles, pe planeta voastră există multe lucruri pe care nu le putem înțelege, dar nu ni se vor părea magie!

— Sunteți sigur?. Întrebă încet Karellen. De la epoca aburului la cea a electricității s-au scurs numai o sută de ani, însă ce ar fi crezut un inginer victorian despre televiziune și calculatoare? Cât ar fi trăit, dacă ar fi început să cerceteze alcătuirea lor? Prăpastia dintre două tehnologii poate cu ușurință să devină atât de mare... Încât să fie fatală.

— Hei, șopti *Reuter* către *BBC*. Avem noroc! E-n pragul unei declarații importante. Recunosc simptomele...

— Există și alte motive pentru care am stopat rasa umană pe Pământ. Priviți!

Luminile pâliră și se stinseră. În centrul sălii se formă încet o opalescență lăptoasă. Se încheagă într-o mulțime de stele — o spirală nebuloasă, observată de undeva din exterior.

— Nici un ochi omenesc n-a mai văzut această imagine, răsună în întuneric vocea lui Karellen. Vă priviți Universul, galaxia din care face parte Soarele vostru, de la o distanță de o jumătate de milion de ani-lumină.

Urmă o tăcere lungă, apoi Overlordul continuă cu glas lipsit de milă sau dispreț:

— Rasa voastră a dovedit o remarcabilă incapacitate de a rezolva problemele micii ei planete. Când am sosit noi, omenirea se găsea pe punctul de a se autodistrage, cu forțe pe care știința i le oferise în mod nechibzuit. Fără intervenția noastră, Pământul ar fi fost astăzi un pustiu radioactiv.

Acum aveți o lume a păcii și o populație unită. În curând, veți fi atât de civilizați încât veți conduce planeta fără asistența noastră.

Eventual, veți putea rezolva problemele unui sistem solar: să zicem, cincizeci de sateliți și planete. Dar credeți că aveți vreo șansă *aici*?

Nebuloasa se lărgi. Acum stelele apăreau și dispăreau precum scânteile unei forje, iar fiecare scânteie grăbită era un soare, cu cine știe câte planete în jurul său.

— În galaxia noastră, murmură Karellen, există optzeci și șapte de mii de milioane de sori. Chiar și cifra aceasta oferă numai o imagine aproximativă a imensității spațiului. Înfruntându-l, veți fi aidoma unor furnici care încearcă să eticheteze și să clasifice toate firele de nisip din toate deșerturile lumii.

În actualul stadiu de evoluție, rasa voastră nu rezistă unei asemenea înfruntări. Una dintre sarcinile mele a fost să vă protejez de puterile și forțele ce zac între stele — forțe mai presus de închipuirea voastră.

Imaginea galaxiei se topi și lumina se aprinse iarăși în tăcerea sălii.

Karellen se întoarse să plece; conferința de presă luase sfârșit. În ușa se opri și privi înapoi spre ziariștii tăcuți.

— Gândul este trist, dar trebuie să vă obișnuiți cu el. Poate că într-o bună zi veți stăpâni planetele. Stelele însă nu sunt pentru Om.

"Stelele nu sunt pentru Om." Da, avea să-i nemulțumească faptul că porțile celeste li se închiseseră în față. Dar trebuiau să învețe să înfrunte adevărul, sau măcar puținul adevăr pe care-l putea oferi el.

Din înălțimile singuratice ale stratosferei, Karellen privi în jos spre planeta și oamenii care-i fuseseră dați în grijă. Se gândi la tot ce avea să urmeze și la ce avea să devină lumea aceea peste numai vreo doisprezece ani.

N-aveau să știe niciodată cât de norocoși fuseseră. Vreme de o generație, omenirea fusese mai fericită ca oricând. Trăiască Vârsta de Aur! însă tot culoarea aurului o avea și apusul... Și toamna... Și doar auzul lui Karellen putea desluși primele freamăte ale furtunilor iernii.

Și numai el știa cât de iute se apropia sfârșitul Vârstei de Aur.

PARTEA A TREIA — ULTIMA GENERAȚIE

Capitolul cincisprezece

— Ia uită-te aici! explodează George Greggson, aruncând ziarul spre Jean.

În ciuda eforturilor ei de a-l prinde, ziarul ateriză pe masă. Jean șterse cu atenție gemul și citi pasajul ofensator, străduindu-se din răputeri să-și exprime dezaprobarea. Nu izbutea să fie prea convingătoare, întrucât adeseori ținea partea criticilor. De obicei își păstra pentru ea opiniile eretice, și nu doar pentru menținerea liniștii și armoniei. George era mereu pregătit să accepte laude (ale ei, sau ale oricui altul), dar dacă femeia se hazarda să-i critice operele, avea să fie zdrobită într-o perorație referitoare la ignoranța artistică.

Lectură articolul de două ori, apoi renunță. I se părea favorabil și-i spusese acest lucru lui George.

— Pare să-i fi plăcut spectacolul... De ce mormăi?

— Citește aici, pufni scenograful înfigându-și degetul în mijlocul unei coloane. Mai citește o dată!

— "Extrem de încântătoare au fost nuanțele pastelate de verde de pe fundalul secvenței baletului." Ce-i cu asta?

— *Nu era verde!* Am pierdut o groază de timp ca să obțin albastrul ăla! Fie că un idiot de inginer de la camera de control dereglează culorile, fie că tâmpitul ăsta de critic are un aparat defect! Apropo, ce culoare era la al *nostru*?

— Ăăăă... nu-mi amintesc, mărturisii Jean. Poppet a început să zbiere tocmai atunci și-a trebuit să mă duc să văd ce-i cu ea.

— Aha, făcu George și căzu pe gânduri.

Jean știa că se pregătea o nouă explozie. Totuși, când aceasta sosi, fu destul de potolită.

— Am inventat o nouă definiție a televiziunii, mormăi bărbatul posomorât. Am hotărât că reprezintă un mijloc de *stânjenire* a comunicației dintre artist și public.

— Ce vrei să facem? replică Jean. Să ne întoarcem la teatrul "pe viu"?

— De ce nu? Exact la *asta* mă gândeam. Ții minte scrisoarea primită de la tipii din Noua Atenă? Mi-au scris iarăși. De data asta le răspund!

— Ce? făcu Jean ușor alarmată. Mi se par cam ciudați.

— Există o singură cale de-a afla. Vreau să-i vizitez peste două săptămâni. Ceea ce scriu mi se pare perfect sănătos. Acolo sunt câțiva oameni excepționali.

— Dacă te aștepți să-ți gătesc la foc de lemne sau să mă îmbrac în piei, o să...

— Nu vorbi prostii! Alea sunt povești. Colonia are tot ce-i trebuie pentru o viață civilizată. Ei nu cred în zorzoane inutile, atât! Oricum, n-am mai fost în Pacific de câțiva ani buni. Poate facem o excursie frumoasă.

— Cu asta sunt de acord, încuviință Jean. Dar nu vreau ca Junior și Poppet să devină doi polinezieni sălbatici.

— În nici un caz, făcu George. Îți promit!

Avea dreptate, deși nu în felul în care crezuse.

— După cum ați observat, rosti bărbatul cel micuț, colonia constă din două insule legate printr-un pod. Aceasta este Atena, iar pe cealaltă am botezat-o Sparta. Este destul de sălbatică și stâncoasă și e un loc excelent pentru activități sportive.

Privi iute spre talia oaspetelui său și George se foi pe scaun.

— Sparta e un vulcan stins — cel puțin așa *spun* geologii. Dar să revenim la Atena... După cum știți, ideea unei colonii este de a forma un grup independent, stabil din punct de vedere cultural, cu propriile tradiții artistice. Trebuie să vă spun că înainte de a înființa această colonie s-a depus o însemnată muncă de cercetare. Așezarea reprezintă o aplicare excelentă a ingineriei sociale, bazată pe matematici speciale pe care nu pretind că le înțeleg. Tot ceea ce știu este că sociologii matematicieni au determinat mărimea coloniei, tipurile de oameni pe care trebuie să le conțină și, în primul rând, legislația necesară unei stabilități pe termen lung.

Suntem dirijați de un consiliu format din opt directori, reprezentând Producția, Energia, Ingineria Socială, Arta, Economia, Știința, Sportul și Filozofia. Nu există un președinte permanent. Prin rotație, fiecare director deține conducerea timp de un an.

Populația actuală numără peste cincizeci de mii, adică ceva mai puțin decât cifra optimă calculată. De aceea, căutăm noi adepți. Există bineînțeles și pierderi... uneori nu suntem destul de atenți față de unele talente.

Pe insula aceasta încercăm să salvăm câte ceva din independența și tradițiile artistice ale omenirii. Nu suntem ostili față de Overlorzi, ci pur și simplu dorim să fim lăsați în pace. Când au distrus vechile națiuni și modul de viață cunoscut omului încă din antichitate, extraterestrii au înlăturat și multe lucruri bune, laolaltă cu cele rele. Lumea este acum placidă, nediferențiată și moartă din punct de vedere cultural. De la venirea Overlorzilor, nu s-a creat practic nimic nou. Cauza este evidentă. N-a mai rămas nimic pentru care să lupti și există prea multe distracții și amuzamente. Vă dați seama că *zilnic*, pe nu mai știu câte canale, se emit cinci sute de ore de radio și televiziune? Dacă n-ați dormi ci n-ați face nimic altceva, ați reuși să urmăriți mai puțin de a douăsprezecea parte din distracțiile materializate prin apăsarea unui buton! Nu-i de mirare că oamenii au devenit bureți pasivi, absorbind fără să creeze. Știați că timpul *mediu* de vizionare pe cap de om a ajuns acum la trei ore pe zi? În curând, oamenii nu-și vor mai trăi viețile lor, ci pe ale familiilor din nenumăratele seriale TV!

În Atena, distracția își are locul ei. În plus, spectacolele sunt reale, nu înregistrate. Într-o comunitate de această mărime, este posibilă o participare aproape completă a spectatorilor, cu tot ceea ce înseamnă ea pentru artiști. Întâmplător, avem o orchestră simfonică excelentă, probabil printre primele trei-patru din lume!

Nu vreau totuși să vă influențez cu vorbe. De obicei, persoanele interesate rămân aici câteva zile, să ia pulsul locului. Dacă decid să ni se alăture, îi supunem la o serie de teste psihologice, reprezentând principala noastră selecție. O treime din solicitări sunt respinse, de obicei din motive care nu se reflectă direct și care n-au nici o importanță în orice alt loc din lume. Cei admiși revin la casele lor, pentru a-și aranja treburile, apoi ni se alătură. Uneori, în stadiul acesta, se răzgândesc dar este ceva extrem de rar și se datorează aproape întotdeauna unor motive personale independente de voința lor. În momentul de față, testele noastre sunt exacte în proporție de sută la sută: cei care le absolvă doresc într-adevăr să vină aici.

— Și dacă se răzgândesc *după aceea*? întrebă Jean.

— Pot pleca. Nu-i nici o problemă. S-a întâmplat de vreo două ori...

Urmă o pauză lungă. Femeia îl privi pe George, care își freca gânditor barba atât de populară în mediile artistice. Cât timp nu retezau punțile de retragere, ea nu era neliniștită. Colonia părea un loc interesant și, cu siguranță, cei de acolo nu erau atât de ciudați pe cât crezuse. Iar copiilor avea să le placă. Asta conta în ultimă instanță.

Se mutară peste șase săptămâni. Casa era micuță, cu un singur nivel, dar potrivită unei familii care nu dorea să depășească efectivul de patru persoane. Existau absolut toate aparatele ce eliminau munca fizică; cel puțin, recunosc Jean, nu se întvedea pericolul revenirii la timpurile întunecate ale treburilor casnice. Totuși era puțin neașteptat să descoperi existența unei bucătării. În mod normal, într-o comunitate de dimensiunile acelea, te-ai fi așteptat să formezi numărul cantinei centrale, să aștepti cinci minute, apoi să obții mâncarea comandată. Individualitatea era un lucru foarte bun, dar acum, se temea Jean, lucrurile fuseseră împinse cam *prea* departe. Se întrebă mohorâtă dacă trebuia să spele și rufe, la fel cum gătea mâncarea. Existau însă spălătorul automat de vase și microundele, astfel încât nu era chiar atât de rău...

Desigur, deocamdată restul casei arăta pustiu și golaș. Ei erau primii locatari și avea să treacă destulă vreme până când asepticizarea noului să fie transformată în căldura unui cămin omenesc. Fără îndoială, copiii urmau să catalizeze procesul. În baie se afla deja (deși Jean încă nu știa) o victimă nefericită a lui Jeffrey, ca urmare a ignoranței sale privind diferența fundamentală între apa dulce și cea sărată.

Jean păși în fața ferestrei lipsite deocamdată de perdele și privi așezarea. Era un loc superb, nu încăpea nici urmă de îndoială. Locuința se afla pe versantul vestic al dealului scund ce domina, în absența altor competitori, Atena. La doi kilometri spre nord, zărea podul — o dungă subțire despicând apa — care ducea la Sparta.

Insula stâncoasă, cu conul ei vulcanic, reprezenta un contrast atât de puternic față de zona aceasta liniștită încât uneori o înspăimânta. Se întrebă cum puteau fi geologii atât de siguri că vulcanul nu avea să se trezească, îngropându-i pe toți.

O siluetă urca panta, menținându-se precaută în umbra palmierilor, deși încălca normele de circulație. George revenea de la prima lui ședință de lucru. Era timpul să pună capăt viselor și să se ocupe de casă.

Un zăngănit metalic anunță sosirea bărbatului. Jean se întrebă după cât timp avea să reușească să meargă pe bicicletă. Vehiculul respectiv constituia un alt aspect neașteptat al traiului pe insulă. Automobilele personale nu erau admise, fiind într-adevăr inutile, deoarece distanța cea mai mare în linie dreaptă nu atingea cincisprezece kilometri. Existau diferite mijloace de transport, aparținând comunității: camioane, ambulanțe și mașini de pompieri, toate limitate, cu excepția cazurilor realmente urgente, la viteza de cincizeci de kilometri pe oră. Drept urmare, locuitorii Atenei mergeau mult pe jos, străzile erau lipsite de aglomerație și... nu exista nici un accident de circulație.

George își privi soția și se prăbuși pe scaunul cel mai apropiat, suspinând ușurat.

— Brr! făcu el încruntându-se. Toți m-au întrecut în susul dealului, deci se pare că oamenii se *adaptează* în cele din urmă. Cred că am pierdut deja zece kilograme.

— A fost o zi grea? întrebă Jean. Spera ca bărbatul să nu fie prea epuizat ca s-o ajute la despachetat.

— Foarte stimulativă. Desigur, nu-i mai țin minte nici pe jumătate din cei întâlniți, dar toți păreau foarte drăguți. Iar teatrul este exact așa cum am sperat! Săptămâna viitoare începem lucrul cu "*Înapoi la Matusalem*" a lui Shaw. O să mă ocup exclusiv de decoruri și scenografie. Va fi ceva într-adevăr inedit — să nu existe zece oameni care să-mi spună ce *nu* pot face. Da, cred c-o să ne placă aici!

— În ciuda bicicletelor?

George își adună destulă energie pentru a zâmbi.

— În ciuda lor. În câteva săptămâni, nici n-o să mai observ pantele.

126

Nu credea nici el afirmația, dar era perfect adevărată. Ba chiar, după o lună, Jean încetă să mai plângă după automobil și descoperi toate lucrurile ce se puteau face într-o bucătărie.

Noua Atenă nu apăruse spontan și natural, aidoma orașului al cărui nume îl purta. Întreaga colonie fusese atent plănuită, fiind rezultatul multor ani de studii efectuate de un grup de oameni remarcabili. Totul pornise ca o conspirație deschisă împotriva Overlorzilor, o sfidare a politicii, dacă nu chiar a puterii acestora. Inițial, întemeietorii coloniei fuseseră mai mult decât convinși că aveau să fie opriți imediat de Karellen, dar Administratorul nu făcuse nimic... absolut nimic. Lucrul acesta nu era foarte liniștitor. Karellen avea tot timpul la dispoziție: putea pregăti o lovitură cu întârziere. Sau poate că era atât de sigur de eșecul proiectului, încât nu se mai deranja să-l submineze.

Mulți fuseseră de părere că așezarea n-avea să dăinuie, deși în trecut, înainte de a se cunoaște dinamica societății, existaseră multe comunități devotate unor țeluri religioase și filozofice. Perfect adevărat: rata mortalității, fusese ridicată, dar supraviețuiseră. Iar fondarea Noii Atene poseda siguranța conferită de știința modernă.

Existaseră mai multe motive pentru alegerea unei insule, dintre care cele mai importante fuseseră de ordin psihologic. Într-o epocă a universalității transportului aerian, oceanul devenise neînsemnat ca barieră fizică, oferind totuși un sentiment de izolare. În plus, o suprafață limitată de pământ ducea la imposibilitatea unui număr excesiv de

coloniști. Maximumul populației fusese fixat la o sută de mii de persoane; mai mult însemna pierderea avantajelor unei comunități mici și compacte. Una dintre dorințele fondatorilor fusese ca orice membru al Noii Atene să-i poată cunoaște pe toți locuitorii având aceleași preocupări ca el și măcar doi la sută din ceilalți.

Individul care fusese motorul dinapoia Noii Atene fusese un evreu. Aidoma lui Moise, nu apucase să intre în tărâmul făgăduit, întrucât colonia se întemeiase la trei ani după moartea lui.

Se născuse în Israel, unde încheierea suveranității naționale fusese resimțită mai amar decât oriunde, căci este greu să pierzi un vis pe care l-ai dobândit după secole de strădanii.

Ben Salomon nu fusese un fanatic, dar amintirile din copilăria sa trebuie să fi determinat în destulă măsură ideile pe care avea să le pună în practică. Își putea reaminti cum fusese lumea înainte de sosirea Overlorzilor și nu voia să revină la ea. Spre deosebire de alți oameni inteligenți și bine intenționați, el aprecia toate lucrurile pe care Karellen le făcuse pentru rasa umană, deși planurile finale ale Administratorului nu-l încântau deloc. Era posibil, se întreba el uneori, ca în ciuda uriașei lor inteligențe, Overlorzii să nu fi înțeles de fapt omenirea și să greșească în ciuda bunelor lor intenții? Dacă, în pasiunea lor altruistă pentru justiție și ordine, porniseră să reformeze lumea, dar nu-și dăduseră seama că distrugeau sufletul omului?

Declinul de-abia începuse, totuși cele dintâi simptome ale sale nu erau greu de descoperit. Salomon nu era un artist, însă aprecia arta și știa că epoca în care trăia nu se putea compara în absolut nici un domeniu cu realizările secolelor anterioare. Poate că situația avea să se reglementeze cu timpul, după ce șocul întâlnirii cu civilizația Overlorzilor avea să se fi disipat. Nu era totuși ceva sigur și un om precaut s-ar fi gândit la o poliță de asigurare.

Noua Atenă constituia polița aceea. Stabilirea ei durase douăzeci de ani și câteva miliarde de Lire Zecimale, așadar un volum relativ neînsemnat din bogăția mondială. Nimic nu se petrecuse în primii cincisprezece ani; totul se întâmplase în ultimii cinci.

Misiunea lui Salomon ar fi fost imposibilă dacă el n-ar fi izbutit să convingă câțiva dintre cei mai faimoși artiști despre reușita planului său. Ei fuseseră de acord deoarece le gădilase orgoliile, nu fiindcă ar fi fost important pentru rasă. Dar, odată convinși, lumea îi ascultase și le oferise sprijin atât moral cât și material. Înapoia acelei fațade spectaculoase de talent temperamental, adevărații arhitecți ai coloniei își puseseră planurile în aplicare.

O societate se compune din ființe umane a căror comportare ca individualități e imprevizibilă. Dar dacă cineva analizează câteva din componentele ei fundamentale, încep să apară unele legi — așa cum descoperiseră societățile de asigurare cu mult timp înainte. Nimeni nu poate spune care anume indivizi vor muri într-un interval de timp, totuși numărul total al deceselor poate fi prezis cu destulă exactitate.

Există și alte legi, mai subtile, întrezărite pentru prima oară la începutul secolului douăzeci de matematicieni ca Weiner sau Rashavesky. Ei argumentaseră că evenimente precum crizele economice, efectele cursei înarmărilor, stabilitatea grupurilor sociale, alegerile politice și altele pot fi analizate matematic. Dificultatea cea mare o reprezenta numărul enorm de variabile, multe din ele greu de definit în termeni numerici. Nu poți trasa o familie de curbe despre care să afirmi hotărât: "Când va atinge această linie, va începe războiul!" Nimeni nu poate garanta în privința unor evenimente absolut imprevizibile — asasinarea unei personalități, o nouă descoperire științifică sau catastrofe naturale, ca inundațiile și cutremurele — ce pot avea un efect major asupra unui număr mare de oameni, ca și asupra grupărilor sociale în care trăiesc ei.

Totuși, grație cunoștințelor acumulate răbdător în ultimele sute de ani, se puteau tace multe. Sarcina ar fi fost imposibilă fără ajutorul calculatoarelor uriașe ce puteau îndeplini în câteva secunde munca a peste o mie de oameni. În proiectarea coloniei, asemenea ajutoare fuseseră utilizate din plin.

Cu toate acestea, fondatorii Noii Atene puneau la dispoziție doar solul și clima unde să înflorească, sau nu, planta pe care doreau s-o sădească. După cum remarcase unul dintre fondatori: "Putem fi siguri în privința talentului, dar pentru geniu trebuie să ne rugăm..." Există însă speranța rezonabilă că într-o asemenea societate concentrată vor avea loc unele reacții interesante. Puțini artiști se dezvoltă în singurătate și nimic nu e mai stimulat decât confruntarea minților cu interese comune.

Deocamdată, confruntarea produsese rezultate meritorii în sculptură, muzică, critică literară și film. Era încă prematur de apreciat dacă grupul ce lucra în domeniul cercetării istorice avea să îndeplinească speranțele inițiatorilor săi, care doreau în mod sincer repunerea în drepturi a mândriei omenești. Pictura continua să lăncezească, situație favorizând pe cei ce considerau că arta statică, bidimensională, era lipsită de viitor.

În mod interesant, deși deocamdată nu exista o explicație satisfăcătoare, timpul juca un rol esențial în realizările artistice de succes ale coloniei. Corpurile și curbele ciudate ale sculpturilor lui Andrew Carson se modificau lent sub privirile publicului, în concordanță cu configurații complicate, pe care mintea nu le putea înțelege pe deplin. Carson pretindea, și era destul de adevărat, că adusese "mobilele" secolului anterior la ultima expresie, unind astfel sculptura cu baletul.

Multe din experimentele muzicale ale coloniei se refereau în mod conștient la ceea ce

poate fi numită "durată" timpului. Care era cea mai scurtă notă percepută de creier, sau cea mai lungă notă tolerată fără apariția oboselii? Rezultatul putea fi variat prin condiționare sau prin utilizarea unei orchestrații corespunzătoare? Asemenea probleme se discutau la nesfârșit, iar argumentările nu erau întotdeauna academice. În urma lor, rezultaseră unele compoziții extrem de interesante.

Atena reușise însă cele mai spectaculoase experimente în domeniul filmului de animație. Secolul scurs de la vremurile lui Disney nu adăugase multe în domeniul cel mai flexibil al cinematografului. Din punct de vedere realist, se puteau obține rezultate și cu ajutorul fotografiilor, spre disprețul celor ce dezvoltau animația prin intermediul liniilor abstracte.

Atenția o atrăsese grupul de artiști și savanți care realizase până atunci cele mai puține lucruri... și alarma cea mai mare. Era o echipă ce lucra asupra "identificării totale". Ideea le-o oferise istoria cinematografului. La început sunetul, apoi culoarea, după aceea stereoscopia și cinerama apropiaseră tot mai mult vechiul "cinema" de realitate. Care avea să fie sfârșitul? Bineînțeles, stadiul final urma să fie atins atunci când spectatorii aveau să uite că sunt spectatori, devenind implicați în acțiune. Pentru a ajunge acolo, trebuiau stimulate toate simțurile, utilizând chiar hipnoza, deoarece mulți credeau în viitorul acesteia. Când urma să fie generalizată, experiența omenească avea să se îmbogățească enorm. Un om putea deveni, măcar pentru un timp, oricare altă persoană, participând la orice aventură reală sau imaginară. Putea chiar să devină o plantă sau un animal, dacă aveau să fie posibile capturarea și înregistrarea impresiilor altor ființe vii. Iar când "programul" urma să fie terminat, omul putea dobândi o memorie tot atât de vie ca și după orice altă experiență din viața lui, absolut nediferențiată de realitate.

Ipoteza era amețitoare. Mulți o găsiseră neliniștitoare și sperau ca încercarea să eșueze. Dar în inimile lor știau că, odată ce știința considera posibil un lucru, realizarea lui nu putea întârzia...

Aceasta era, pe atunci, Atena, cu câteva din visele ei. Spera să devină ceea ce ar fi putut însemna vechea Atenă, dacă ar fi avut roboți în locul sclavilor și știință în locul superstițiilor, însă deocamdată era mult prea devreme să se poată afirma că experimentul reușise.

Capitolul șaisprezece

Jeffrey Greggson era un insular neinteresat deocamdată de estetică sau știință, principalele două preocupări ale celor mai în vârstă decât el. Aprecia din tot sufletul colonia, însă din motive strict personale. Îl fascina oceanul ce se întindea pe mulți kilometri în toate direcțiile. Puținii lui ani fuseseră petrecuți pe continent și încă nu se obișnuise cu un peisaj înconjurător format numai din apă. Era un înotător bun și pleca adesea cu alți prieteni, echipat cu labe și mască, explorând apele puțin adânci ale lagunei. La început, Jean nu fusese prea încântată, dar după ce făcuse și ea câteva scufundări îi trecuse teama de ocean și de creaturile sale ciudate și-l lăsă pe Jeffrey să se distreze, cu condiția să nu înoate niciodată singur.

Celălalt membru al familiei Greggson care aprecia schimbarea era Fey, superba cățea aurie de vânătoare ce cu greu putea fi despărțită de Jeffrey. Cei doi erau inseparabili zi și — dacă Jean nu intervenea decisă — noapte. Doar când băiatul pleca pe bicicletă, Fey rămânea acasă, tolănită în fața ușii, privind drumul cu ochii umezi și botul pe labe. Era o situație înfrigorantă pentru George, care plătise o grămadă de bani pentru Fey și pedigree-ul ei. Se părea că trebuia să aștepte următoarea generație, cam peste vreo trei luni, înainte de a avea un câine cu adevărat al său. Opiniile lui Jean asupra subiectului respectiv difereau. Îi plăcea Fey, dar considera că un câine era de ajuns.

Numai Jennifer Anne nu decisese încă dacă-i plăcea colonia. Nimic surprinzător în asta, deoarece nu văzuse deocamdată lumea situată dincolo de pătuțul ei și nu avea habar că o asemenea lume exista.

George Greggson nu se gândea ades la trecut; era prea ocupat cu planurile de viitor, cu munca și copiii săi. Într-adevăr, își amintea câteodată de seara din Africa și nu discutase niciodată cu Jean despre întâmplarea de atunci. Printr-un consimțământ tacit, subiectul fusese evitat și din ziua aceea nu-i mai vizitaseră pe Boyce, în ciuda invitațiilor repetate. De câteva ori pe an, îl sunau pe Rupert, scuzându-se, și cu timpul acesta încetă să-i mai deranjeze. Spre surpriza generală, căsătoria lui cu Maia se dovedea înfloritoare.

Una din urmările serii respective fusese faptul că Jean își pierduse dorința de a se afunda în misterele de la granițele științei cunoscute. Atracția naivă și lipsită de critică față de experimentele lui Rupert dispăruse complet. Poate că se convinsese și nu-i mai trebuiau alte dovezi; George se ferea s-o întrebe. Poate că grijile maternității îi izgoniseră din minte asemenea preocupări.

Bărbatul știa că era inutil să-și pună astfel de întrebări despre un mister insolubil, deși uneori, în mijlocul nopții, se trezea frământându-și mintea. Își amintea întâlnirea cu

Jan Rodricks pe terasa casei lui Rupert și puținele cuvinte schimbate cu singurul om care izbutise să treacă de restricțiile Overlorzilor. Nimic din tărâmul paranormalului, se gândea George, nu putea fi mai straniu decât simplul fapt științific că, deși trecuseră zece ani de când vorbise cu Jan, fratele lui Maia îmbătrânise doar cu câteva zile.

Vastitatea universului îl îngrozea mai puțin decât misterele sale. George nu era o persoană care să mediteze profund asupra acestor probleme, însă uneori avea senzația că oamenii erau aidoma unor copii jucându-se într-un loc ferit, protejați de realitățile aspre ale lumii înconjurătoare. Jan Rodricks sfidase protecția și evadase din ea... nimeni nu știa unde anume. Dar în privința asta, George era de partea Overlorzilor. Nu dorea să se înfrunte cu ceea ce se afla în bezna necunoscută, dincolo de cercul de lumină al felinarului științei.

Cum se face, întrebă amărât bărbatul, că Jeffrey lipsește ori de câte ori vin eu acasă? Unde s-a dus?

Jean ridică ochii de la tricotat, o îndeletnicire străveche, reînviată recent cu mult succes. Pe insulă, asemenea mode se succedau în mod rapid. Principalul rezultat al actualei nebunii era faptul că toți bărbații purtau acum pulovere multicolore, absolut inutile în timpul zilei, dar extrem de folositoare după apus.

— S-a dus pe Sparta cu niște prieteni, răspunse ea. A promis că se întoarce la masă.

— De fapt, am venit mai devreme ca să lucrez ceva, rosti George gânditor. Însă e o zi minunată și cred că o să merg și eu acolo să fac o baie. Ce fel de pește ți-ar plăcea să-ți aduc?

George nu prinsese niciodată nimic, iar peștii din lagună erau prea vicleni ca să se lase ademeniți. Jean tocmai voia să i-o spună, când liniștea după-amiezii fu sfâșiată de un sunet care, chiar și în epoca aceea pașnică, avea încă puterea să înghețe sângele și să zbârlească părul.

Era o sirenă de alarmă, urlând întruna, trimițând mesajul de pericol în cercuri concentrice peste ocean.

Timp de aproape o sută de ani, presiunile crescuseră treptat acolo, în bezna adâncurilor arzătoare de sub platforma oceanică. Deși canionul submarin se formase cu ere geologice în urmă, rocile strivite nu se împăcaseră niciodată cu noile lor poziții. De nenumărate ori, straturile pârâiseră și se clintiseră, pe măsură ce greutatea inimaginabilă a apei le perturbase echilibrul precar. Acum erau gata să se deplaseze din nou.

Jeff explora bălțile dintre stâncile de pe plaja Spartei: o îndeletnicire pe care o găsea întotdeauna fascinantă. Nu știa niciodată ce creaturi exotice puteai descoperi, adăpostite acolo de valurile mărșăluind de-a pururi peste Pacific pentru a se sfărâma de recife. Era o lume de basm pentru orice copil și în momentul acela îi aparținea toată numai lui, deoarece prietenii săi urcaseră pe dealuri.

Ziua se arăta calmă și plăcută. Vântul nu adia deloc; până și vuietul permanent dinapoia recifelor se transformase într-un murmur slab. Soarele arzător atârna la jumătatea drumului spre amurg, dar trupul lui Jeff, de culoarea mahonului, devenise imun la săgețile sale.

În locul acela, plaja era o fâșie îngustă de nisip, coborând abrupt către lagună. Privind în apa limpede ca sticla, băiatul putea zări stâncile submarine, la fel de familiare lui ca orice altă formă de relief terestru. La zece metri adâncime, coastele năpădite de alge ale unei golete se curbau către lumea părăsită cu două secole în urmă. Jeff și prietenii lui exploraseră adesea epava, însă speranțele lor de a descoperi o comoară se destrămaseră. Nu găsiseră decât o busolă ruginită.

Brusc, ceva apucă plaja și o zgâlțâi o dată. Cutremurul încetă atât de iute, încât Jeff se întrebă dacă nu cumva și-l imaginase. Poate fusese o amețală trecătoare, deoarece în jur totul rămăsese neschimbat. Apele lagunei erau calme și cerul senin. Apoi se petrecu un lucru foarte ciudat.

Oceanul începu să se retragă mai rapid decât orice reflux. Băiatul privi uluit, dar câtuși de puțin înspăimântat, cum nisipul ud rămânea descoperit, scânteind în soare. Urmări apele, hotărât să cerceteze miracolul ce deschisese lumea submarină. Acum nivelul scăzuse într-atât încât catargul rupt al bătrânei epave ieșise de sub apă, cu algele atârând. Jeff se repezi înainte, curios să vadă ce avea să urmeze.

În clipa aceea, remarcă sunetul dinspre recif. Nu mai auzise niciodată așa ceva și se opri să se gândească, cu picioarele afundându-se încet în nisipul umed. La câțiva metri de el, un pește măricel se zbătea în spasmele morții, însă Jeff nu-l băgă în seamă. Rămase locului, ascultând atent, în vreme ce zgomotul continua să sporească.

Părea aidoma unui gâlgăit sau aspirații, precum sunetul produs de un râu trecând prin niște chei înguste. Era glasul oceanului retrăgându-se, furios pentru că pierduse, fie numai pentru o clipă, tărâmurile ce-i aparțineau. Printre rămurelele delicate de coral, prin peșterile submarine, milioane de tone de apă se scurgeau din lagună în nemărginirea

Pacificului.

Foarte curând, și foarte repede, aveau să se întoarcă.

Câteva ore mai târziu, una din echipele de salvare l-a găsit pe Jeff cocoțat pe o stâncă mare de coral, la douăzeci de metri deasupra nivelului apei. Nu părea speriat, deși îl necăjea pierderea bicicletei. De asemenea, era înfometat, întrucât distrugerea parțială a podului îi retezase legătura cu casa. Când a fost salvat, tocmai se gândea să înoate până la Atena și, dacă schimbările curenților n-ar fi fost atât de violente, ar fi reușit traversarea fără probleme prea mari.

Jean și George văzuseră cu ochii lor momentul când *tsunami*-ul izbise insula. Deși în cartierele din părțile joase ale Atenei se înregistraseră pagube importante, nici o viață omenească nu fusese pierdută. Seismografele avertizaseră cu numai cincisprezece minute înaintea declanșării, suficient pentru ca toți locuitorii să se retragă dincolo de linia periculoasă. Acum, colonia repara stricăciunile și aduna laolaltă o serie de legende care aveau să devină tot mai înfricoșătoare odată cu trecerea anilor.

Când Jeff fu adus acasă, Jean izbucni în lacrimi, deoarece fusese convinsă că-l înghițise oceanul. Privise cu ochi îngroziți peretele întunecat de apă, cu creasta spumegândă, ce se năpustise mugind dinspre orizont, acoperind poalele Spartei cu talazuri de spumă. Părea incredibil că Jeff ajunsese la timp într-un loc ferit.

Nu era chiar surprinzător că băiatul nu putea oferi o relatare coerentă asupra celor petrecute. După ce mâncase și se băgase în pat, Jean și George veniră lângă el.

— Culcă-te, scumpule, și uită tot, spuse Jean. Acum ești în siguranță.

— Dar a fost amuzant, mămico, protestă Jeff. Nu mi-a fost *cu adevărat* frică.

— Bravo, rosti George. Ești un băiat curajos și ai fost inteligent, fugind la timp. Am mai auzit despre talazurile astea. Mulți s-au înecat pentru că au coborât pe plajă să vadă ce se întâmplă.

— Așa am făcut și eu, mărturisi Jeff. Mă întreb cine m-a ajutat...

— Cum adică? Nu era nimeni cu tine. Ceilalți băieți erau pe dealuri. Jeff păru zăpăcit.

— Cineva mi-a spus să fug.

Jean și George se priviră ușor alarmați.

— Adică... ți s-a părut că ai auzit ceva?

— Gata, nu-l mai săcăi, făcu Jean nervoasă.

Bărbatul însă era încăpățânat.

— Vreau să-mi dau seama ce s-a întâmplat, la spune, Jeff!

— Păi, eram pe nisip lângă epavă, când am auzit cuvintele...

— Ce cuvinte?

— Nu-mi amintesc exact, dar erau cam așa: "Jeffrey, suie-te pe deal cât poți de repede. Dacă rămâi aici, o să te îneci!". Sunt sigur că mi-a spus "Jeffrey", nu "Jeff". Deci nu era cineva cunoscut.

— Vocea era a unui bărbat? De unde se auzea?

— Era foarte aproape de mine și părea să fie bărbat...

Jeff ezită o clipă și George îl încurajă:

— Dă-i drumul: închipuie-ți că ești pe plajă și ne povestești exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Păi, nu semăna cu un glas pe care să-l mai fi auzit. Cred că era un bărbat foarte mare.

— Altceva a mai spus?

— Nu... până când am început să urc dealul. Atunci s-a întâmplat ceva curios. Știți cărarea în susul stâncii?

— Da.

— Alergam pe ea, pentru că era drumul cel mai scurt. Acum știam ce se întâmpla, pentru că văzusem cum venea valul cel mare. Făcea un zgomot îngrozitor... Apoi am dat peste o stâncă uriașă în drum. Înainte nu fusesem acolo și n-am putut să trec peste ea.

— Pesemne o dislocase cutremurul, remarcă George.

— Sst! Spune mai departe, Jeff.

— Nu știam ce să fac și auzeam cum se apropia valul. Atunci, glasul a spus: "Jeffrey, închide ochii și acoperă-i cu palmele". Mi s-a părut caraghios, dar am încercat. După aceea, a urmat un fulger uriaș — l-am simțit cu tot trupul — și când am deschis ochii, stânca dispăruse.

— Dispăruse?

— Exact, nu mai era acolo. Am început iarăși să alerg și mi-am ars tălpile, pentru că poteca era groaznic de fierbinte. Apa sfârâia când o atingeam, însă nu m-a mai putut ajunge, eram prea sus. Asta-i tot... Am coborât din nou, când valurile s-au retras. Atunci am văzut că bicicleta dispăruse și podul se prăbușise.

— Nu-i nimic, scumpule, rosti Jean, mângâindu-l fericită. O să-ți cumpărăm altă bicicletă. Principalul e că ești în siguranță. N-o să ne mai gândim cum s-a întâmplat.

Bineînțeles că nu era adevărat, pentru că discuția reîncepu imediat după ce părăsira camera. Nu ajunseră la nici o concluzie, dar rezultară două reacții. În ziua următoare, fără

să-i spună nimic soțului ei, Jean își duse fiul la psihiatrul coloniei. Bărbatul îl ascultă atent pe Jeff repetând povestea, apoi, în vreme ce pacientul neștiutor se juca în camera alăturată, o liniști pe Jean:

— În fișa lui nu există ceva care să sugereze vreo anomalie psihică. Nu trebuie uitat că a avut o experiență teribilă, pe care a străbătut-o cu bine. Este un copil cu imaginație bogată, care crede probabil în propriile născociri. Acceptați-le și nu vă faceți griji, atât timp cât nu apar alte simptome. În cazul acela, anunțați-mă.

În aceeași seară, Jean îi comunică verdictul lui George. Bărbatul nu păru atât de ușurat cum sperase ea și Jean puse reacția pe seama stricăciunilor produse în teatrul său iubit. George mormăise doar: "În regulă", și se cufundase în ultimul număr al revistei *Scenă și studio*. Se părea că problema nu-l interesa și femeia se simți ușor iritată.

Peste trei săptămâni însă, în prima zi după reconstruirea podului, George își luă bicicleta și porni spre Sparta. Plaja era acoperită cu bucăți de coral, iar într-un loc reciful părea spart. George se întrebă de cât timp aveau nevoie miliardele de polipi răbdători să repare stricăciunea.

În susul stâncii exista o singură potecă și, după ce-și recăpătă suflul, bărbatul începu să urce. Câteva fragmente uscate de alge prinse de stânci marcau limita unde suiseră apele.

George Greggson rămase mult timp pe înălțimea singuratică, privind petecul de roci topite de sub picioare. Încercă să-și spună că era lavă de la vulcanul stins, dar abandonă repede încercarea de autoamăgire. Minte lui se întoarse la noaptea aceea, cu ani de zile în urmă, când, împreună cu Jean, participase la experimentul lui Rupert Boyce. Nimeni nu înțelesese pe de-a întregul ce se întâmplase atunci, însă George știa că, într-un chip misterios, cele două evenimente erau legate între ele. La început Jean, apoi fiul ei. Nu știa dacă să fie bucuros sau înspăimântat și murmură în minte o rugăciune.

"Îți mulțumesc, Karellen, pentru ceea ce au făcut ai tăi pentru Jeff. Și tare mult aș vrea să știu *de ce* au făcut-o."

Se întoarse încet pe plajă și uriașii albatroși albi îi dădură ocol, uimiți că nu le adusesese de mâncare, zvârlind-o pe când ei erau în văzduh.

Capitolul șaptesprezece

Cu toate că fusese așteptată încă de la înființarea coloniei, solicitarea lui Karellen căzuse ca o bombă. Reprezenta, așa cum își dădeau toți seama, un moment de răscruce în viața Atenei și nimeni nu putea prevedea ce avea să se întâmple în continuare.

Până atunci, colonia se dezvoltase fără vreo intervenție a extratereștrilor. Aceștia o ignoraseră, așa cum ignorau toate acțiunile umane ce nu erau subversive sau nu afectau normele lor de comportare. Nu se știa dacă țelurile coloniei puteau fi numite subversive, în mod limpede nu erau politice, dar reprezentau o tentativă de independență intelectuală și artistică. Iar de aici, cine știe ce putea să urmeze? Poate că Overlorzii prevedeau viitorul Atenei mai clar decât fondatorii ei și poate că nu le plăcea.

Desigur, dacă Administratorul dorea să trimită un observator, inspector sau orice denumire ar fi avut el, nimeni nu se putea împotrivi. Cu douăzeci de ani în urmă, Overlorzii anunțaseră că sistaseră utilizarea mijloacelor de supraveghere, așa încât omenirea nu mai trebuia să se considere spionată. Totuși, faptul că mijloacele acelea continuau să existe însemna că nimic nu le putea fi ascuns, dacă doreau cu tot dinadinsul să afle.

Unii insulari priveau vizita cu bucurie, ca pe o șansă de a lămuri un aspect minor al psihologiei Overlorzilor: atitudinea lor față de Artă. O considerau o extravaganță copilărească a rasei umane? Aveau ei înșiși forme de artă? Și în cazul unui răspuns afirmativ, motivele vizitei erau pur estetice sau interesele lui Karellen erau mai puțin nevinovate?

Toate aceste posibilități se comentau la nesfârșit. În vreme ce se făceau pregătirile. Nu se știa nimic despre Overlordul care urma să sosească, dar se presupunea că posedă cunoștințe totale în domeniul culturii. Experimentul avea să fie încercat și o duzină de creiere agere urmau să observe cu interes reacțiile "victimelor".

Actualul președinte al consiliului era filozoful Charles Yan Sen, un bărbat caustic, totuși vesel, apropiindu-se de șaiszeci de ani și astfel de apogeul vieții. Platon l-ar fi acceptat ca exemplu de filozof-om politic, deși Sen nu-l aproba în totalitate pe Platon, suspectându-l de denaturarea grosolană a lui Socrate. Sen era unul dintre insularii hotărâți să obțină cât mai multe din vizita aceea, chiar numai pentru a demonstra Overlorzilor că oamenii aveau încă destule inițiative și nu erau, așa cum spunea el, "pe de-a întregul domesticiți".

În Atena nu se întreprindea absolut nimic fără avizul unui comitet, ceea ce constituia trăsătura specifică a conducerii democratice. De altfel, odată, cineva definise colonia ca un sistem de comitete întrepătrunse. Sistemul funcționa totuși, grație studiilor răbdătoare ale sociopsihologilor, adevărații întemeietori ai Atenei. Deoarece comunitatea nu era prea mare, fiecare individ putea participa la conducerea ei, fiind astfel un cetățean în adevăratul sens al cuvântului.

În mod aproape inevitabil, George, ca membru de frunte al ierarhiei artistice, făcea

parte din delegația de primire. El se asigurase în mod suplimentar, trăgând câteva sfori. Dacă Overlorzii doreau să studieze colonia, George dorea tot atât de mult să-i studieze pe ei. Jean nu fusese prea încântată de acest lucru. Din seara petrecută la Boyce, femeia simțise o ostilitate vagă față de extratereștri, deși nu putea numi un motiv real. Voia să aibă cât mai puțin de-a face cu ei, una din atracțiile principale ale insulei fiind tocmai independența mult sperată. Acum, se temea că aceasta putea fi amenințată.

Overlordul sosi fără ceremonie, într-un aerocar obișnuit, construit pe Pământ, spre dezamăgirea celor care speraseră ceva mai spectaculos. Putea fi însuși Karellen, fiindcă nimeni nu reușea să deosebească extratereștrii între ei. Cu toți păreau copii după același șablon. Poate că și erau, în urma unor procese biologice necunoscute.

După prima zi, insularii încetară să mai acorde prea multă atenție vizitelor vehiculului oficial. Numele corect al Overlordului, Thanthalteresco, se dovedi de nepronunțat și fu repede poreclit "Inspectorul". Porecla era destul de exactă, deoarece curiozitatea și apetitul său pentru statistici păreau insațiabile.

Charles Yan Sen era destul de epuizat când, mult după miezul nopții, îl conduse pe Inspector înapoi la aerocarul ce-i servea drept cartier general. Fără îndoială, acolo avea să-și continue munca pe timpul nopții, în vreme ce gazdele sale cădeau pradă somnului.

Doamna Sen își întâmpină nerăbdătoare soțul. Formau un cuplu unit, în ciuda obiceiului bărbatului de-a o numi Xantipa atunci când aveau oaspeți. De multă vreme, ea îl amenințase că-i va da răspunsul cuvenit, preparându-i o ceașcă de cucută, dar, din fericire, genul acela de răzbunare era mai puțin la modă în noua Atenă decât în cea veche.

— Ai avut succes? își întrebă soțul, așezat la masă.

— Cred..., deși nu poți să știi niciodată ce se ascunde în creierele astea uluitoare. Cu siguranță a fost interesat... chiar încântat. Apropo, m-am scuzat că nu-l invităm aici. A spus că înțelege și că nu dorește să-și izbească creștetul de tavanul nostru.

— Ce i-ai arătat astăzi?

— Mijloacele de existență ale coloniei. Se pare că nu l-au scârbit în aceeași măsură ca pe mine. A întrebat ce nu-ți trece prin minte despre producție, buget, resurse, rata nașterilor, hrană și altele. Noroc că l-am avut pe Harrison cu mine și că era pregătit cu toate rapoartele anuale de la înființarea coloniei. Să-i fi auzit cum vorbeau... numai în cifre! Inspectorul a luat statisticile și pariez că mâine, când ne întâlnim, o să fie capabil să ne citeze orice procent. Performanțele astea mintale mă calcă pe nervi!

Oftă și începu să ciugulească fără chef mâncarea.

— Măine o să fie mai interesant. Vizităm școlile și Academia. *Atunci* o să-i pun și eu niște întrebări. Sunt curios cum își educă Overlorzii copiii, bineînțeles presupunând că au așa ceva.

Charles Sen n-avea să primească niciodată răspunsul la întrebarea sa deși, în alte privințe, Inspectorul era foarte vorbăreț. Evita întrebările neplăcute într-o manieră încântătoare, apoi, în mod neașteptat, devenea extrem de confident.

Prima lor intimitate reală avu loc pe când se întorceau de la școala ce reprezenta una din principalele mândrii ale coloniei.

— Pregătirea acestor minți tinere pentru viitor, remarcase Sen, constituie o mare responsabilitate. Din fericire, oamenii sunt foarte optimiști: îți trebuie multă strădanie să le poți provoca un rău permanent. Chiar dacă țelurile noastre sunt greșite, micile "victime" vor depăși cu siguranță acest obstacol. Și, după câte ați văzut, par extrem de fericiți.

Se opri o clipă, privind statura uriașă a interlocutorului său. Inspectorul era complet îmbrăcat într-o țesătură argintie, astfel că nici un centimetru pătrat din piele nu se expunea soarelui arzător. Doctorul Sen era conștient că ochii mari dinapoia ochelarilor întunecați îl urmăreau lipsiți de emoție, sau cu sentimente pe care el nu le putea înțelege.

— Bănuiesc că în privința educației copiilor aveți probleme similare cu cele pe care le-ați încercat în fața rasei umane. Sunteți de acord?

— În unele privințe, admise grav Overlordul. În altele, o comparație mai reușită poate fi întâlnită în istoria puterilor voastre coloniale.

Din cauza aceasta, ne-au interesat dintotdeauna imperiul roman și cel britanic. Cazul Indiei este foarte instructiv. Diferența principală dintre noi și britanicii din India o constituie faptul că ei nu aveau o motivație reală de a merge acolo. N-aveau decât obiective banale și temporare, precum ostilitatea față de alte state europene sau comerțul. S-au trezit posesorii unui imperiu, înainte de a ști la ce le trebuie și n-au fost niciodată cu adevărat fericiți până n-au scăpat de el.

— Dar voi, întrebă doctorul Sen fără să se poată abține în fața ocaziei, veți scăpa de imperiul vostru atunci când se va ivi prilejul?

— Fără cea mai mică ezitare, încuviință Inspectorul.

Doctorul Sen nu mai insistă. Franchețea răspunsului nu era tocmai măgulitoare; de altfel ajunseseră la Academie, unde profesorii așteptau să-și încerce tăișul inteligenței pe un Overlord autentic.

— După cum poate v-a spus distinsul nostru coleg, începu profesorul Chance, decanul Universității, scopul nostru principal este de a menține *treze* mințile oamenilor și

de a-i ajuta să-și împlinească posibilitățile. Mă tem că în afara acestei insule, descrise el un cerc larg cu brațul, rasa umană și-a pierdut *inițiativa*. Este adevărat, nu mai sunt războaie, există o abundență de produse, dar... au dispărut *orizonturile*.

— Bineînțeles că aici însă..., interveni inexpresiv Overlordul.

Profesorul Chance, căruia îi lipsea simțul umorului și era vag conștient de acest lucru, îl privi suspicios.

— Aici, reluă el, nu suferim de prejudecata străveche potrivit căreia trândăveala este un viciu. Dar în același timp suntem de părere că nu-i suficient să fii un receptor pasiv al spectacolelor. Fiecare individ de pe insulă are o ambiție ce se poate exprima foarte simplu: să facă *ceva*, nu contează cât de neînsemnat, mai bine decât oricare altul. Desigur, este un ideal pe care nu-l atingem cu toții. Însă în lumea modernă important e să ai un ideal. Problema ajungerii la el rămâne secundară.

Inspectorul nu părea interesat să comenteze ideea. Își scosese costumul protector, dar continua să poarte ochelarii întunecați, chiar și în lumina artificială a sălii de conferințe. Decanul se întreabă dacă ochelarii erau necesari fiziologic, sau constituiau un simplu camuflaj.

Bineînțeles, datorită lor, orice încercare de a citi gândurile Overlordului devenea aproape imposibilă. Totuși, extraterestrul nu obiecta la declarațiile sfidătoare ce-i fuseseră adresate sau la critica politicii rasei sale față de Pământ.

Decanul se pregătea să reia atacul, când profesorul Sperling, șeful catedrei științifice, se hotărî să intervină.

— După cum probabil cunoașteți, domnule, una din marile probleme ale culturii noastre a fost dihotomia dintre artă și știință. Aș fi deosebit de interesat să cunosc opiniile dumneavoastră în această privință. Sunteți de părere că toți artiștii sunt puțin anormali? Că operele lor, sau impulsul dinapoia acestora, reprezintă rezultatul unor insatisfacții inconștiente?

Profesorul Chance își dresă glasul, dar Overlordul i-o luă înainte.

— Mi s-a spus că toți oamenii sunt artiști într-o anumită măsură, așa încât oricine este capabil să creeze ceva, fie și numai la un nivel rudimentar. Ieri de pildă, în școlile voastre, am remarcat accentul pus pe personalitate în pictură, desen și sculptură. Tendința pare să fie generală chiar și printre aceia care sunt, în mod evident, înzestrați pentru o carieră științifică. De aceea, dacă toți artiștii sunt anormali și toți oamenii sunt artiști, avem un silogism interesant...

Toți se așteptau să termine fraza, însă Overlordii știau să fie plini de tact, atunci când le convenea.

Inspectorul urmări concertul cromo-simfonic cu mai multă răbdare decât mulți dintre spectatorii umani. Singura concesie făcută gustului clasic fusese "Simfonia Psalmilor" de Stravinski; restul programului era agresiv de modernist. Indiferent de opiniile unora asupra meritelor sale, spectacolul fusese superb, spre mândria coloniei, care cuprindea câțiva dintre cei mai de seamă muzicieni ai lumii. Între compozitorii rivali avuseseră loc multe conflicte pentru onoarea de a fi incluși în programul spectacolului, deși unii cinici se întrebau dacă putea fi realmente o onoare. Exista în mod cert posibilitatea ca Overlordii să fie complet afoni.

Totuși s-a remarcat faptul că, după concert, Thanthalteresco îi căutase pe cei trei compozitori prezenți la spectacol, complimentându-i pentru ceea ce el denumise "marea lor candoare". Gestul său dusese la o despărțire plină de încântare, deși ușor nedumerită.

George Greggson avu ocazia să-l întâlnească pe Inspector abia în cea de-a treia zi. Teatrul programase un fel de amalgam; în locul unui singur subiect, aveau să fie prezentate o piesă în două acte, sceneta unui autor faimos și un moment coregrafic. Bineînțeles, toate au fost executate impecabil și previziunea unui critic: "Acum vom afla, în sfârșit, dacă Overlordii știu să caște" se dovedi falsă. Ba chiar Inspectorul răsă de câteva ori și tocmai în momentele corespunzătoare.

Cu toate acestea, nimeni nu putea fi sigur de nimic. Poate că pur și simplu se prefăcea, urmărind spectacolul exclusiv prin intermediul logicii, fără să se implice emoțional, precum un antropolog asistând la un ritual primitiv. Faptul că emitea sunetele corespunzătoare și că avea reacțiile normale nu dovedea absolut nimic.

George fusese hotărât să discute cu Inspectorul, dar nu i se ivi nici o ocazie. După spectacol, schimbaseră câteva cuvinte de prezentare, apoi Overlordul fusese târât în altă parte. Era absolut imposibil să-l izolezi de oficialități și bărbatul revenise acasă, simțindu-se frustrat. Nu știa ce ar fi dorit să discute, dacă i s-ar fi ivit ocazia, însă era convins că ar fi putut aduce conversația în jurul lui Jeff. Acum șansa se irosise.

Iritarea dură două zile. Aerocarul Inspectorului plecă, lăsând în urmă multe regrete, după care se petrecu epilogul. Nimeni nu crezuse de cuviință să-l întrebe pe Jeff și băiatul trebuie să se fi gândit multă vreme până să vină la George.

— Tăticule, îi spuse el înainte de culcare, îl știi pe Overlordul care a venit la noi?

— Da, încuviință posomorât scenograful.

— A fost și la mine la școală și l-am auzit vorbind cu niște profesori. N-am prea

înțeles ce spunea, dar cred că i-am recunoscut glasul. El mi-a zis să fug, atunci când a venit valul cel mare.

— Ești sigur?

Jeff ezită o clipă.

— Nu *tocmai*, însă dacă nu era el, era un alt Overlord. Poate că trebuia să-i mulțumesc... Dar acum a plecat, nu-i așa?

— Da, spuse George, mă tem că da. Totuși, poate se va ivi altă ocazie. Acum culcă-te ca un băiat cuminte și nu-ți mai bate capul.

După ce copiii adormiră, Jean veni lângă scaunul lui George și se așeză pe covor, rezemându-se de picioarele bărbatului. Era un obicei care lui nu-i plăcea, considerându-l prea sentimental, însă nu făcea caz de acest lucru. Se străduia să adopte o poziție cât mai incomodă pentru soția lui.

— Ce mai crezi acum? îl întrebă ea cu voce obosită. Oare așa s-a întâmplat într-adevăr?

— Da, răspunse George, deși poate că este o prostie să ne facem griji. La urma urmelor, mulți părinți ar fi recunoscători și, desigur, eu *sunt* recunoscător. Explicația poate fi extrem de simplă. Știm că pe Overlorzi îi interesează colonia, deci fără îndoială au supravegheat-o în ciuda promisiunilor făcute. Să presupunem că unul din ei a observat zona și a zărit talazul. Era normal să-i avertizeze pe cei aflați în primejdie...

— Nu uita însă că știa numele lui Jeff. Nu... *noi* suntem cei supravegheați. Există la noi ceva special, care le-a atras atenția. Am simțit-o încă de la petrecerea lui Rupert. Curios cum ocazia aceea ne-a schimbat la amândoi viața!

George o privi înțelegător, dar numai atât. Interesant cât de mult se putea transforma cineva într-un răstimp atât de scurt. Din iubirea pe care o persoană, vag reamintită, pe nume George Greggson, o purtase cândva unui vis diafan cu numele de Jean Morrel nu mai rămăsese mare lucru... Dragostea lui era acum împărțită între Jeff și Jennifer, pe de o parte, și Carolle pe de altă parte. Nu credea că Jean știa ceva despre Carolle și intenționa să-i mărturisească totul înainte s-o facă altcineva. Totuși încă nu prinsese momentul prielnic.

— Bine... Jeff e supravegheat. Nu crezi că ar trebui să fim mândri? Poate că Overlorzii i-au întrevăzut un viitor măreț. Mă întreb ce-ar putea fi?

Știa foarte bine că vorbea numai ca s-o liniștească pe Jean. El însuși nu era foarte tulburat, mai degrabă mirat și zăpăcit. Brusc îi veni o altă idee: ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai demult. Ochii i se întoarseră automat spre camera copiilor.

— Mă întreb dacă este vorba numai de Jeff, rosti el.

Între timp, Inspectorul își prezenta raportul. Insularii ar fi dat aproape orice să-l poată citi. Statisticile și rezultatele intraseră în memoriile nesfârșite ale calculatoarelor uriașe, care constituiau câteva — dar nu toate — din puterile nevăzute ale lui Karellen. Înainte însă ca mințile impersonale să-și anunțe concluziile, Inspectorul oferise propriile recomandări. Exprimare în fraze umane, ar fi sunat cam așa:

"Nu trebuie să întreprindem nici o acțiune în privința coloniei. Este un experiment interesant, dar nu poate afecta în nici un mod viitorul. Realizările artistice de acolo nu ne privesc și nu există dovezi că cercetarea științifică ar fi abordat căi interzise.

După cum era stabilit, am verificat rezultatele profesionale ale Subiectului Zero, fără să trezesc bănueli. Statisticile sunt anexate și se constată că nu există deocamdată semne ale unei dezvoltări neobișnuite. Deși, după cum știm, Trecerea este rareori anticipată prin semne.

Am întâlnit de asemenea tatăl Subiectului și am rămas cu impresia că dorea să-mi vorbească. Din fericire, am reușit să-l evit. Fără îndoială că bănuiește ceva deși, bineînțeles, nu poate ghici adevărul și nici nu poate interveni în vreun fel asupra schimbării.

Îmi pare tot mai rău de acești oameni."

George Greggson ar fi fost de acord cu verdictul Inspectorului potrivit căruia Jeff nu prezenta nimic neobișnuit. Existase doar incidentul acela ciudat, aidoma unui tunet într-o zi senină. Apoi... nimic.

Jeff avea curiozitatea și vioiciunea oricărui băiat de șapte ani. Era inteligent, atunci când se străduia, dar nu exista pericolul să devină un geniu. Uneori Jean se gândea, puțin necăjită, că băiatul constituia ilustrarea perfectă a vorbeii străvechi: "Brânză bună în burduf de câine".

Putea fi pe rând afectuos sau morocănos, rezervat sau exuberant. Nu dovedea vreo preferință specială față de unul din părinți, iar apariția surorii lui mai mici nu-i stârnise gelozia. Fișa sa medicală era imaculată; nu fusese bolnav nici măcar o zi. Deși, în epoca și climatul de atunci, acest lucru nu reprezenta ceva ieșit din comun.

Spre deosebire de alți băieți, Jeff nu se plictisise repede de tatăl său, părăsindu-l,

atunci când era posibil, pentru tovarăși de vârsta lui. În mod evident, moștenise talentul artistic al lui George și, aproape imediat după ce începuse să umble, devenise un vizitator regulat al culiselor teatrului coloniei. Mai mult decât atât, teatrul îl adoptase drept mascotă neoficială și devenise expert în oferirea de buchete de flori personalităților care-i vizitau.

Jeff rămănea totuși un băiat obișnuit. Așa se autoliniștea George când se plimbau împreună prin insulă. Discutau, așa cum făcuseră întotdeauna tații și fiii, numai că în epoca aceea aveau mai multe de vorbit. Deși Jeff nu părăsise niciodată Atena, el putea vedea tot ce dorea din lumea înconjurătoare, prin ochii atotvăzători ai aparatelor de televiziune. Simțea, ca și ceilalți coloniști, un ușor dispreț față de restul planetei. Ei reprezentau elita, avangarda progresului. Ei aveau să ducă omenirea spre înălțimile atinse de Overlorzi și... poate mai departe. Nu mâine, dar cu siguranță că într-o bună zi...

Nu aveau cum ghici că ziua aceea avea să vină atât de repede.

Capitolul optsprezece

Visele au început după șase săptămâni. În întunericul nopții subtropicale, George Greggson plutea încetîșor spre trezire. Nu știa cine îl deșteptase și, pentru moment, rămase într-o derută totală. Apoi își dădu seama că era singur. Jean se sculase și mersese la copii, li vorbea în șoaptă lui Jeff, prea încet ca bărbatul să distingă vreun cuvânt.

George coborî din pat și veni lângă ea. Datorită lui Poppet, excursiile nocturne deveniseră ceva obișnuit, dar în situațiile acelea nu se putea pune problema ca el să mai poată dormi, datorită planșetelor. Acum era altceva și se întrebă ce anume o trezise pe Jean.

Singura lumină din cameră venea de la tapetul fluorescent de pe pereți. În strălucirea lui difuză, George o zări pe Jean lângă patul băiețelului. Când intră, femeia se întoarse și șopti:

- N-o scula pe Poppet!
- Ce s-a întâmplat?
- Am știut că Jeff mă vrea la el și m-am trezit.

Simplitatea explicației îl neliniști în mod ciudat pe George. *Am știut că Jeff mă vrea la el.* Cum a știut? se întrebă el.

- A visat urât? rosti în cele din urmă bărbatul.
- Nu sunt sigură, răspunse Jean, acum e-n regulă. Însă când am venit îi era frică.
- *Nu-mi era frică*, mămico, se auzi un glăscior indignat. Dar era un loc atât de ciudat!
- Ce anume? întrebă George. Spune-mi și mie.
- Am visat niște munți, rosti Jeff visător. Erau foarte înalți, însă pe ei nu era zăpadă, ca pe ceilalți munți pe care i-am văzut. Câțiva dintre ei ardeau.
- Vrei să spui că erau vulcani?
- Nu tocmai. Ardeau peste tot, cu niște flăcări albastre, ciudate. Apoi, în timp ce priveam, a răsărit soarele.

- Spune mai departe, de ce te-ai oprit?

Jeff privi întrebător spre tatăl său.

- Asta a fost un alt lucru pe care nu l-am înțeles, tăticule. A răsărit foarte repede și era mult prea mare. Și... nu avea culoarea lui obișnuită. Era un albastru frumos.

Urmă o tăcere lungă și înfiorată. După aceea, bărbatul șopti:

- Asta-i tot?
- Da. Am început să mă simt singur și atunci a venit mămica și m-a trezit.

George netezi părul ciufulit al băiatului cu o mână, iar cu cealaltă își strânse halatul. Îi era frig și se simțea foarte neînsemnat. Totuși, vocea nu-l trădă când îi vorbi lui Jeff:

- E doar un vis, ai mâncat prea mult la cină. Uită-l și culcă-te ca un copil cuminte.
- Bine, tăticule, răspunse Jeff. Se opri o clipă, apoi adăugă gânditor: Cred că o să încerc să mai merg acolo.

- Un soare albastru? întrebă Karellen după câteva ore. Amănuntul acesta trebuie să fi ușurat mult identificarea.

— Exact, încuviință Rashaverak. Fără îndoială este Alphanidon 2. Munții Sulfuroși confirmă ipoteza. Interesantă mi se pare distorsiunea temporală. Planeta se rotește destul de încet, iar băiatul a observat ore întregi în câteva minute.

- Asta-i tot ce-ați aflat?

— Da, fără a-l întreba direct pe copil.

— Nu putem risca așa ceva. Evenimentele trebuie să-și urmeze cursul firesc, fără intervenția noastră. Când părinții vor apela la noi, poate atunci îl vom putea chestiona.

- S-ar putea să nu vină niciodată, sau să vină prea târziu.

— În privința aceasta, mă tem că nu există alternativă. Nu trebuie niciodată să uităm că, în asemenea probleme, curiozitatea noastră este lipsită de importanță. Nu este mai însemnată nici chiar decât fericirea omenirii.

Întinse brațul spre întrerupător.

— Continuați supravegherea și raportați-mi toate rezultatele. Dar nu interveniți sub nici o formă!

Totuși Jeff părea neschimbat atunci când era treaz. Pentru asta cel puțin, gândi George, puteau fi recunoscători. Teama însă îi sporea în inimă.

Pentru băiat era un simplu joc; încă nu începuse să-l sperie. Un vis rămânea pur și simplu un vis, indiferent cât de straniu ar fi fost. Acum nu se mai simțea singur în lumile pe care i le deschidea somnul. Doar prima dată, în noaptea aceea, mintea lui o strigase pe Jean prin firele necunoscute ce-i legau. Acum pășea singur și netemător în universul care i se oferea.

Părinții îl întrebau dimineata, iar el le povestea ce-și amintea. Uneori se poticnea și nu găsea cuvinte să descrie scene clare, nu doar pentru experiența lui, ci și pentru imaginația omului. George și Jean îi sugerau termeni noi, îi arătau poze și culori, ca să-i reîmprospăteze memoria, apoi căutau să reconstruiască ce se putea din răspunsurile sale. Adeseori nu înțelegeau nimic, deși pentru Jeff lumile visurilor lui erau simple și clare. Nu le putea însă transmite părinților săi. Totuși, unele erau destul de explicate...

Spațiu; nici o planetă, nici un peisaj înconjurător. Doar stelele în noaptea de catifea și, atârând pe fundalul lor, un soare uriaș și roșu, pulsând precum o inimă.

Gigantic și rarefiat, se micșora încet, strălucind mai puternic ca și cum în focar sosea combustibil nou. Urca spectrul și oscila la marginea galbenului, apoi ciclul se inversa, steaua se dilata și se răcea, redevenind un nor gigantic, sângeriu...

(— Un pulsar variabil tipic, comentă Rashaverak. Văzut, de asemenea, într-un ritm temporal foarte accelerat. Nu-l pot identifica precis, dar steaua cea mai apropiată care se potrivește descrierii este Rhamsandron 9 sau Pharanidon 12.

— Oricare ar fi, răspunse Karellen, se îndepărtează tot mai mult de casă.

— Tot mai mult...)

Ar fi putut să fie Pământul. Un soare alb atârna pe un cer albastru, pătat de nori mănâți de furtună. O pantă cobora lin spre oceanul înspumat de vânt. Totuși nimic nu se mișca; scena era înghețată, surprinsă parcă de iluminarea unui fulger. Iar departe, mult spre orizont, exista ceva ce nu aparținea Pământului: tremurând ușor, un șir de coloane cețoase se înălța din ocean, pierzându-se printre nori. Coloanele erau egal distanțate în jurul planetei, prea mari pentru a fi artificiale, totuși prea regulate pentru un fenomen natural.

(— Sideneus 4 și Coloanele Zorilor, rosti Rashaverak cu o voce în care se simțea uimirea. A atins centrul galaxiei...

— Și de-abia a început călătoria, răspunse Karellen.)

Planeta era absolut plată. Gravitația enormă strivise demult, aducând la același nivel, munții tinereții ei — munți ale căror vârfuri nu depășiseră o înălțime de câțiva metri. Acolo însă exista viață deoarece suprafața era acoperită cu nenumărate configurații geometrice, târându-se, deplasându-se și schimbându-și culoarea. Era o lume bidimensională, populată de ființe ce nu puteau fi mai înalte de o fracțiune de centimetru.

Iar pe cer se zărea un soare pe care un narcoman nu și l-ar fi putut imagina, în cele mai uluitoare halucinații. Prea fierbinte ca să fie alb, soarele era o fantomă veștejită, la granițele ultravioletului, pârjolindu-și planetele cu o radiație mortală pentru orice formă de viață terestră. La milioane de kilometri în jurul său, se întindeau văluri gigantice de gaz și praf, strălucind în nenumărate culori sub radiațiile ultraviolete. În comparație cu steaua aceea, soarele Pământului nu lumina nici cât un licurici la amiază.

(— Din universul cunoscut nu poate fi decât Hexanerax 2, vorbi Rashaverak. Doar câteva dintre navele noastre au ajuns până aici și n-au riscat o coborâre, pentru că nimeni nu se aștepta ca pe planetele acestea să existe viață.

— Se pare, spuse Karellen, că voi, savanții, n-ați fost atât de exacti cum ați crezut. Dacă acele... configurații sunt inteligente, problema comunicației reciproce va fi interesantă. Mă întreb dacă ele cunosc existența celei de-a treia dimensiuni.)

Era o lume care nu putea cunoaște niciodată noaptea sau ziua, anii sau anotimpurile. Șase sori colorați îi acopereau cerul, astfel încât doar lumina varia în intensitate; întinericul nu exista. Datorită înclășării câmpurilor gravitaționale opuse,

planeta urma coturile și salturile unei orbite extraordinar de complicate, irepetabilă. Fiecare clipă era unică: poziția celor șase sori în acel moment n-avea să mai existe niciodată.

Cu toate acestea, și acolo exista viața. Deși planeta putea fi pârjolită de focurile solare în decursul unei epoci, pentru ca în următoarea eră să fie înghețată, ea adăpostea inteligență. Cristalele uriașe, multifacetate, erau grupate în figuri geometrice complicate, nemișcate în erele glaciare, însă dezvoltându-se lent din venele minerale atunci când planeta se încălzea. N-avea importanță dacă pentru terminarea unui gând aveau nevoie de o mie de ani. Pentru ele, Universul era încă tânăr și timpul se întindea nesfârșit înaintea lor...

(— Am căutat în toate băncile noastre de date, spuse Rashaverak. Nu cunoaștem o asemenea planetă sau combinație de sori. Dacă ar fi în galaxia noastră, astronomii ar fi depistat-o chiar dacă se afla în afara zonei de acțiune a navelor.

— Atunci a ieșit din galaxie.

— Da. Cu siguranță, de acum n-a mai rămas mult.

— Cine știe? Deocamdată visează... Când se trezește, este neschimbat. E abia prima fază. Vom afla cu adevărat atunci când va începe schimbarea.)

— Ne-am mai întâlnit, domnule Greggson, rosti grav Overlordul. Mă numesc Rashaverak. Vă amintiți, fără îndoială.

— Da, încuviință George. Petrecerea de la Rupert Boyce. E greu de uitat. Și eu am bănuir că ne vom reîntâlni.

— Spuneți-mi, de ce ați solicitat această întrevvedere?

— Cred că știți deja...

— Poate, dar ne va ajuta pe amândoi dacă mi-o veți spune cu propriile dumneavoastră cuvinte. S-ar putea să vă surprindă, dar și eu încerc să pricep, iar în unele cazuri, ignoranța mea este la fel de mare ca a voastră.

Scenograful îl privi uimit pe Overlord. Nu se gândise niciodată la așa ceva. În mod subconștient, considerase că extraterestrii posedau toată știința și puterea, că ei știau și erau probabil responsabili pentru ceea ce se întâmpla cu Jeff.

— Bănuiesc, vorbi George, că ați citit rapoartele pe care le-am dat psihologului insulei, așa încât cunoașteți totul despre vise.

— Da, este adevărat.

— Nu le-am considerat nici o clipă simple fantezii ale unui copil. Erau atât de incredibile încât, știu că pare ridicol, *trebuiau* să se bazeze pe ceva real.

Privi neliniștit spre Rashaverak, fără să spere într-o confirmare sau o negație. Acesta nu spusese nimic, mulțumindu-se să-l fixeze cu ochii săi mari și calmi. Stăteau aproape față în față, deoarece încăperea — evident construită pentru astfel de întrevederi — avea două niveluri; scaunul Overlordului fiind situat cu un metru mai jos decât al lui George. Era un amănunt plin de tact, liniștindu-i pe oamenii ce solicitau asemenea întâlniri și care erau rareori destinși.

— La început am fost surprinși, fără să ne alarmăm. Jeff era perfect normal atunci când se trezea și se părea că visele nu-l deranjau. Apoi, într-o noapte..., ezită și privi spre Overlord, n-am crezut niciodată în paranormal, nu sunt un savant, dar cred că există o explicație rațională pentru orice lucru.

— Da, încuviință Rashaverak. Știu ce ați văzut, vă urmăream.

— Am bănuir-o dintotdeauna. Karellen ne asigurase că n-o să ne mai spionați. De ce ați încălcat promisiunea?

— N-am încălcat-o. Administratorul a afirmat că rasa umană nu va mai fi supravegheată. Am respectat promisiunea. Urmăream copiii dumneavoastră, nu pe voi.

Trecură câteva clipe până când George înțelese implicațiile cuvintelor lui Rashaverak. Tot sângele i se scurse din obraji.

— Vreți să spuneți... ? gâfâi el. Vocea i se stinse și trebui să reia: Atunci, ce sunt copiii mei?

— Asta, rosti Rashaverak solemn, încercăm noi să aflăm.

Jennifer Anne Greggson, poreclită Poppet, stătea pe spate cu ochii închiși. Nu-i deschisese de mult timp și n-avea să-i mai deschidă niciodată întrucât pentru ea vederea era la fel de inutilă ca și pentru vietățile adâncurilor submarine. Era conștientă de lumea înconjurătoare și nu numai de lumea aceea.

Din scurta ei pruncie îi mai rămăsese un singur reflex. Clopoțeei care o încântaseră cândva sunau acum întruna, bătând un ritm complex și variabil. Sincopa aceea ciudată o trezise pe Jean din somn, determinând-o să alerge în camera ei. Dar nu sunetul lor o

făcuse să-l strige pe George.

Cauza fusese spectacolul clopoțeilor banali, strălucitori și colorați, suspendați în aer la o jumătate de metru deasupra patului, în vreme ce Jennifer Anne zâmbea calmă, cu mânuțele strânse laolaltă.

Fetița începuse mai târziu, însă progresa rapid. În curând avea să-și întrecă fratele, deoarece avea mult mai puține rutine de dezbrătat.

— Ați procedat înțelept, spuse Rashaverak, că nu i-ați atins jucăria. Nu cred că ați fi putut-o mișca. Dar dacă ați fi reușit, ea s-ar fi putut supăra. Și atunci nu știu ce s-ar fi întâmplat.

— Vreți să spuneți, făcu George posomorât, că nu puteți face nimic?

— Nu vreau să vă dezamănesc. Putem privi și analiza, așa cum și facem de altfel. Însă nu putem interveni, pentru că nu înțelegem.

— Atunci ce-o să facem? Și de ce ni s-a întâmplat tocmai nouă?

— Trebuia să se întâmple cuiva. În voi nu există nimic mai deosebit decât în, să zicem, primul neutron care declanșează reacția în lanț din interiorul unei bombe atomice. *Întâmplător*, neutronul respectiv este primul. Oricare alt neutron ar fi îndeplinit același rol, așa cum Jeffrey putea fi oricare alt copil din lume. Noi denumim faza aceasta Trecerea Totală. Mă bucur că acum nu mai este nimic de tănuit. Așteptam de multă vreme să se petreacă așa ceva, încă de la sosirea noastră pe Pământ. Nu se putea determina când și unde va începe până ce, din pură întâmplare, ne-am întâlnit la petrecerea lui Rupert Boyce. Atunci am știut, aproape cu siguranță, că primii vor fi copiii soției dumneavoastră.

— Dar... pe atunci nu eram căsătoriți. Nici măcar...

— Da, știu. Însă mintea domnișoarei Morrel fusese canalul care, fie numai pentru o singură clipă, dovedise o cunoaștere pe care nici o ființă vie n-o putea deține în momentul acela. Putea veni doar de la altă minte, legată intim de ea. Faptul că era un creier ce nu se născuse încă, nu era important. Timpul este mult mai puternic decât credeți.

— Încep să înțeleg. Jeff știe lucrurile acestea... el poate privi în alte lumi și poate spune de unde ați venit. Într-un fel anume, deși băiatul nu era încă născut, Jean i-a recepționat gândurile.

— Nu este numai atât... dar nu cred că vă veți apropia mai mult de adevăr. În istorie au existat oameni cu puteri inexplicabile, care păreau că transcend timpul și spațiul. Ei înșiși nu înțelegeau aceste puteri. Aproape fără excepție, explicațiile lor erau pure născociri. Cunoscut perfect lucrurile acestea, am citit foarte multe!

Există însă o analogie sugestivă și folositoare. Revine permanent în literatura voastră. Imaginați-vă că mintea fiecărui om este o insulă înconjurată de ocean. Fiecare insulă pare izolată, însă în realitate toate sunt legate prin fundul oceanului, ale cărui creste sunt. Dispariția oceanului ar însemna și sfârșitul insulelor. Toate ar fi părți ale aceluiași continent, dar individualitatea lor n-ar mai exista.

Telepatia, cum i-ați spus voi, reprezintă ceva similar. În anumite condiții favorabile, creierul se pot uni, împărtășindu-și conținutul și retrăind memoriile experienței, atunci când sunt iarăși izolate. În stadiul ei cel mai formidabil, puterea aceasta nu cunoaște limitele obișnuite ale timpului și spațiului. De aceea, Jean a putut împărtăși cunoașterea fiului ei încă nenăscut.

Urmă o tăcere lungă, timp în care George se luptă cu ideile uluitoare. Schema începea să capete contur. Era incredibil, totuși avea logica ei. În plus, explica — dacă termenul putea fi utilizat pentru ceva atât de ciudat — tot ceea ce se întâmplase după petrecerea de la Boyce. Explica, de asemenea, își dădu el seama, fascinația lui Jean față de supranatural.

— De ce a început totul? întrebă George. Și unde va duce?

— La aceste întrebări nu putem răspunde. În Univers există multe rase, iar unele dintre ele au descoperit puterile respective cu mult înainte ca voi — sau noi — să fi apărut pe scena vieții. V-au așteptat să vă alăturați lor... și acum a sosit clipa.

— Atunci ce căutați voi aici?

— Probabil că, aidoma majorității oamenilor, ne-ați privit mereu ca pe stăpânii voștri. Nu-i adevărat. N-am fost altceva decât niște paznici, executând o sarcină impusă... Sarcina aceea este greu de definit: ne puteți considera niște moașe care supraveghează o naștere dificilă. Încercăm să ajutăm la apariția a ceva nou și minunat.

Rashaverak ezită o clipă, părând că-și caută cuvintele.

— Așa este, suntem moașele. *Noi însă suntem sterpi.*

În momentul acela, George înțelese că se găsea înaintea unei tragedii ce o depășea pe a lui. Incredibil, totuși adevărat: în ciuda puterilor și strălucirii lor, Overlorzii ajunseseră la capătul unei fundături evoluționiste. Alcătuiau o rasă măreață și nobilă, superioară omenirii pe toate planurile, dar lipsită de viitor și conștientă de acest lucru. În comparație cu ei, problemele bărbatului deveneau brusc neînsemnate.

— Înțeleg acum, rosti el, de ce l-ați supravegheat pe Jeffrey. El era cobaiul acestui experiment.

— Exact, deși... experimentul nu era controlat de noi. Nu noi l-am provocat, ci am

încercat doar să-l studiem. N-am intervenit decât atunci când am fost siliți.

Da, se gândi George, tsunami-ul... Nu puteau permite distrugerea unui specimen atât de valoros. Apoi se simți rușinat de gândurile sale.

— Mai am o singură întrebare, spuse el. Ce trebuie să facem cu copiii noștri?

— Bucurați-vă de ei cât mai puteți, răspunse încet Rashaverak. Nu vor mai fi mult timp ai voștri.

Sfatul putea fi valabil pentru orice părinte și în orice epocă; acum însă conținea o amenințare și o spaimă necunoscute.

Capitolul nouăsprezece

Veni apoi o vreme când lumea viselor lui Jeffrey nu s-a mai delimitat net de experiența sa zilnică. Nu mai merse la școală, iar pentru Jean și George rutina vieții se schimbă, așa cum, în curând, avea să se schimbe în întreaga lume.

Își evită toți prietenii, parcă deja conștienți că în curând nimeni nu avea să mai aibă timp pentru ei. Uneori, în liniștea nopții, când străzile erau pustii, făceau lungi plimbări laolaltă. Erau mai apropiați acum decât fuseseră în primele zile ale căsătoriei, uniți din nou în fața necunoscutei tragedii care urma să-i copleșească în scurtă vreme.

La început se simțiseră vinovați, lăsându-și copiii dormind în casă, dar își dădură repede seama că Jeff și Jenny își puteau purta de grijă, în modalități străine lor. Și, desigur, Overlorzii îi supravegheau... Gândul acesta îi liniștea. Nu se mai simțeau singuri; ochii aceia inteligenți și plini de bunătate le împărtășeau veghea.

Jennifer dormea; nu exista alt termen pentru a descrie starea fetei. După toate aparențele exterioare, era încă un prunc, dar în jurul ei se manifesta un câmp de forță latentă atât de puternic încât Jean nu suporta să-i mai intre în cameră.

Nici nu mai era nevoie s-o facă. Entitatea care fusese Jennifer Anne Greggson nu era deocamdată dezvoltată complet, însă chiar în starea aceea de crisalidă adormită controla suficient mediul inconjurător pentru a-și satisface orice nevoi. Jean încercase o singură dată să o hrănească, fără succes. Mânca atunci când dorea și o făcea în felul ei aparte.

Alimentele dispăreau din frigider încet, dar permanent, cu toate că Jennifer Anne nu se clintea niciodată din pătuț.

Zgomotul clopoțelilor încetase și jucăria zăcea pe podea, unde nimeni nu îndrăznea s-o atingă, deoarece Jennifer Anne ar fi putut s-o dorească din nou. Uneori, ea deplasa mobilele după trasee stranii, iar lui George i se părea că fluorovopsea pereților strălucea mai puternic ca oricând.

Fetița nu le dădea părinților nici o bătaie de cap; se afla dincolo de ajutorul și dragostea lor. Situația nu mai putea dura mult, iar în timpul rămas se agățară cu disperare de Jeff.

Și el se schimba, dar încă îi mai cunoștea. Băiatul, a cărui dezvoltare o urmăriseră din cețurile lipsite de forme ale prunciei, își pierdea personalitatea, dizolvându-se, ceas după ceas, sub ochii lor. Uneori le vorbea însă, așa cum făcuse dintotdeauna, povestindu-le despre jocuri și prieteni, parcă fără să știe ce-l așteaptă. Totuși, în majoritatea timpului nu-i vedea și nici nu arăta că este conștient de prezența lor. Nu mai dormea, așa cum erau ei nevoiți, în ciuda dorinței copleșitoare de a irosi cât mai puține din acele ultime ore.

Spre deosebire de Jenny, se părea că băiatul nu posedă puteri paranormale asupra obiectelor fizice, poate pentru că — fiind deja parțial dezvoltat — avea mai puțină nevoie de ele. Stranietatea lui o constituia în totalitate viața mintală, din care visele alcătuiau acum doar o mică parte. Stătea nemișcat ore întregi, cu ochii închiși, ascultând parcă sunete inaudibile pentru ei. În mintea lui se aduna cunoașterea — de undeva, sau de cândva — care în curând avea să copleșească și să distrugă ființa pe jumătate formată ce fusese Jeffrey Angus Greggson.

Iar Fey îl privea cu ochi uimiți și întunecați, întrebându-se unde plecase stăpânul ei și când avea să se întoarcă.

Jeff și Jenny fuseseră primii din întreaga lume, dar în curând n-aveau să mai fie singuri. Metamorfoza cuprinsese toată rasa umană, precum o epidemie transmitându-se rapid dintr-o țară în alta. Practic nu afecta pe cei trecuți de zece ani, însă, sub această vârstă, nu scăpase aproape nimeni. Era sfârșitul civilizației, sfârșitul tuturor lucrurilor pentru care oamenii luptaseră de la începutul timpului, în numai câteva zile, omenirea își pierduse viitorul, fiindcă inima unei rase se distruge și dorința ei de supraviețuire este anulată atunci când i se iau copiii.

Nu se stârni panică, așa cum s-ar fi întâmplat cu un secol mai devreme. Omenirea era paralizată, marile orașe — tăcute și încremenite. Continuau să funcționeze numai industriile vitale. Parcă întreaga planetă jelea, tânguindu-se pentru toate câte nu mai puteau fi.

Apoi, așa cum mai făcuse cândva, într-o epocă uitată de acum, Karellen se adresă omenirii pentru ultima dată.

Capitolul douăzeci

— Munca mea se apropie de sfârșit, rosti glasul lui Karellen pe lungimile de undă ale unui milion de posturi. Acum, după o sută de ani, vă pot spune tot adevărul...

Există multe lucruri pe care a fost necesar să vi le ascundem, așa cum ne-am ascuns și noi, aproape jumătate din șederea noastră pe Pământ. Știu că unii dintre voi au considerat inutilă această tănuire. Sunteți obișnuiți cu prezența noastră și nu vă puteți imagina cum ar fi reacționat strămoșii voștri. Dar cel puțin ați putut afla motivul acestui mister și ați înțeles că acțiunea noastră avea o explicație.

Marele secret tănuit față de voi a fost scopul venirii noastre pe Pământ, scop asupra căruia ați speculat la nesfârșit. Nu vi l-am putut destăinui până acum, deoarece secretul acela nu ne aparținea.

Acum o sută de ani, am sosit pe planeta voastră și v-am salvat de la autodistrugere. Nu cred că există cineva care să nege acest adevăr, însă n-ați fi știut niciodată în ce constă autodistrugerea.

Deoarece am interzis armele nucleare și celelalte "jucării" ucigașe acumulate în arsenale, pericolul anihilării fizice a fost înlăturat. Ați crezut că aceea fusese singura primejdie. Noi v-am încurajat să credeți așa, dar nu era adevărat. Pericolul uriaș ce vă aștepta avea un alt caracter și nu privea numai rasa voastră.

Multe lumi au ajuns la răscrucea puterii nucleare, au evitat dezastrul și au construit civilizații pașnice și fericite care aveau să fie nemilos distruse de forțe despre care nu cunoșteau nimic. În secolul douăzeci, ați început și voi să întâlniți forțele respective. Din această cauză, a trebuit să intervenim.

În tot acel secol, rasa umană era târâtă încet către prăpastie, fără a bănuși nimic. Peste prăpastia respectivă exista o singură punte. Puține rase au descoperit-o fără să fie ajutate. Unele s-au întors când mai era încă timp, evitând atât pericolul, cât și devenirea. Planetele lor au ajuns Insule Elizee, oaze de mulțumire lipsită de efort, și nu vor mai juca nici un rol în istoria universului. Acesta n-ar fi fost niciodată destinul sau norocul vostru. Aveți o rasă prea vitală pentru așa ceva. V-ați fi ruinat, târând și pe alții împreună cu voi, pentru că n-ați fi găsit niciodată puntea.

Mă tem că în continuare multe din spusele mele se vor baza pe asemenea analogii. Nu posedați conceptele pentru multe lucruri pe care doresc să vi le spun, iar cunoașterea noastră este de asemenea trist de mărginită.

Ca să înțelegeți, trebuie să vă întoarceți în trecut și să redescoperiți lucruri pe care strămoșii voștri le-ar fi considerat banale, dar pe care voi le-ați uitat— pe care, de fapt, noi v-am ajutat, intenționat, să le uitați. Întreaga noastră ședere aici se bazează pe o mistificare uriașă, pe tănuirea unor adevăruri ce nu erați pregătiți să le înfrunțați.

În secolele dinaintea sosirii noastre, savanții Pământului au descoperit secretele lumii fizice și v-au dus de la energia aburului la cea a atomului. Ați abandonat superstițiile: știința devenise singura religie a umanității. Ea constituia darul minorității occidentale pentru restul omenirii și distrusese toate celelalte credințe. Cele încă existente în momentul sosirii noastre își trăiau ultimele clipe. Se părea că știința putea explica totul. Nu existau forțe pe care să nu le fi prevăzut sau evenimente care să nu-și găsească, în cele din urmă, o explicație. Originea universului putea rămâne necunoscută pe vecie, dar tot ceea ce se petrecuse de atunci asculta de legile fizicii.

Cu toate acestea, misticii voștri, deși pierduți în propriile amăgiri, întrezăriseră frânturi ale adevărului. Există puteri ale creierului și puteri dincolo de creier pe care știința voastră nu le-ar fi putut aduce niciodată în cadrul ei fără să-l sfărâme complet. De-a lungul anilor, au existat nenumărate consemnări ale unor fenomene stranie — poltergeist, telepatie, previziune — etichetate de voi fără a le putea explica. La început, știința ie-a ignorat, apoi le-a negat existența, în ciuda dovezilor a cinci milenii. Însă aceste dovezi există și, pentru a fi completă, orice teorie asupra universului ar trebui să le ia în considerare.

În prima jumătate a secolului douăzeci, câțiva dintre savanții voștri au început să cerceteze aceste probleme. Nu știau, dar se jucau cu zăvorul cutiei Pandorei. Forțele pe care le-ar fi putut elibera depășeau cu mult pericolele atomului. Fizicienii ar fi putut ruina numai Pământul, pe când parapsihologii ar fi răspândit dezastrul printre stele.

Așa ceva nu se putea permite. Nu pot explica întreaga natură a amenințării pe care o reprezentați voi. Pentru noi nu este un pericol și de aceea nu putem înțelege. Să zicem că puteați deveni un cancer telepatic, o mentalitate malignă care, în pieirea ei inevitabilă, ar fi otrăvit alte minți, chiar și mai dezvoltate.

Pentru aceea am venit — am fost *trimiși* — pe Pământ. V-am oprit dezvoltarea pe orice nivel cultural și am interzis orice fel de cercetare științifică a fenomenelor paranormale. Sunt conștient că, datorită decalajului dintre civilizațiile noastre, am inhibat și alte forme de creație. Acesta însă a fost un efect secundar, lipsit de importanță.

Trebuie să vă destăinui un amănunt ce vi se va părea extrem de surprinzător, poate chiar incredibil. Noi nu posedăm și nici nu înțelegem aceste potențiale, aceste puteri latente... Intellectul nostru este mult mai puternic decât al vostru, totuși în creierele voastre

există ceva ce ne-a ocolit întotdeauna. De când am venit pe Pământ, v-am studiat și am învățat multe. Vom învăța și mai multe, dar mă îndoiesc că vom afla tot adevărul.

Rasele noastre au multe lucruri comune: de aceea am fost aleși pentru această sarcină. Însă din alte puncte de vedere, ambele reprezintă faze finale a două evoluții diferite. Mințile noastre au ajuns la capătul dezvoltării. La fel, în forma lor actuală, și mințile voastre. Voi însă puteți face saltul spre treapta următoare și aici apare diferența între noi. Potențialul nostru este epuizat, pe când al vostru e neatins. Într-un fel necunoscut nouă, sunteți în legătură cu puterile menționate — puteri care se trezesc acum în lumea voastră.

Noi am oprit ceasul și v-am făcut să bateți pasul pe loc, până ce forțele acelea se dezvoltau, până când puteau umple canalele pregătite pentru ele. Tot ceea ce am făcut pentru îmbunătățirea vieții pe planetă: creșterea nivelului de trai, instaurarea păcii și dreptății, am fi făcut oricum, odată ce eram nevoiți să intervenim în dezvoltarea voastră... Însă toate aceste transformări mărețe v-au îndepărtat de adevăr, slujindu-ne astfel scopul.

Noi suntem paznicii voștri, nimic mai mult. Pesemne că adesea v-ați întrebat ce poziție ocupă rasa mea în ierarhia universului. Așa cum noi suntem deasupra voastră, există ceva și deasupra noastră, ceva care ne folosește pentru a-i sluji scopurile. N-am descoperit ce anume este, deși epoci întregi i-am slujit ca unelte și n-am îndrăznit să nu-i dăm ascultare. Dintotdeauna am primit dispozițiile, ne-am deplasat spre o lume unde înmugurea civilizația și am condus-o pe un drum închis nouă — drumul pe care porniți voi acum.

Am studiat permanent transformarea pe care am fost trimiși s-o supraveghem, sperând că vom învăța să evadăm din limitele noastre. Dar am întrezărit numai frânturi ale adevărului. Ne-ați numit Overlorzi — Suprastăpâni — fără să vă dați seama de ironia denumirii. În mod asemănător, putem spune că deasupra voastră se află *Overmintea* — Supramintea — care se folosește de noi precum olarul se folosește de roată.

Iar rasa voastră este lutul modelat pe roata aceea.

Noi credem, este doar o ipoteză, că Overmintea încearcă să sporească, să-și extindă puterile și cunoașterea universului. Presupunem că reprezintă însumarea mai multor rase și că a părăsit de multă vreme tirania materiei. În totalitate, este o conștiință inteligentă. Când a știut că v-ați apropiat de prag, ne-a trimis să vă pregătim pentru transformarea ce începe acum.

Schimbările anterioare cunoscute de rasa voastră au durat epoci întregi. Aceasta însă este o transformare a minții, nu a trupului. După normele evoluției, va fi ceva cataclismic, instantaneu. Deja a început. Trebuie să vă obișnuiți cu ideea că sunteți ultima generație de *Homo Sapiens*.

Vă putem spune foarte puține despre natura transformării. Nu știm cum se produce, ce impuls declanșator acționează Overmintea atunci când consideră că a sosit momentul. Tot ce am descoperit este că începe printr-un singur individ, întotdeauna un copil, apoi se extinde exploziv, aidoma formării cristalelor în jurul primului nucleu dintr-o soluție saturată. Adulții nu vor fi afectați, întrucât mintea lor a intrat în mod ireversibil pe un șablon rigid.

Totul se va termina peste câțiva ani, iar rasa umană se va divide în două. Pentru lumea cunoscută vouă nu există viitor sau întoarcere. Toate speranțele și visele voastre se opresc acum. V-ați zămislit succesorii, dar în mod tragic nu-i veți înțelege niciodată — nu veți putea nici măcar să comunicați cu mințile lor. Ei nu vor avea minți ca ale voastre. Vor fi o singură entitate, așa cum voi sunteți suma a miliarde de celule. Nu-i veți considera oameni și nu veți greși.

V-am spus toate acestea pentru a ști ce vă așteaptă. Peste câteva ore, veți fi confrunțați cu criza. Sarcina și datoria mea este să-i protejiez pe cei pentru paza cărora am fost trimis. În ciuda forțelor ce se trezesc în ei, ar putea fi distruși de cei din jur — da, chiar de părinți, când vor înțelege adevărul. Va trebui să-i iau și să-i izolez, pentru protecția lor și a voastră. Măine, navele mele vor începe evacuarea. N-o să vă acuz dacă veți căuta să vă împotriviți, dar va fi inutil. Acum se deșteaptă forțe mai mari decât ale mele. Eu sunt numai unul din instrumentele lor.

Ce voi face cu supraviețuitorii, când rolul vostru a luat sfârșit? Cel mai simplu, și poate cel mai milos, ar fi să-i distrug — așa cum voi înșivă ați scurta chinurile unui animal drag. Eu însă nu pot face asta. Vă veți alege singuri viitorul, pentru anii care v-au mai rămas. Sper că omenirea își va găsi odihna în pace, știind că n-a trăit în zadar.

Este adevărat: ceea ce ați adus pe lume s-ar putea să vi se pară absolut străin, nu vă va împărtăși speranțele și dorințele, va privi cele mai de seamă realizări ale voastre ca pe niște jucării, dar, cu toate acestea, va însemna ceva minunat și va fi creația *voastră*.

Când rasa mea o să fie uitată, o parte din voi va continua să dăinuie. De aceea, nu ne condamnați pentru ceea ce am fost siliți să facem. Și amintiți-vă: noi vă vom invidia mereu!

Capitolul douăzeci și unu

La început Jean plânsese, dar acum se potolise. Insula strălucea aurie în lumina

puternică a soarelui, în vreme ce nava apăru încetișor deasupra vârfurilor gemene ale Spartei. Nu cu mult timp în urmă, pe insula aceea stâncoasă, fiul ei scăpase de la moarte printr-un miracol pe care-l înțelegea acum prea bine. Uneori se întreba dacă n-ar fi fost preferabil ca Overlorzii să nu fi intervenit, ci să-i fi lăsat să-și înfrunte soarta. Moartea reprezenta o inevitabilitate căreia femeia îi putea face față, așa cum se întâmplase în câteva rânduri; făcea parte din firea lucrurilor. Însă ceea ce se petrecea acum era mai straniu decât moartea... și mai definitiv. Și până atunci oamenii muriseră, dar rasa continuase.

Dinspre copii nu răzbătea nici un sunet. Stăteau pe plajă, în grupuri, la fel de puțin interesați unul de celălalt ca și de locuințele pe care le părăseau pentru totdeauna. Mulți purtau prunci — prea mici ca să umble sau nedorind să-și folosească puterile ce ar fi făcut inutil mersul. Desigur, gândi George, dacă puteau mișca materia inertă, își puteau deplasa și propriile trupuri. Atunci de ce îi luau navele Overlorzilor?

Nu avea nici o importanță. Plecau, iar acela era drumul pe care și-l aleseseră. Atunci bărbatul își dădu seama ce anume îi zgândărea memoria. Cândva, demult, văzuse un film vechi al unui astfel de exod. Se petrecea la începutul Primului Război Mondial... sau al celui de-al Doilea. Șiruri lungi de trenuri încărcate cu copii părăseau încet orașele amenințate, lăsând în urmă părinți pe care mulți dintre ei nu aveau să-i mai revadă. Puțini plângeau; unii erau zăpăciți, strângându-și nervoși lucrurile, dar cei mai mulți păreau nerăbdători să înceapă aventura.

Totuși analogia era falsă. Istoria nu se repeta niciodată cu adevărat. Cei care plecau astăzi nu mai erau copii, indiferent ce ar fi fost. Iar despre o revedere nu mai putea fi vorba.

Nava aterizase lângă apă, afundându-se în nisipul moale. Simultan, uriașele panouri curbe glisară în sus și pasarelele se întinseră către plajă, aidoma unor limbi metalice. Siluetele risipite și singuratice începură să se adune, mișcându-se cu precizia unui șir ordonat.

Singuratice? De ce se gândise la așa ceva? se întreabă George. Singuratice nu aveau să mai fie niciodată. Numai indivizii pot fi singuri — numai ființele omenești. Când barierele erau dărâmate, singurătatea dispărea odată cu personalitatea. Nenumăratele picături de ploaie aveau să se unească în ocean.

Simți strângerea mâinii lui Jean, într-un spasm brusc de emoție.

— Uite, șopti ea. Îl văd pe Jeff. La ușa a doua.

Distanța era mare și nu putea fi sigur. Pe ochi i se lăsase un fel de păclă, împiedicându-l să vadă. Totuși, neîndoios, era Jeff; acum își recunoștea fiul, care pusese deja un picior pe pasarelă.

Atunci, băiatul se întoarse și privi înapoi. Chipul lui se zărea doar ca o pată albă; din depărtare era greu de spus dacă-i recunoscuse sau dacă-și amintea ceva din tot ceea ce părăsea. George n-avea să știe niciodată dacă Jeff se întorsese spre ei pur și simplu din întâmplare, sau dacă știuse, în ultimele momente când era încă fiul lor, că-l priveau intrând într-o lume interzisă lor.

Ușile uriașe începură să se închidă. În clipa aceea, Fey ridică botul și schelălăi prelung și răgușit. Își răsuci ochii minunați și limpezi către George și bărbatul înțelese că ea își pierduse stăpânul. Acum rămăsese fără rival.

Pentru cei rămași existau multe drumuri, însă o singură destinație. Unii spuneau: "Lumea este încă minunată; într-o zi va trebui s-o părăsim, dar de ce să ne grăbim plecarea?".

Alții, care investiseră în viitor mai mult decât în prezent și pierduseră tot ce le dădea sens vieții, nu doreau să mai trăiască. Hotărâseră să părăsească viața, singuri sau împreună cu prietenii lor, în funcție de dorința fiecăruia.

Așa se întâmplă și cu atenienii. Insula se născuse din foc; urma să piară tot prin foc. Aceia care doreau să plece erau liberi s-o facă, însă cei mai mulți rămaseră să întâmpine sfârșitul printre fragmentele viselor lor.

Nimeni nu trebuia să știe când avea să vină clipa. Totuși, Jean se trezi în tăcerea nopții și rămase o secundă, privind strălucirile fantomatice ale tavanului. Căută apoi degetele lui George. De obicei, bărbatul dormea adânc, dar acum se trezi imediat. Nu vorbiră, căci cuvintele dorite nu existau.

Jean nu se mai simțea înspăimântată, nici măcar tristă. Depășise toate stările acelea; acum era detașată de orice emoție. Rămăsese de făcut un singur lucru și știa că de-abia mai avea timp pentru el.

Fără un cuvânt, George o urmă prin casa tăcută. Traversară pata de lumină pătrunsă prin lucarna atelierului și intrară în liniște în camera copiilor.

Nu se schimbă nimic. Fluorodesenele pictate cândva cu grijă de George continuau să strălucească pe pereți. Clopoțeii lui Jennifer Anne zăceau în colțul unde-i azvârlise în clipa când mintea ei se transformase în instrăinarea necunoscută în care locuia acum.

Ea și-a abandonat jucăriile, gândi George, dar ale noastre ne vor urma. Se gândi la odraslele regale ale faraonilor, ale căror păpuși și mărgelile fuseseră îngropate împreună cu ele, cu cinci mii de ani în urmă. Așa avea să fie și acum. Nimeni, își spuse el, nu va mai iubi vreodată comorile noastre; le vom lua cu noi și nu vor mai putea pleca.

Încet, Jean se întoarse spre bărbat și-și lăsă capul pe umărul lui. George o cuprinse cu brațele și dragostea pe care o cunoscuseră cândva reveni din nou, estompată, dar clară ca un ecou dinspre niște munți îndepărtați. Era prea târziu acum să-i spună tot ce dorise și încercă regrete nu atât pentru dezamăgirile lui, cât pentru indiferența anterioară.

Apoi Jean rosti încet:

— Adio, iubittle, și-și strânse brațele în jurul său. George nu avu timp să-i răspundă, însă chiar și în acea ultimă clipă simți o uimire scurtă, întrebându-se de unde știuse ea că sosise sfârșitul.

Adânc în stâncă, fragmentele de uraniu începuseră să se grăbească, căutând fuziunea ce n-o puteau realiza niciodată.

Iar insula se înălță în întâmpinarea zorilor.

Capitolul douăzeci și doi

Nava Overlorzilor sosi, alunecând de-a lungul traiectoriei ei strălucitoare prin inima Carenei. Își începuse frânarea printre planetele exterioare, dar când trecuse de Marte mai avea o fracțiune considerabilă din viteza luminii. Încet, câmpurile uriașe ce înconjurau Soarele îi absorbeau momentul inertial, în timp ce, la un milion de kilometri în urmă, energiile Propulsiei Stelare pictaseră bolta cu lumină.

Jan Rodricks revenea, mai bătrân cu șase luni, în lumea părăsită cu optzeci de ani în urmă.

De data aceasta nu mai era un pasager clandestin, pitit într-o odăiță secretă. Stătea înapoia celor trei piloți (de ce oare, se întrebase el, erau necesari atâția?), privind liniile ce apăreau și dispăreau pe displayul uriaș care domina cabina de comandă. Formele și culorile nu însemnau nimic pentru el; presupunea că reprezentau informații care, într-o navă omenească, s-ar fi transpus în mărimi referitoare la distanțe. Uneori însă ecranul arăta stelele înconjurătoare și în scurt timp, spera el, avea să arate Pământul.

Era bucuros că revenea acasă, în ciuda eforturilor făcute pentru a evada de acolo. În acele ultime luni se maturizase. Văzuse multe, călătorise atât de departe, iar acum tânjea după planeta lui. Știa acum de ce Overlorzii le interzisese pământenilor stelele. Omenirea avea un drum lung de parcurs până să poată juca un rol în civilizația pe care o întrezărise.

S-ar fi putut, deși el refuza să accepte această ipoteză, ca omenirea să nu poată depăși niciodată stadiul unei specii inferioare, păstrată într-o grădină zoologică aparte, cu Overlorzii ca supraveghetori. Poate că asta dorise Vindarten să spună înainte de plecare, când îi dăduse lui Jan avertismentul acela ambiguu: "Cât timp ai lipsit de pe planeta ta", zisese Overlordul, "s-au putut întâmpla multe... S-ar putea să nu-ți mai recunoști lumea, atunci când o vei vedea".

Poate că așa este, se gândi: optzeci de ani reprezintă timp lung și, deși tânăr și adaptabil, s-ar fi putut să priceapă cu greu toate schimbările petrecute. De un lucru era însă sigur: oamenii aveau să dorească să-i asculte relatările și să afle ce întrezărise din civilizația Overlorzilor.

Fusese bine tratat, așa cum prevăzuse de altfel. Nu-și amintea nimic din călătoria interstelară; când narcoticul își încetase efectul, nava intra deja în sistemul planetar al Overlorzilor. Ieșise din ascunzătoare și constatase cu ușurare că n-avea nevoie de buteliile cu oxigen. Aerul era mai dens, dar putea respira fără dificultate. Se afla în cala gigantică a navei, scăldată într-o lumină roșie, printre alte nenumărate colete uriașe. Îi trebuise aproape o oră să găsească drumul spre cabina de comandă și să se prezinte echipajului.

Lipsa lor de surpriză îl uluise; știa că Overlorzii nu-și trădau sentimentele, totuși se așteptase la o reacție. Extraterestrii continuaseră însă să-și vadă de treburi, supraveghind ecranul imens și apăsând nenumărate taste de pe pupitrele de comandă. Atunci înțelesese că ajunseseră la destinație, deoarece, din timp în timp, pe display fulgera imaginea mereu crescătoare a unei planete. Nu simțise însă nici cea mai mică senzație de mișcare sau accelerație, doar o gravitație perfect constantă, pe care o aprecia la o cincime din cea terestră. Forțele imense ce deplasau nava erau compensate cu o precizie extraordinară.

Apoi cei trei piloți se ridicaseră simultan și el își dăduse seama că drumul se terminase. Overlorzii nu discutaseră cu pasagerul lor, nici între ei, și când îi făcuseră semn să-i urmeze, Jan fusese fulgerat de o idee la care ar fi trebuit să se gândească mai demult. Era posibil ca acolo, la capătul liniei de aprovizionare a lui Karellen, să nu existe nici un cunoscător al graiurilor pământene.

Îl priviseră gravi, în vreme ce ușile gigantice glisaseră sub ochii lui iscoditori. Acela era momentul culminant al vieții sale: avea să fie prima ființă umană care să vadă o planetă scăldată în lumina altui soare. Razele lui NGS 549672 inundară nava, iar acolo, înainte de a se afla planeta Overlorzilor.

La ce se așteptase? Nu era sigur. Clădiri vaste, orașe cu turnurile pierdute printre nori, mașini dincolo de orice imaginație — toate acestea nu l-ar fi surprins. Văzuse însă o

câmpie aproape obișnuită, întinzându-se până la un orizont prea apropiat, și alte trei nave ale Overlorzilor, câțiva kilometri mai departe.

Pentru o clipă, simțise o undă de dezamăgire. După aceea, înălțase din umeri, înțelegând că, la urma urmei, amplasarea unui port spațial într-o regiune îndepărtată și nelocuită constituia un lucru normal.

Era rece, dar nu ger. Lumina uriașului soare roșu, aflat puțin deasupra orizontului, era suficientă pentru ochii umani, totuși Jan se întrebese peste cât timp avea să ducă dorul verdelui și albastrului. Apoi zărise ridicându-se pe cer o semilună uriașă, ca un arc plasat înapoia soarelui. O privise mult timp până să înțeleagă că drumul nu se terminase încă. Acea era planeta Overlorzilor. Acum se afla pe un satelit al ei, probabil baza de plecare a navelor.

Îl duseseră la o navetă de mărimea unui avion terestru. Simțindu-se ca un pigmeu, se cățăraseră într-unul din scaunele uriașe, încercând să zărească prin hublourile de observație ceva din planeta ce se apropia.

Călătoria fusese atât de rapidă încât abia avusese timp să distingă câteva detalii ale globului ce se mărea sub el. Chiar acolo, atât de aproape de căminul lor, se părea că Overlorzii foloseau o variantă a Propulsiei Stelare, pentru că după numai câteva minute traversaseră o atmosferă groasă, pătată de nori. Când ușile se deschiseseră, pășise într-o încăpere al cărei plafon probabil glisase, închizându-se imediat după sosirea navei, deoarece deasupra nu exista nici urmă de intrare.

Tânărul părăsise clădirea abia după două zile. Constituia un pasager neașteptat și nu aveau unde-i ține. În plus, nici un Overlord nu înțelegea engleza. Comunicarea era practic imposibilă și Jan își dăduse seama cu amărăciune că un contact cu o rasă străină nu se desfășura chiar atât de ușor cum fusese adesea descris în ficțiuni. Limbajul semnelor se dovedise lipsit de succes, deoarece depindea prea mult de gesturi, expresii și atitudini ce nu erau comune Overlorzilor și oamenilor.

Ar fi fost îngrozitor, se gândise, ca singurii Overlorzi care-i vorbeau graiul să se fi găsit pe Pământ. Putea doar să aștepte și să spere. Cu siguranță, vreun savant, vreun expert în rase străine avea să vină să se ocupe de el! Sau era atât de lipsit de importanță încât nici unul nu putea fi deranjat?

Nu putea părăsi clădirea, fiindcă ușile nu aveau comenzi vizibile. Se deschideau, pur și simplu, atunci când un Overlord se îndrepta spre ele. Jan încercase același lucru, agitase obiecte în aer, ca să influențeze eventualele celule fotoelectrice, dar fără rezultat. Pricepuse că un om din epoca de piatră, rătăcit într-un oraș modern, ar fi fost la fel de neajutorat. O dată încercase să iasă alături de un Overlord, însă fusese împins delicat înapoi. Deoarece nu dorea să-și irite gazdele în vreun fel, nu mai insistase.

Vindarten sosise înainte ca pământeanul să înceapă să dispere. Overlordul vorbea o engleză stălcită și mult prea rapidă, dar și-o îmbunătățise cu iuțelă. După câteva zile, putuseră conversa în legătură cu orice subiect ce nu necesita un vocabular de specialitate.

Odată cu apariția lui Vindarten, Jan scăpase de griji. Nu avea însă ocazia de a face lucrurile dorite, pentru că-și petrecea aproape tot timpul cu cercetătorii Overlorzi, dotorii să efectueze teste lipsite de înțeles, cu niște instrumente complicate. Lui Jan nu-i plăceau deloc experiențele acelea și, după o ședință cu un fel de aparat de hipnoză, avusese o durere de cap îngrozitoare vreme de câteva ore. Dorea să coopereze, totuși nu era sigur dacă Overlorzii îi cunoșteau limitele mintale și fizice. Avusese nevoie de timp îndelungat să-i convingă că trebuie să doarmă la intervale regulate.

Între ședințe întrezărise câteva aspecte ale orașului și-și dăduse seama cât de dificil și periculos ar fi fost să încerce să-l exploreze. Străzile erau practic inexistente și se părea că nu există nici o suprafață de transport. Acela era căminul unor ființe care puteau zbura și nu se temeau de gravitație. Era perfect normal să te trezești în fața unui abis de câteva sute de metri, sau să constăți că singura cale de acces într-o încăpere se găsea undeva sus, într-o deschidere din perete. Din sute de exemple, Jan începuse să priceapă că psihologia unei rase înaripate diferea fundamental de cea a creaturilor legate de sol.

Era straniu să-i vadă pe Overlorzi zburând aidoma unor păsări imense printre turnurile orașului, mișcând aripile prin lovituri rare și puternice. Aici apărea însă o problemă științifică. Planeta era uriașă, mult mai mare decât Pământul, totuși gravitația era scăzută și Jan se întrebese cum de avea o atmosferă atât de densă. Îl iscodise pe Vindarten și aflase, așa cum bănuise, că lumea aceea nu era planeta de baștină a Overlorzilor. Ei apăruseră și evoluaseră pe o planetă mult mai mică, colonizând-o ulterior pe aceasta, schimbându-i nu numai atmosfera, ci și gravitația.

Arhitectura Overlorzilor era mohorât de funcțională. Pământeanul nu zări nici un ornament, nimic care să nu servească unui scop, chiar dacă uneori acesta depășea capacitatea lui de înțelegere. Dacă un om al vremurilor medievale ar fi putut vedea orașul acela scaldat în lumina roșie și ființele ce se deplasau prin el, s-ar fi crezut cu siguranță în Iad. Până și Jan, cu toată curiozitatea și detașarea lui științifică, se găsea uneori la limita unei spaime inexplicabile. Absența unui singur punct de referință familiar poate deveni agasantă chiar și pentru mințile cele mai limpezi și detașate.

Existau apoi multe detalii pe care nu le pricepea și pe care Vindarten nu putea sau nu voia să i le explice. Ce erau luminile străfulgerătoare și formele schimbătoare, lucrurile mișcându-se într-atât de iute prin văzduh încât niciodată nu putea fi sigur de existența

lor? Puteau fi ceva uluitor și inspirator de venerație, sau ceva spectaculos dar banal, aidoma reclamelor luminoase de pe vremuri.

Jan înțelise de asemenea că lumea Overlorzilor cuprindea sunete pe care el nu le putea auzi. Ocazional, distingea ritmuri complexe, gonind de-a lungul spectrului auditiv, pentru a dispărea la una din limitele acestuia. Vindarten părea că nu înțelege conceptul lui Jan despre muzică și de aceea nu izbuti să rezolve în chip satisfăcător problema.

Orașul nu era foarte mare; cu siguranță mult mai mic decât Londra sau New York-ul din zilele lor de glorie. După spusele lui Vindarten, existau câteva mii de asemenea așezări răspândite pe planetă, fiecare având un scop precis determinat. Pe Pământ, conceptul cel mai apropiat ar fi fost cel de orașel universitar, cu excepția faptului că gradul de specializare ajunsese mult mai departe. Locul în care se găsea pământeanul se ocupa exclusiv cu studiul raselor străine.

Într-una din primele călătorii în exteriorul odăitei în care locuia Jan, Vindarten îl dusesse la muzeu. Pentru tânăr reprezentase un impuls psihologic extrem de util, deoarece se trezise într-un loc al cărui scop îl putea înțelege în totalitate. Exceptând dimensiunile sale, muzeul aducea foarte mult cu unul terestru. Merseseră mult până acolo, cu o platformă uriașă care se mișca aidoma unui piston într-un cilindru vertical de lungime necunoscută. Nu existau comenzi vizibile, iar la începutul și la sfârșitul coborârii sensul accelerației era evident. Probabil că Overlorzii nu-și iroseau pe planetă dispozitivele ce produceau câmpuri compensatoare. Jan se întrebasese dacă întregul interior al planetei era sfredelit de excavații și de ce limitaseră mărimea orașului prin construcții subterane, în loc să-l extindă spre exterior? Aceasta era o altă problemă ce avea să rămână fără răspuns.

Puteai să-ți petreci toată viața explorând sălile uriașe. Aici se găseau realizările mai multor civilizații decât putea bănui pământeanul. Nu aveau însă timp suficient pentru a vedea totul. Vindarten îl instalase pe o bandă a podelei care, la prima vedere, părea un desen ornamental. Apoi Jan își amintise că aici nu existau ornamente și, în același moment, ceva invizibil îl apucase ușor, propulsându-l înainte. Trecuseră prin fața vitrinelor gigantice, prin fața unor lumi inimaginabile, cu o viteză de douăzeci-treizeci de kilometri pe oră.

Overlorzii rezolvaseră problema oboselii fizice. Nimeni nu mai era nevoit să meargă pe jos.

Parcurseseră câțiva kilometri când ghidul lui îl apucă din nou și, cu o bătaie a uriașelor sale aripi, îl ridicase din mijlocul forței necunoscute. Înaintea lor se întindea o sală imensă, pe jumătate goală, inundată de o lumină familiară, pe care Jan n-o mai zărise din momentul părăsirii Pământului. Strălucirea era slabă, pentru a nu afecta ochii sensibili ai Overlorzilor, dar era, fără puțință de greșeală, a Soarelui. Jan nu crezuse niciodată că ceva atât de simplu și banal i-ar putea deștepta atâta nostalgie.

Deci acolo se găseau exponatele Pământului! Trecuseră la câțiva metri de o machetă superbă a Parisului, de comori de artă din douăsprezece secole, adunate de-a valma, de calculatoare moderne și topoare paleolitice, de receptoare TV și turbine cu abur. Deschiseseră o ușă enormă și intraseră în biroul custodelui pentru Pământ.

Tânărul se întrebasese dacă el era primul pământean văzut de acesta, sau dacă fusese vreodată pe Pământ; ori poate era pur și simplu una dintre numeroasele planete de care răspundea și a căror poziție exactă nici măcar n-o cunoștea. În orice caz, nu înțelegea engleza și Vindarten trebuise să joace rolul de translator.

Jan petrecuse câteva ore acolo, vorbind într-un dispozitiv de înregistrat în vreme ce Overlorzii îi arătaseră diferite obiecte terestre. Spre rușinea lui, descoperise că nu putea identifica multe din ele. Ignoranța sa asupra rasei din care făcea parte și a realizărilor ei era uriașă; se întrebasese dacă Overlorzii, cu toate superbele lor însușiri mintale, puteau cuprinde într-adevăr întreaga structură a culturii omenești.

La ieșirea din muzeu, Vindarten îl condusesse pe alt traseu. Plutiseră din nou, fără efort, prin coridoarele gigantice însă, de data aceea, prin fața lor defilaseră creațiile naturii, nu ale minții. Sullivan, gândise Jan, și-ar fi dat viața să fie aici și să vadă minunile evoluției din o sută de lumi. Dar, își amintise el, Sullivan era probabil mort...

Apoi, fără nici un avertisment, ieșiseră într-o galerie, sus, deasupra unei camere circulare de aproape o sută de metri circumferință.

Ca de obicei, nu exista nici un parapet protector și la început Jan ezitase să se apropie de margine. Vindarten stătea chiar pe muchie, privind calm în jos, de aceea Jan avansase prudent lângă Overlord.

Podeaua se afla doar la douăzeci de metri dedesubt, mult prea aproape. Mai târziu, pământeanul fusese convins că ghidul său nu dorise să-l surprindă și rămăsese complet uluit de reacția lui. Urlase îngrozitor și sărise înapoi, căutând să se ascundă. Abia când ecourile înăbușite ale răcnetului se stinseseră în atmosfera densă, hotărâse să înainteze iarăși.

Bineînțeles, era lipsit de viață — nu cum crezuse în prima clipă de panică, viu și privindu-i. Umplea aproape întreg spațiul circular și lumina rubinie strălucea și scânteia în adâncimile lui de cristal.

Era un ochi gigantic.

— Ce te-a făcut să emiți sunetul acela? întrebasese Vindarten.

— Mi-a fost frică, recunoscuse rușinat Jan.

— De ce? Doar nu-ți închipui că aici poate fi vreun pericol?

Omul se întrebese dacă i-ar fi putut explica ce înseamnă o acțiune reflexă, dar se hotărâse să nu încerce.

— Orice lucru cu totul neașteptat este înfricoșător. Până la analizarea unei situații noi, e mai sigur să presupui răul.

Inima continuase să-i bată violent, când privise din nou ochiul monstruos. Desigur, fusese un model mărit, așa cum se proceda cu insectele și microbii din muzeele terestre. Totuși, chiar în momentul întrebării, Jan știuse, cu o siguranță ciudată, că așa ceva putea exista.

Vindarten nu-i spusese mare lucru; nu constituia domeniul lui de activitate și nu-l interesa. Din descrierea Overlordului, Jan izbutise să alcătuiască imaginea unei ființe ciclopice, trăind printre sfărâmăturile asteroidale ale unui soare îndepărtat, cu înălțimea nelimitată de forța gravitației, depinzând pentru hrană și viață de raza și puterea de descompunere a unicului său ochi.

Părea că nu există limită în privința creațiilor Naturii, dacă era silită, și Jan simțise o plăcere irațională, descoperind ceva ce Overlorzii nu încercaseră. Aduseseră un cașalot de pe Pământ, dar se opriseră *aici*.

Sosise apoi momentul când urcase la nesfârșit, până ce pereții ascensorului trecuseră de la opalescență la o transparență de cristal. Păruse că stă, nesuținut, printre cele mai înalte turnuri ale orașului, cu nimic ferindu-l de abis. Nu simțise însă o amețeală diferită celei dintr-un avion, fiindcă nu exista nici o senzație de contact cu solul îndepărtat.

Se afla deasupra norilor, împărțindu-și cerul cu câteva piscuri din metal sau piatră. Dedesubt, stratul de nori se rostogolea alene, precum un ocean trandafiriu. Pe cer, nu departe de soarele sumbru, existau două luni mititele și palide, iar aproape de centrul discului sângerieu se zărea o umbră mică și neagră, perfect rotundă. Putea fi o pată solară sau altă lună în tranzit.

Jan își plimbase încet privirea pe linia orizontului. Acoperișul de nori se întindea până la marginea planetei uriașe, dar la o distanță greu de apreciat, un petic întunecat putea marca turnurile altui oraș. Îl examinase un timp, apoi își reluase cercetarea atentă.

Când parcursese jumătate din cercul orizontal, văzuse muntele. Nu se afla la orizont, ci *dincolo* de el — un singur pisc ridicându-se desupra marginii lumii, cu pantele inferioare ascunse, așa cum partea cea mai mare a unui aisberg se găsește sub linia de plutire. Încercase să-i aproximeze mărimea, însă nu izbutise. Chiar pe o planetă cu gravitația atât de scăzută, era greu de crezut că pot exista asemenea munți. Oare Overlorzii, se întrebese el, făceau ascensiuni pe pantele acelea, plutind aidoma unor vulturi?

Apoi, încet, muntele începuse să se transforme. La început, avusese un roșu posomorât, aproape sinistru, cu câteva semne vagi, greu de distins, în partea superioară. Tocmai încerca să se concentreze asupra lor, când își dăduse seama că se mișcau...

La început, nu-i venise să creadă. După aceea, se străduise să-și reamintească faptul că prejudecățile nu aveau nici o valoare aici, că nu trebuia să-i permită minții să respingă nici un mesaj adus de simțuri în tainele creierului. Nu trebuia să înțeleagă, ci doar să observe. Înțelegerea avea să vină mai târziu, sau niciodată.

Muntele — continua să-l numească așa, întrucât nu exista alt cuvânt pe care să-l poată folosi — părea viu. Își amintise de ochiul monstruos din criptă... dar nu, așa ceva era de neconceput. Ceea ce vedea nu constituia viață organică; ba chiar, bănuise tânărul, nici măcar materie în sensul cunoscut lui.

Roșul cel sumbru se deschisese spre o nuanță mai amenințătoare. Apăruseră dungi viu colorate în galben și, pentru o clipă, lui Jan i se păruse că privea un vulcan revărsând șuvoaie de lavă. Însă șuvoaiele respective, așa cum deducea după petele și impestrițările lor, se deplasau *în sus*.

Apoi, din norii rubinii situați în jurul bazei muntelui se înălțase altceva: un inel uriaș, perfect orizontal și rotund, colorat în nuanța pe care Jan o lăsase atât de departe; poate nici chiar cerurile Pământului n-aveau un azuriu mai frumos. Nu mai văzuse culorile acelea nicăieri în lumea Overlorzilor și simțise un nod în gât, cu gândul la amintirile deșteptate.

Inelul se lărgise pe măsură ce urca. Ajunsese deasupra muntelui și curba exterioară înainta rapid spre tânăr. Era probabil un fel de tornadă, se gândise Jan, un inel de fum aflat deja la mulți kilometri înălțime. Nu zărise însă rotația bănuită și părea că rămâne la fel de solid, în ciuda dilatării.

Umbra lui se ivise cu mult înainte ca inelul însuși să treacă pe deasupra, continuând să se înalțe în spațiu. Îl privise până devenise o linie subțire și albastră, greu de urmărit pe cerul roșu. Când dispăruse în cele din urmă, se afla pesemne la multe mii de kilometri depărtare și continua să se extindă.

Privise înapoi către munte. Acesta era acum auriu și lipsit de semne distinctive. Poate fusese numai o impresie — ajunsese să creadă orice — însă părea mai înalt și mai îngust și se rotea aidoma unui vârtej. Abia atunci, încă paralizat și uluit, își amintise de videocameră. O ridicase, îndreptând-o spre fenomenul straniu.

Imediat, Vindarten i se așezase în față. Ferm, acoperise cu palmele obiectivul și-l determinase să coboare aparatul. Jan nu încercase să se împotrivească; ar fi fost inutil, bineînțeles, dar simțise brusc o spaimă teribilă față de spectacolul la care asistase și nu mai dorise să afle nimic despre el.

În celelalte călătorii, Overlordul nu-i interzisese să fotografieze și nici nu refuzase să-i dea explicații. Acum însă, Vindarten petrecu mult timp solicitându-i lui Jan să descrie amănunțit ceea ce observase.

În momentele acelea, Jan își dăduse seama că ochii lui Vindarten văzuseră cu totul altceva; atunci bănuise, întâia oară, că și Overlorzii aveau stăpâni.

Acum, revenea acasă, iar teama, uimirea și misterul rămăseseră mult în urmă. Presupunea că se afla pe aceeași navă, deși cu siguranță echipajul era altul. Oricât de lungi le-ar fi fost viețile, era greu de crezut că Overlorzii ar fi dorit să rămână atâta vreme departe de casă, petrecându-și zeci de ani în călătorii interstelare.

Bineînțeles, efectul relativist al timpului acționa în ambele sensuri. Overlorzii îmbătrâneau doar cu patru luni pe durata călătoriei, dar când reveneau acasă, prietenii lor îmbătrâniseră cu optzeci de ani.

Fără îndoială, dacă ar fi dorit, Jan ar fi putut rămâne restul vieții pe planeta Overlorzilor. Însă Vindarten îl prevenise că pentru câțiva ani nu mai erau programate călătorii spre Pământ și-l sfătuisese să profite de prima ocazie. Poate Overlorzii înțeleseseră că, deși stătuse destul de puțin timp pe planeta lor, mintea tânărului se apropiase de capătul resurselor. Sau devenise o bătaie de cap inutilă și nu-și mai puteau pierde timpul cu el.

Conta prea puțin acum, când Pământul se afla în fața lui. Mai văzuse imaginea aceea de cel puțin o sută de ori, însă întotdeauna prin ochiul rece și mecanic al camerei de televiziune. În sfârșit, acum se găsea el însuși în spațiu; se desfășura ultimul act al visului său, iar Pământul se rostogolea sub ochii lui, pe eterna orbită.

Secera verde-albastră era în primul pătrar; mai mult de jumătate din discul vizibil rămăsese ascunsă în întuneric. Se zăreau puțini nori, doar câteva petice răzlețite de vânturi. Calota arctică strălucea scânteietor, întrecută însă de reflexiile orbitoare ale Soarelui în nordul Pacificului.

Puteai crede că era o planetă acvatică: emisfera respectivă nu avea nici un petec de pământ. Dintre continente se distingeau numai Australia, ca o ceață întunecată, în pâcla atmosferică.

Nava intra în conul uriaș de umbră al Pământului; semiluna strălucitoare se subție, se redusese până la un arc de foc și dispăru. În față se întindeau bezna și noaptea. Lumea dormea.

Abia atunci își dădu seama tânărul că ceva era în neregulă. Sub el se aflau acum continente, dar unde erau salbele strălucitoare de lumini și coloniile de licurici ce indicau orașele Omului? În toată emisfera umbrită, nici o scânteie nu înfrunța bezna. Dispăruseră fără urmă milioane de kilowați care, odată, fuseseră azvârlite cu nepăsare spre stele. Privea un Pământ ce putea fi asemănător cu cel dinaintea apariției omului.

Nu aceasta era întoarcerea așteptată. Nu putea face nimic altceva decât să privească, în vreme ce în inima lui sporea teama înaintea necunoscutului. Se întâmplase ceva... ceva inimaginabil. Totuși nava coborî într-o curbă lungă, revenind deasupra emisferei înșorite.

Nu văzu nimic la aterizare, deoarece Pământul dispăru brusc de pe display, înlocuit de configurații luminoase și lipsite de sens. Când imaginea reapăru, se găseau pe sol. În depărtare se zăreau clădiri uriașe, mașini și un grup de Overlorzi.

De undeva răsună șuierul înăbușit al aerului, atunci când nava egaliză presiunile, apoi zgomotul deschiderii ușilor uriașe. Nu mai așteptă; giganții tăcuți îl priviră, toleranți sau indiferenți, ieșind în fugă din cabina de comandă.

Se afla acasă, sub razele Soarelui său, respirând aerul ce-i înviorase pentru prima oară plămânii. Pasarela era deja coborâtă, dar trebui să aștepte până ce ochii i se acomodară cu lumina.

Lângă un vehicul transportor plin cu lăzi se găsea Karellen, la mică distanță de însoțitorii săi. Jan nu se întrebă cum de-l recunoscuse pe Administrator, nici nu rămase surprins, văzându-i neschimbat. Prezența Overlordului era aproape singurul lucru petrecut așa cum prevăzuse.

— Te așteptam, rosti Karellen.

Capitolul douăzeci și trei

— În primele zile, spuse Karellen, nu era periculos să mergem printre ei. Însă n-au mai avut nevoie de noi. Rolul nostru a luat sfârșit atunci când i-am strâns laolaltă și le-am pus la dispoziție un continent întreg. Privește!

Peretele din fața lui Jan dispăru. Privea în jos, de la o altitudine de câteva sute de metri, spre o regiune împădurită. Iluzia era atât de perfectă încât pe moment simți o

ușoară ameteală.

— Asta este după cinci ani, când a început a doua fază.

Sub ei se mișcau siluete și aparatul cobori asupra lor ca o pasăre de pradă.

— O să suferi, continuă Karellen. Nu uita însă că normele tale nu mai sunt valabile.

Nu privești copii umani.

Totuși, aceea fu impresia imediată a lui Jan și nici un fel de logică n-o putea înlătura. Puteau fi niște sălbatici, angajați într-un dans ritual. Erau goi și murdari, cu părul lung și încălzit intrându-le în ochi. După cât își dădea seama, aveau între cinci și cincisprezece ani, deși toți se deplasau cu aceeași viteză, precizie și completă indiferență față de împrejurimi.

Apoi, le zări chipurile. Înghiți un nod și se strădui să nu-și ferească privirea. Fețele copiilor erau mai inexpressive decât ale morților, fiindcă până și un cadavru poartă pe trăsăturile sale un mesaj cioplit de dalta timpului, pentru a vorbi atunci când buzele sunt inerte. Acolo însă nu existau mai multe emoții sau sentimente decât pe figura unui șarpe sau a unei insecte. Overlorzii înșiși erau mai umani.

— Cauți ceva ce nu mai există, zise Karellen. Amintește-ți: n-au mai multă individualitate decât celulele corpului tău. Însă laolaltă reprezintă ceva mult mai însemnat decât tine.

— De ce se mișcă așa?

— Noi l-am denumit Dansul Cel Lung, răspunse Overlordul. Știi, ei nu dorm niciodată, iar asta durează de aproape un an. Sunt trei sute de milioane și toți execută aceleași mișcări, pe întregul continent. Am analizat mișcările respective, tiparul lor, dar nu ne-au dezvăluit nimic, poate pentru că vedem doar partea fizică — puținul ce se găsește aici, pe Pământ. Poate că ceea ce noi am numit Overminte îi educă deocamdată, contopindu-i într-o singură unitate înainte de a-i putea absorbi pe de-a întregul în entitatea ei.

— Dar cum se descurcă cu hrana? Și ce se întâmplă dacă nimeresc peste un obstacol: pomi, stânci sau apă?

— Apa nu contează, nu se pot îneca. Atunci când se lovesc de obstacole, uneori se rănesc, dar nu reacționează niciodată. În privința hranei, la început aveau la îndemână fructe și animale mici. Acum au depășit această necesitate, ca și multe altele. În principiu, hrana este o sursă de energie, iar ei au învățat să acceseze surse mult mai mari.

Imaginea tremură, de parcă ar fi trecut un val de căldură. Când redeveni clară, agitația de pe sol încetase.

— Privește, rosti Karellen. Trei ani mai târziu.

Micile creaturi, neajutorate și patetice pentru cineva care nu cunoștea adevărul, stăteau nemișcate în păduri, poiene și câmpii. Aparatul alerga fără oprire de la unul la altul; deja, gândi Jan, chipurile lor tindeau către un tipar comun. Văzuse câteva fotografii făcute prin suprapunerea a zeci de trăsături, pentru a se obține o figură "medie". Rezultatul fusese la fel de lipsit de personalitate ca aici.

Parcă dormeau sau erau în transă. Țineau ochii închiși și nu păreau mai conștienți de cele din jur decât copacii sub care stăteau. Ce gânduri, se întrebă tânărul, străbăteau rețeaua complexă în care mințile lor nu reprezentau decât firele unei uriașe țesături? O țesătură care, înțelesese acum, cuprindea multe lumi și rase, și continua să crească mereu.

Ceea ce urmă se petrecu cu o repeziciune ce surprinse ochiul și ametea mintea. Până atunci, Jan privise un teren mănos, fără nimic aparte, exceptând numeroase statui mici, risipite — deși nu aleatoriu — în lung și lat. În clipa următoare, toți copacii, iarba și creaturile vii ce populasera ținutul dispăruseră brusc. Rămăseseră doar lacurile neclintite, râurile unduitoare, dealurile cafenii, lipsite acum de pătura verde... și figurile indifferente și tăcute care provocaseră distrugerea.

— De ce-au făcut-o? icni tânărul.

— Poate că prezența altor minți îi distrăgea — chiar și cele rudimentare: ale plantelor și animalelor. Credem că într-o bună zi vor considera că și lumea materială îi distrage la fel de mult. Atunci, cine poate ști ce se va întâmpla? Acum înțelegi de ce ne-am retras după ce ne-am îndeplinit sarcina. Continuăm să încercăm să-i studiem, însă nu intrăm niciodată pe teritoriul lor și nici măcar nu ne trimitem aparatele acolo. Îndrăznim doar să-i observăm din spațiu.

— Asta s-a petrecut acum mulți ani, spuse Jan. Ce s-a întâmplat între timp?

— Foarte puține. De atunci nu s-au mai clintit și nu-i deranjează faptul că este zi sau noapte, iarnă sau vară. Continuă să-și testeze puterile: câteva râuri și-au schimbat cursul, ba chiar unul curge în sens invers. Dar n-au făcut nimic care să pară că ar avea un scop.

— V-au ignorat complet?

— Da, deși nu este surprinzător. Entitatea ale cărei părți au devenit cunoaște totul despre noi. Aparent îi este indiferent dacă încercăm s-o studiem. Când dorește să plecăm, sau are altă sarcină își anunță intențiile în mod foarte evident. Până atunci, vom rămâne aici, pentru ca savanții noștri să acumuleze cât mai multe date.

Deci acesta este sfârșitul omului, își spuse Jan cu o resemnare mai presus de tristețe. Era un sfârșit pe care nu-l întrevăzuse nici un profet, un sfârșit contopind optimismul și pesimismul.

Totuși părea firesc; avea inevitabilitatea sublimă a unei capodopere. Jan văzuse câte ceva din imensitatea uluitoare a universului și acum știa că nu există un loc pentru om. Își dădu seama cât de lipsit de sens — la urma urmei — fusese visul care-l ademenise printre astre.

Drumul spre stele se bifurca în două direcții, dar nici una din ele nu ducea către un țel care să ia în seamă speranțele sau temerile omului.

La capătul unei bifurcații se găseau Overlorzii. Aceștia își păstrau individualitatea, personalitatea; erau conștienți de ei înșiși, iar pronumele "eu" avea un înțeles în graiul lor. Posedau sentimente, unele similare cu cele umane. Însă ajunseseră, înțeleg Jan, într-o fundătură din care nu mai puteau evada. Mințile lor erau de zece sau poate de o sută de ori mai puternice decât ale oamenilor. De fapt, nu avea nici o importanță în privința rezultatului final. Erau tot atât de neajutorați, tot atât de copleșiți de inimaginabila complexitate a unei galaxii cu o sută de mii de milioane de sori și a unui univers cu o sută de mii de milioane de galaxii.

Iar la capătul celeilalte bifurcații? Acolo se afla Overmintea, indiferent ce-ar fi însemnat ea, având față de om aceeași relație pe care acesta o avea față de amoebă. Potențial infinită, dincolo de moarte, oare de câtă vreme absorbea rasă după rasă, pe măsură ce se extindea între stele? Avea și ea dorințe și țeluri? Acum înglobase toate realizările rasei umane, ceea ce nu mai însemna o tragedie, ci o împlinire. Miliarde de scânteii de conștiință trecătoare care constituiseră omenirea n-aveau să mai strălucească aidoma unor licurici în noapte. Totuși nu trăiseră zadarnic.

Ultimul act, pricepu pământeanul, nu sosise încă. Putea avea loc peste o zi, sau peste câteva secole. Nici chiar Overlorzii nu știau cu siguranță.

Acum le înțelegea scopurile, înțelegea ceea ce făcuseră cu Omul și de ce continuau să rămână pe Pământ. Simțea umilință față de ei, însă și admirație pentru răbdarea inflexibilă cu care așteptaseră atâta timp.

Nu aflase niciodată întreaga poveste a simbiozei stranie dintre Overmintea și slujitorii ei. După spusele lui Rashaverak, în istoria rasei sale Overmintea existase dintotdeauna, deși nu-i utilizase până nu-și dezvoltaseră o civilizație științifică și nu putuseră străbate spațiul pentru a-i îndeplini misiunile.

— Totuși, de ce are nevoie de voi? întrebă Jan. Cu puterile ei extraordinare, cu siguranță poate face orice dorește.

— Nu, răspunse Rashaverak, are limitele ei. Știm că în trecut a încercat să acționeze direct asupra minților altor rase, pentru a le influența dezvoltarea culturală. Întotdeauna, tentativa a eșuat— probabil că efortul este prea mare. Noi suntem intermediarii, paznicii. Sau, ca să folosim una din metaforele voastre, îngrijim câmpul până se pârguiește recolta. Overmintea culege roadele, iar noi plecăm spre altă sarcină. Aceasta este cea de-a cincea rasă căreia i-am urmărit apoteoza. De fiecare dată, învățăm ceva nou.

— Dar nu vă deranjează faptul că îndepliniți rolul unor unelte?

— Relația noastră prezintă unele avantaje. În plus, nici o ființă inteligentă nu este ofensată de inevitabil.

Adevărul respectiv, reflectă Jan cu amărăciune, nu fusese niciodată pe deplin acceptat de omenire. Existau lucruri dincolo de logică, pe care Overlorzii nu le pricepuseră niciodată.

— Pare curios, zise el, că Overmintea v-a ales pe voi să-i îndepliniți ordinele, deși nu dețineți nici măcar urme ale forțelor parapsihice latente în oameni. Cum comunică cu voi și cum vă transmite dorințele ei?

— La întrebarea aceasta nu pot răspunde și nu-ți pot spune nici motivele respective. Poate că într-o zi vei afla câte ceva din adevăr.

Jan căzu o clipă pe gânduri, însă știa că era inutil să persiste în direcția respectivă. Trebuia să schimbe subiectul, sperând că în altă ocazie va mai afla câte ceva.

— Mai există un lucru pe care nu l-ai explicat niciodată, rosti el. Ce s-a întâmplat când rasa voastră a sosit pentru întâia dată pe Pământ, în trecutul îndepărtat? De ce ați devenit pentru noi simbolul răului și al spaimei?

Rashaverak zâmbi. N-o făcea la fel de bine ca și Karellen, dar era o imitație acceptabilă.

— Nimeni n-a ghicit, niciodată, și o să-ți dai seama de ce nu v-am putut spune. Există un singur eveniment care putea avea un asemenea impact asupra omenirii. Iar evenimentul acela nu s-a petrecut în zorii istoriei, ci chiar la sfârșitul ei.

— Ce vrei să spui?

— Prima întâlnire între cele două rase s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani, când navele noastre au apărut deasupra Pământului, deși desigur vă studiaserăm de multă vreme. Cu toate acestea, v-ați temut de noi și ne-ați recunoscut, așa cum știam că urma să se întâmple. Nu era chiar o amintire. Ai avut deja dovada că timpul este mult mai complex decât și-a imaginat vreodată știința voastră. Amintirea aceea nu provenea din trecut, ci din viitor— erau acei ultimi ani când rasa umană știa că totul se terminase. Am făcut tot ce am putut, însă n-a fost un sfârșit ușor. Și pentru că noi apăream acolo, ne-am identificat cu moartea rasei voastre. Da, chiar dacă era un eveniment situat la zece mii de ani în viitor! A fost aidoma unui ecou reflectat în cercul închis al timpului, din viitor în trecut. Să nu-i spunem "amintire", ci "presimțire".

Ideea era greu de asimilat și pentru o clipă Jan se luptă cu ea în tăcere. Totuși era oarecum pregătit; căpătase deja suficiente dovezi că efectul și cauza își puteau inversa ordinea firească.

Exista pesemne o memorie a rasei, cumva independentă de timp. Pentru ea, viitorul și trecutul erau totuna. De aceea, cu mii de ani în urmă, oamenii întrezăriseră deja o imagine distorsionată a Overlorzilor, învăluită într-o ceață de spaimă și teroare.

— Acum înțeleg, rosti ultimul om.

Ultimul Om! Jan se obișnuia greu cu ideea aceasta. Când plecase în spațiu, acceptase posibilitatea unui exil etern, dar singurătatea nu-l descurajase. Pe măsură ce anii treceau, dorința de a vedea altă ființă omenească s-ar fi putut să-l copleșească, însă în prezent compania Overlorzilor îl ajuta să-și învingă solitudinea.

Cu zece ani în urmă, mai existaseră oameni pe Pământ, dar erau supraviețuitori degenerați și Jan nu pierduse nimic neîntâlnindu-i. Din motive pe care Overlorzii nu le puteau explica, însă cărora bărbatul le bănuia natura psihologică, nu se mai născuseră copii care să-i înlocuiască pe cei dispăruți. *Homo Sapiens* apusese.

Poate că, pierdut într-unul din orașele încă intacte, exista manuscrisul unui Gibbon al ultimelor zile, consemnând sfârșitul rasei umane. Dacă ar fi fost așa, Jan nu era sigur că s-ar fi deranjat să-l citească; Rashaverak îi spusese tot ce dorise să afle.

Cei care nu se sinucisera, căutaseră uitarea în activități tot mai febrile, în sporturi violente și riscante, puțin deosebite de niște războaie în miniatură. Pe măsură ce populația se micșorase, supraviețuitorii îmbătrâniți se strânseseră laolaltă, aidoma unei armate înfrântă, în retragere.

Ultimul act, înainte de căderea finală a cortinei, fusese poate luminat cu străfulgerări de eroism și devotament sau întunecat de sălbăticie și egoism. Dacă se sfârșise în disperare sau indiferență, Jan n-avea să afle niciodată.

Existau destule lucruri cu care să-și ocupe timpul. Baza Overlorzilor se afla la un kilometru de o vilă părăsită și Jan petrecu luni de zile ticsind-o cu echipament provenit din cel mai apropiat oraș, situat la vreo treizeci de kilometri depărtare. Zburase până acolo cu Rashaverak, a cărui prietenie o suspecta că nu era pe de-a întregul altruistă. Psihologul Overlord continua să studieze ultimul specimen de *Homo Sapiens*.

Orașul fusese probabil evacuat înainte de sfârșit, întrucât clădirile și numeroasele servicii publice continuau să fie funcționale. N-ar fi fost necesară multă muncă pentru pornirea generatoarelor, astfel ca străzile pustii să mai strălucească o dată, cu iluzia vieții. Jan cochetă puțin cu ideea respectivă, apoi o abandonă ca fiind prea morbidă. Nu dorea cu nici un preț să se gândească la trecut.

Acum avea tot ce-i trebuia pentru restul vieții, dar cel mai mult își dorea un pian electric și anumite partituri de Bach. Niciodată nu avusese suficientă vreme pentru muzică, iar acum dorea să recupereze. Când nu cânta, asculta înregistrări ale unor simfonii și concerte celebre, așa încât vila nu era niciodată tăcută. Muzica devenise talismanul său împotriva singurătății ce avea să-l copleșească, cu siguranță, într-o bună zi.

Adesea făcea plimbări lungi pe dealuri, reflectând la cele petrecute în lunile de când văzuse ultima oară Pământul. Cu optzeci de ani tereștri în urmă, când își luase rămas bun de la Sullivan, nu bănuise nici o clipă că tocmai se năștea ultima generație a omenirii.

Ce tânăr nesăbuit fusese! Totuși, nu era sigur că-și regreta acțiunea; dacă ar fi rămas pe Pământ, ar fi fost martorul acelor ultimi ani peste care acum timpul trăsese cortina. El sărise însă peste ei, ajungând în viitor, și aflase răspunsuri la întrebări pe care nici un alt om n-avea să le pună. Curiozitatea îi era aproape satisfăcută, deși uneori se întreba de ce mai așteptau Overlorzii și ce se va întâmpla atunci când răbdarea urma să le fie răsplătită.

În majoritatea timpului, cu resemnarea mulțumită ce coboară de obicei asupra omului numai spre sfârșitul unei vieți lungi și bogate, Jan stătea înaintea claviaturii și umplea văzduhul cu acordurile iubitului său Bach. Poate se autoamăgea, poate era o reacție subconștientă a creierului, dar avea impresia că asta dorise să facă dintotdeauna. Ambiția lui secretă îndrăznise în cele din urmă să iasă la lumina conștientului.

Jan fusese întotdeauna un pianist bun... iar acum era cel mai bun pianist din lume.

Capitolul douăzeci și patru

Rashaverak îi comunicase vestea tânărului, însă acesta o bănuise deja. În primele ore ale dimineții îl trezise un coșmar și nu mai putuse adormi. Nu izbutea să-și amintească visul, lucru foarte ciudat, deoarece era convins că orice vis poate fi reamintit dacă, imediat după trezire, te străduiești realmente. Își amintea doar faptul că în vis era iarăși băiețel, pe o câmpie imensă și pustie, ascultând un glas tunător, vorbindu-i într-o limbă necunoscută.

Visul îl tulburase; se întrebase dacă reprezenta primul efect al singurătății asupra

psihicului său. Ieșise din vilă, pe pajiștea neîngrijită.

O lună plină scâldea peisajul într-o lumină aurie, atât de puternică, încât putea vedea perfect. Cilindrul uriaș și strălucitor al navei lui Karellen se afla înapoia clădirilor bazei Overlorzilor, dominându-le și reducându-le la proporțiile lor pământene. Jan privi nava, încercând să rețrăiască emoțiile ce i le trezise odată. Fusesse o vreme când ea era un țel de neatins, un simbol a ceea ce nu sperase realmente să obțină. Acum nu mai însemna nimic.

Cât de liniștit era totul! Desigur, Overlorzii nu-și încetaseră permanenta activitate, dar acum nu se zărea nici o mișcare. Putea foarte bine să fie singur pe Pământ... cum era, de altfel, dintr-un anumit punct de vedere. Privi către Lună, căutând o imagine familiară pe care să-și odihnească gândurile.

Zărea mările binecunoscute. Străbătuse patruzeci de ani-lumină în spațiu, totuși nu pășise niciodată pe câmpiile acelea colbuite, aflate la mai puțin de două secunde-lumină. Pentru o clipă, se amuză căutând craterul Tycho. Când îl descoperi, rămase surprins că se afla mult mai departe decât crezuse, de linia centrală a discului. Abia atunci își dădu seama că lipsea ovalul întunecat al Mării Crizelor.

Fața arătată de satelit Pământului nu era cea care privise lumea încă din zorii vieții. Luna începuse să se rotească în jurul axei sale.

Asta însemna un singur lucru. Pe cealaltă emisferă a planetei, în teritoriul pe care-l lipsiseră atât de brusc de viață, ei se trezeau din transa cea lungă. Aidoma unui copil care trezindu-se, își întinde brațele pentru a întâmpina ziua, ei își exersau mușchii, jucându-se cu forțele nou descoperite...

— Ai ghicit, rosti Rashaverak. Nu mai suntem în siguranță dacă rămânem. Poate că deocamdată ne ignoră, dar nu putem risca. Plecăm imediat ce încărcăm echipamentul, probabil peste două sau trei ore.

Ridică privirea spre cer, temându-se parcă de un alt miracol. Totul era însă liniștit. Luna își oprise rotația și doar câțiva nori goneau purtați de vântul dinspre apus.

— Nu contează prea mult dacă se amuză jucându-se cu Luna, reluă Rashaverak, dar dacă vor începe și cu Soarele? Bineînțeles, vom lăsa aparatele aici, ca să aflăm ce se întâmplă.

— Eu rămân, vorbi brusc Jan. Am văzut destul din univers. Acum mă interesează un singur lucru: soarta planetei mele.

Sub picioare, solul tremură ușor.

— Era de așteptat, continuă pământeanul. Dacă au modificat rotația Lunii, momentul unghiular trebuie să se conserve, așadar Pământul încetinește. Nu știu ce mă intrigă mai mult: *cum* o fac, sau *de ce*?

— Încă se joacă, răspunse Rashaverak. Ce logică există în acțiunile unui copil? Și, în multe feluri, entitatea în care s-a transformat rasa voastră este deocamdată un copil. Încă nu e pregătită să fuzioneze cu Overmintea. Totuși o va face în curând și întregul Pământ îți va aparține.

Nu-și încheie fraza și Jan o sfârși pentru el:

— ... dacă desigur Pământul va continua să existe.

— Îți dai seama de pericol și totuși dorești să rămâi?

— Da! M-am întors acasă acum cinci ani... sau șase. Orice se va întâmpla, n-am nimic de reproșat.

— Sperasem, începu Rashaverak, că vei dori să rămâi. Există ceva ce poți face pentru noi...

Lumina Propulsiei Stelare scânteie, apoi se stinse undeva dincolo de orbita tui Marte. De-a lungul drumului aceleia, gândi Jan, călătorise și el, singurul dintre miliardele de oameni care trăiseră și muriseră pe Pământ. Și nimeni n-avea să mai călătorească vreodată pe acolo.

Planeta rămăsese a lui. Tot ce avea nevoie — toate bogățiile râvnite vreodată de cineva — se aflau acum la îndemâna sa, însă nu-l mai interesau. Nu-l mai înspăimânta nici singurătatea planetei pustiite, nici prezența aflată încă acolo, în ultimele clipe înaintea plecării în căutarea viitorului necunoscut. În dezastrul inimaginabil al acelei plecări, Jan nu se aștepta ca el și problemele lui să poată supraviețui mult timp.

Era mai bine așa. Făcuse tot ceea ce dorise să facă, iar continuarea unei vieți lipsite de un țel, pe lumea aceea pustie, ar fi însemnat un sfârșit chinuitor. Ar fi putut pleca împreună cu Overlorzii, dar la ce bun? Știa, așa cum nu mai știuse nimeni, că Administratorul spusese adevărul când declarase: "Stelele nu sunt pentru Om".

Întoarse spatele nopții și intra pe ușa uriașă a bazei Overlorzilor. Mărimea ei nu-l afecta deloc: simpla imensitate nu mai avea nici o putere asupra minții sale. Luminile roșii ardeau, alimentate de energii colosale. De cealaltă parte se aflau mașinării ale căror secrete n-avea să le afle niciodată, abandonate de Overlorzi în retragerea lor. Trecu de ele și urcă treptele foarte înalte spre camera de comandă.

Spiritul extraterestrilor continua să domnească acolo: aparatele lor erau încă vii, îndeplinind ordinele stăpânilor care pleaseră. Ce putea el adăuga, se întrebă Jan, acelor informații transmise deja în spațiu?

Se sui în scaunul uriaș, căutând o poziție cât mai comodă. Microfonul îl aștepta; probabil că îl urmărea și ceva echivalent unei camere TV, dar nu știa de unde anume.

Dincolo de pupitrul cu instrumente lipsite de sens, ferestrele uriașe priveau în noaptea înstelată către o vale, dormind sub razele lunii, și un lanț îndepărtat de munți. Un râu șerpuia prin vale, sclipind pe alocuri, unde lumina izbea vreun vârtej. Totul era extraordinar de liniștit. Așa fusese poate și la nașterea Omului... la fel și acum, la sfârșitul său.

Undeva, la multe milioane de kilometri depărtare, Karellen aștepta. Era curios să te gândești că nava Overlorzilor se îndepărta de Pământ aproape cu aceeași viteză ca și semnalul ce o urma. Aproape, însă nu chiar egală. Avea să fie o cursă lungă, dar cuvintele lui Jan urmau să-l ajungă pe Administrator, achitându-și astfel datoriile.

Câte oare fuseseră plănuite de el, se întrebă Jan, și câte fuseseră improvizații extraordinare? Nu cumva, cu un secol în urmă, Karellen îl lăsase în mod deliberat să plece în spațiu pentru a putea reveni și juca rolul de acum? Nu, părea prea fantastic. Pământeanul era însă convins că Overlordul era implicat într-o urzeală vastă și complicată. Chiar în timp ce servea Overmintea, el o cerceta cu toate instrumentele de care dispunea. Jan bănuia că nu doar simpla curiozitate științifică îl îndemna pe extraterestru; poate că Overlorzii visau că, într-o bună zi, aveau să evadeze din fundătura aceea, atunci când învățaseră destule despre puterile pe care le slujeau. Părea greu de crezut că el putea, prin ceea ce urma să facă, să adauge ceva la cunoștințele existente deja. "Povestește-ne ce vezi", îi spusese Rashaverak. "Imaginile văzute de tine vor fi transmise și de aparatele noastre, însă mesajul perceput de creierul tău poate fi diferit și ne poate dezvălui multe lucruri." Ei bine, avea să încerce să facă tot ce putea.

— Deocamdată nimic, începu el. Acum câteva minute am văzut jetul navei voastre dispărând pe boltă. Luna a trecut de fază plină și aproape jumătate din fața ei cunoscută este îndreptată spre Pământ... dar cred că știți deja asta.

Se opri, simțindu-se puțin stânjenit. Ceea ce făcea era ridicol, ba chiar puțin absurd. Se afla în momentul culminant al istoriei și se comporta aidoma unui crainic radiofonic la un meci de box, sau la o cursă. Apoi înalță din umeri și abandonează gândul. Presupunea că banalul nu lipsise din nici un moment măreț și, cu siguranță, numai el îi putea remarca prezența aici.

— În ultima oră am înregistrat trei cutremure slabe, continuă tânărul. Controlul lor asupra rotației Pământului este extraordinar, dar nu perfect... Știi, Karellen, o să-mi vină foarte greu să spun ceva care să nu fi fost deja transmis de aparatura voastră. Ar fi fost mai bine dacă mi-ai fi sugerat la ce mă pot aștepta și cam la ce intervale de timp au loc principalele transformări. Dacă nu se petrece nimic, voi reveni peste șase ore, așa cum am stabilit...

Hei! Pesemne v-au așteptat să plecați. Începe să se întâmple ceva. Stelele pălesc, ca și cum bolta este acoperită foarte repede de un nor imens. De fapt, nu-i un nor. Are un fel de structură... disting o rețea neregulată de linii și dungi, schimbându-și permanent pozițiile. Stelele par prinse în plasa unui păianjen fantomă.

Întreaga rețea a început să strălucească, să pulseze cu lumină, parcă ar fi vie. Presupun că este vie... sau există ceva superior vieții, așa cum viața e superioară lumii anorganice?

Lumina se deplasează în alt sector al cerului... așteaptă o clipă, până ajung la cealaltă fereastră.

Da, trebuia să fi bănuit! Spre vest, la orizont, se înalță o coloană arzătoare, uriașă, aidoma unui copac de foc. Este foarte departe și cred că știu de unde se ridică: ei sunt, în sfârșit, pe cale de a deveni parte a Overminții. Experimentele au luat sfârșit; abandonează ultimele rămășițe ale materiei.

Pe măsură ce focul se înalță dinspre pământ, rețeaua devine mai puțin cețoasă. Pe alocuri, pare chiar solidă, deși stelele strălucesc slab prin ea.

Acum îmi dau seama. Nu este chiar la fel, dar ceea ce am văzut ridicându-se deasupra planetei voastre, Karellen, semăna mult cu asta. Făcea parte din Overmintea? Cred că mi-ați ascuns adevărul, ca să n-am idei preconceptionale și să fiu un observator obiectiv. Sunt curios ce vă arată aparatele. Aș compara imaginile lor cu ceea ce văd eu!

Așa vă vorbește și vouă, Karellen, în astfel de culori și forme? Îmi amintesc displayurile din nava voastră și desenele brăzdându-le întruna, într-un limbaj vizual pe care ochii voștri îl pot descifra.

Acum seamănă cu perdelele unei aurore boreale, dansând și sclipind printre stele. Sunt sigur că asta este: o gigantică furtună auroreală. Întregul peisaj e luminat... e mai luminos decât ziua... roșu, auriu și verde se urmăresc pe cer... oh, e mai presus de cuvinte, ce păcat că le pot vedea numai eu... nicicând n-am gândit asemenea culori...

Furtuna se stinge acum, dar rețeaua cețoasă n-a dispărut. Cred că aurora a fost doar un efect secundar al energiei eliberate acolo, la frontierele spațiului...

O clipă: am observat altceva. *Greutatea mea se micșorează.* Ce-nseamnă asta? Am dat drumul unui creion... cade încet. Se întâmplă ceva cu gravitația... Afară e un vânt

puternic, în vale zăresc copacii încovoiindu-se.

Desigur; atmosfera se pierde. Lemne și pietre se înalță spre cer... parcă Pământul însuși ar vrea să-i urmeze în spațiu. A apărut un nor gigantic de praf, mânat de vijelie. Este tot mai greu să văd... poate se va limpezi și-mi voi da seama ce se întâmplă.

Da... așa-i mai bine! A dispărut orice obiect care putea fi urnit, iar norii de praf s-au risipit. Mă întreb cât va mai rezista clădirea? E și mai greu de respirat... trebuie să încerc să vorbesc mai rar.

Acum pot vedea iarăși limpede. Coloana arzătoare este tot acolo, însă se reduce, îngustându-se: arată ca pâlnia unei tornade retrăgându-se între nori. Și... oh, e greu de descris, dar m-am simțit înconjurat de un ocean de emoții. Nu erau bucurii sau tristeți, ci aveau un sens de împlinire, de realizare. A fost imaginația mea sau a venit din exterior? Nu știu.

Iar acum, *asta* nu poate fi tot imaginația, simt lumea pustie. Înfrorător de pustie! Parcă aș asculta la un aparat de radio care a amuțit brusc. Cerul este iarăși limpede: rețeaua cețoasă a dispărut. Spre ce lume se va îndrepta, Karellen? Tu vei continua să fii acolo, slujind-o?

Curios, împrejurul meu totul a rămas neschimbat. Nu știu de ce, dar crezusem că...

Jan se opri. Pentru o clipă se strădui să-și găsească cuvintele, apoi închise ochii, căutând să-și recapete controlul. Acum nu mai putea fi vorba de teamă sau panică; avea de îndeplinit o datorie — față de Om și față de Karellen.

Începu să vorbească încet, parcă trezindu-se din vis:

— Clădirile din jurul meu, solul, munții... totul e transparent... *pot vedea prin ele*. Pământul se dizolvă... Greutatea mea este aproape inexistentă. Ai avut dreptate: au terminat cu joaca.

Cred că mai sunt doar câteva secunde. Munții se topesc ca niște nori de fum. Adio, Karellen, Rashaverak — îmi pare rău pentru voi. Deși nu pot înțelege, am văzut ce a devenit rasa mea. Tot ceea ce am înfăptuit s-a dus acolo sus, printre stele. Poate că *asta* încercau să transmită vechile religii. Ele au înțeles greșit: considerau omenirea extrem de importantă, deși suntem o rasă printre... *voi știți câte?* Totuși acum am devenit ceva ce voi nu veți putea fi niciodată!

A pierit și răul. Cu toate acestea, nici o schimbare pe cer. Abia mai pot respira. Curios cum Luna continuă să strălucească acolo sus! Mă bucur că au lăsat-o, dar va fi singură acum...

Lumină! De sub mine... din interiorul Pământului... strălucind în sus, prin piatră, prin sol, totul... e tot mai intensă, mai intensă, orbitoare...

Într-o explozie tăcută de lumină, miezul Pământului își eliberă energiile acumulate. Pentru scurt timp, undele gravitaționale traversară dus și întors Sistemul Solar, modificând foarte puțin orbitele planetare. După aceea, ceilalți copii ai Soarelui își reluară potecile străvechi, așa cum un lemnșor, plutind pe un iaz liniștit, călărește micile valuri create de undele apărute în urma căderii unei pietre.

Din Pământ nu mai rămăsese nimic. *Ei* sorbiseră ultimii atomi ai substanței sale. Planeta îi hrănise în momentele culminante ale uluitoarei lor metamorfoze, așa cum hrana înmagazinată într-un bob de grâu alimentează firicelul plantei ce se înalță spre Soare.

La șase mii de milioane de kilometri dincolo de orbita lui Pluto, Karellen stătea înaintea unui ecran ce se întunecase brusc. Înregistrarea era completă, misiunea terminată; se îndrepta către lumea pe care o părăsise cu atâta timp în urmă. Era împovărat de greutatea secolelor și de o mahnire pe care n-o putea alunga nici o rațiune. Nu jelea Omul; tristețea era pentru rasa lui, de-a pururi oprită de la împlinire prin forțe pe care nu le putea învinge.

Cu toate realizările sale, se gândi Karellen, cu toate că stăpâna universul fizic, seminția lui nu era cu nimic superioară unui trib ce-și desfășurase întreaga existență pe o câmpie netedă și colbuită. În depărtare se înălțau munții unde dăinuia frumusețea și puterea, unde tunetul se rostogolea deasupra ghețarilor, iar aerul era limpede și tăios. Acolo soarele continua să strălucească, acoperind piscurile de glorie, în vreme ce ținutul de dedesubt era scufundat în beznă. Iar ei puteau doar să privească și să se minuneze; nu puteau escalada niciodată înălțimile acelea.

Totuși, Karellen știa, aveau să încerce până în ultima clipă, aveau să-și aștepte destinul, fără să dispere. Continuau să slujească Overmintea pentru că nu exista alternativă, dar chiar și în aservirea aceea n-aveau să-și piardă sufletele.

Displayul uriaș fulgeră pentru o clipă cu o lumină rubinie, sumbră; fără un efort conștient, Overlordul citi mesajul liniilor schimbătoare. Nava părăsea granițele Sistemului Solar; energiile ce alimentaseră Propulsia Stelară se retrăgeau rapid. Își încheiaseră misiunea.

Karellen ridică mâna și imaginea se schimbă. În centrul ecranului strălucea o singură stea; de la distanța aceea, nimeni nu putea spune dacă Soarele avusese vreodată planete, sau că una dintre ele era acum pierdută. Karellen privi mult timp peste hăul ce se lărgea rapid, în vreme ce nenumărate amintiri îi treceau prin mintea sa vastă și

întortocheată. Într-un rămas bun tăcut, îi salută pe oamenii pe care-i cunoscuse, indiferent dacă îl împiedicaseră sau îl ajutaseră în misiunea lui.

Nimeni nu îndrăzni să-l deranjeze sau să-i întrerupă gândurile; și brusc, întoarse spatele Soarelui care se micșora.
